O datorie de onoare
Lorraine Heath

COLECȚIA
Tubiri de poveste

SERIA „AMANȚII LONDREI"

Cunoscut mai cu seamă pentru talentele de amant dorit de doamnele din înalta societate, Ransom Seymour, duce de Ainsley, are o datorie față de bunul său prieten, marchizul de Walfort. Dar plata cerută de acesta este de-a dreptul șocantă: să-i lase soția însărcinată pentru că, din păcate, el nu-și mai poate face datoria de soț. La început, Ransom nici nu vrea să audă, dar, simțindu-se vinovat pentru infirmitatea prietenului, acceptă să-l ajute.

Jayne Seymour, marchiză de Walfort, este furioasă că soțul ei își dorește să o implice într-un aranjament atât de scandalos. Dar dorința de a deveni mamă este mai presus de jurământul de fidelitate și astfel acceptă să petreacă o lună alături de chipeșul duce de Ainsley. Însă pune anumite condiții: fără sărutări pasionale, fără să simtă plăcere.

Însă dragostea îi ia prin surprindere și Lady Jayne descoperă că faimosul crai o poate face să viseze din nou... iar Ransom realizează că a găsit femeia fără de care nu poate trăi. Acum că au cunoscut dragostea și pasiunea, vor mai putea reveni la viața de odinioară?

„Lorraine Heath scrie unele dintre cele mai puternice
și mișcătoare povești din literatura de dragoste actuală."
JILL BARNETT

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane, incluse pe listele de bestselleruri ale *USA Today* și *New York Times*, și a fost distinsă cu numeroase premii, inclusiv premiul RITA.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3085-8
9 786063 330858
Alma

Waking Up with the Duke
Lorraine Heath
Copyright © 2011 Jan Nowasky
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O datorie de onoare
Lorraine Heath

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, LORRAINE
O datorie de onoare / Lorraine Heath
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-3085-8
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

O datorie de onoare

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

A M

LITERA®
2018

Pentru Franny

Când le împărtășesc cu tine...
Râsul este mai profund.
Secretele sunt mai discrete.
Veștile bune sunt mai vesele.
Tristețile sunt mai puțin dureroase.
Clipele sunt mereu, mereu mai bogate.
Și New Yorkul e mult mai amuzant. Întru totul.
Mulțumesc că m-ai inclus în viața ta și că mi-ai oferit darul prieteniei tale... Și pentru că știi mereu care sunt cele mai bune vinuri.

Capitolul 1

Herndon Hall, Leicestershire
Noiembrie 1860

– O să consider datoria față de mine achitată integral dacă îmi lași soția însărcinată.

Ransom Seymour, al nouălea duce de Ainsley, încerca să se concentreze în timp ce stătea tolănit pe un fotoliu confortabil din biblioteca bine mobilată. Începuse să bea whisky chiar de când ajunsese pe domeniul marchizului de Walfort, pentru vânătoarea care altădată era legendară. După trei ore, amândoi băuseră destule pahare, deci cu siguranță înțelesese greșit.

– Tăcerea ta înseamnă că accepți condițiile? întrebă Walfort.

Ainsley își studie vărul, vechiul lui prieten, care stătea în acel nenorocit de scaun cu rotile, unde chiar el îl pusese pe marchiz în urmă cu trei ani. Walfort îmbătrânise destul de mult în această perioadă – părul lui negru albise pe la tâmple, iar ochii lui căprui erau destul de posomorâți încât să alunge orice urmă de veselie din cameră.

– Jayne vrea un copil. Eu nu i-l pot oferi. Îmi datorezi asta.

Ainsley se ridică de pe fotoliu. Intenționase să o facă brusc, dar se clătină și aproape că își pierdu echilibrul în timp ce se îndrepta spre șemineu. Își rezemă fruntea de polița de piatră ca să poată sta în picioare și studie flăcările care dansau furioase. Aproape că revedea în ele noaptea în care el și Walfort goniseră nebunește pe străzile Londrei în cabrioleta ce mergea cu o viteză periculoasă și amețitoare...

Se întrebase – dar nu avusese niciodată curajul să ceară amănunte – cât de grave fuseseră rănile lui Walfort. În anii care urmaseră, se văzuseră rar, fiindcă noaptea aceea tragică ridicase o barieră de vinovăție între ei.

– Îți sunt dator cu picioarele. Nu cu sămânța mea.

– Îmi datorezi un nenorocit de mădular!

Ainsley tresări în sinea lui, dar nu lăsă să se vadă pe chipul lui calm emoțiile care se revoltau. Se concentră și mai intens asupra focului. Flăcările – roșii, albastre, galbene, portocalii – se răsuceau într-un vals macabru, ca o avanpremieră a ceea ce, cu siguranță, avea să urmeze. Se zvârcoleau în interiorul lui din pricina păcatelor și a alegerilor lui proaste. Împlinise 25 de ani. O vârstă blestemată pentru el și frații lui. Westcliffe se căsătorise la 25 de ani și fusese înșelat. Stephen plecase la război, doar ca să se întoarcă un om pierdut. Iar Ainsley, care mereu era extrem de responsabil, reușise să distrugă viața unui bărbat de treabă. Și a unei femei minunate. Și pe a lui, dacă era să fie onest cu el însuși.

– Vrei să spui că nu poți, că tu... Se uită la Walfort. Îi era dator prietenului din copilărie ca măcar să îl privească în ochi când îl întreba asta. Nu poți să te culci cu ea?

– Nu simt nimic. Walfort își lovi coapsele și își dădu cu pumnul între picioare cu atâta forță încât Ainsley se cutremură, iar scaunul cu rotile scârțâi. Nici o senzație. A încercat, binecuvântată să fie, a încercat să îl facă să funcționeze... Dar tot ce reușește este să o facă să plângă.

Ainsley simți că inima îi fu străpunsă de o mie de pumnale. Fuseseră în Londra și sărbătoriseră faptul că Jayne era, în sfârșit, însărcinată cu posibilul moștenitor al lui Walfort.

– Mă simt groaznic de bătrân la 28 de ani, spusese Walfort, care era cu trei ani mai mare decât Ainsley. Vreau să mă simt iarăși tânăr!

Așa că băuseră și băuseră, și băuseră. Și, deși Walfort era însurat, vizitaseră paturile a două frumuseți. Ainsley nu înțelesese niciodată de ce Walfort participase la această ultimă distracție. Dacă Jayne ar fi fost soția lui...

– Jayne nu va fi niciodată de acord cu ideea ta nebunească. Mă disprețuiește.

Nu o putea învinovăți pentru atitudinea ei față de el. Îndurerată de faptul că soțul ei se aflase aproape de moarte din cauza rănilor care îl slăbiseră, ea pierduse copilul. Iar acum părea că nu exista nici o speranță să aibă alt copil. Era genul de femeie căreia nu trebuia să i se refuze nimic din ceea ce își dorea inima ei. „Dacă ai fi a mea, ai avea tot ce ți-ai dori." Acesta fusese al doilea gând care îi trecuse prin minte când o cunoscuse la dineul de logodnă organizat în cinstea ei și a lui Walfort. Iar primul lui gând fusese că și-ar fi dorit să o fi cunoscut înaintea lui Walfort, atât de sigur era că ar fi fost

capabil să o farmece, iar ea să ajungă în brațele lui. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Fiecare pas al ei emana grație și calm. Când îi zâmbea unui bărbat, îl făcea să simtă că doar el conta.

Cum nu se grăbea să se căsătorească, Ainsley evitase balurile de sezon de fiecare dată când putuse. Astfel, ratase șansa de a o cunoaște și de a o curta pe Lady Jayne Spencer. Deși, din ce povestea Walfort, marchizul îi cucerise inima de la primul lor dans.

– Ai reputația de mare cuceritor în rândul doamnelor. Folosește-ți talentul pentru a o fermeca pe soția mea, spuse Walfort, mușcând din fiecare cuvânt, de parcă le forța să iasă printre dinți.

– Vrei să o seduc?

– Vreau să îi dai ceea ce eu nu pot.

– E ridicol!

Ainsley se îndepărtă de șemineu, se afundă iarăși în fotoliu, care deveni dintr-odată incredibil de incomod, se ridică și merse la fereastră. Tulburat, refuză să recunoască în sinea lui cât de des visase la Jayne, dar nu acționase niciodată în acest sens. Își trăia viața după un cod al cavalerilor moștenit de la strămoșii săi, care luptaseră alături de Richard Inimă de Leu în timpul cruciadelor. Nu lua femeile altora.

– Ea este de acord cu planul tău absurd? continuă el.

– Încă nu am discutat cu ea. Mai întâi, am vrut să mă asigur că tu ești de acord.

Avea în fața lui un bărbat pe care nu-l mai cunoștea. Oare suferința îl adusese pe Walfort în pragul nebuniei?

– Pot să îți spun cu exactitate care va fi răspunsul ei. Va râde, îmi va da o palmă și apoi va plânge. Ca să nu mai amintesc de implicațiile legale. Dacă va naște un băiat, acesta va deveni moștenitor. Chiar dacă toată Anglia va ști că nu ești părintele lui, veți fi legați din punct de vedere legal...

– Tu și eu nu suntem doar prieteni, ci și veri. Amândoi avem sânge Seymour. Nu ar fi o ofensă așa de mare.

– Vărul care urmează pe linie succesorală s-ar putea să nu fie de acord cu tine.

– Își pierde mințile din cauza sifilisului. Și apoi tu chiar crezi că fiecare prinț care s-a aflat pe tron și a devenit rege a fost tatăl fiului său? Mă îndoiesc. Și nu îmi pasă de sânge la fel de mult cum îmi pasă de faptul că vreau să o văd fericită pe Jayne.

Dar cum rămânea cu el însuși? se întrebă Ainsley. Să aibă un copil, băiat sau o fată, pe care să nu îl poată recunoaște niciodată? Îi datora vărului său un asemenea sacrificiu? Deși amintirile lui erau tulburi, știa că el mânase caii cabrioletei. Când se răsturnaseră, Ainsley fusese aruncat, singurul semn al incidentului fiind o cicatrice subțire, care îi tăia partea stângă a bărbiei. Walfort reușise cumva să se prindă de hamuri. Când, în cele din urmă, totul se oprise, era frânt. Groaznic. Definitiv. Frânt.

Cu atât de mult alcool în ei, nici unul nu își amintise prea multe detalii. Știau doar că Ainsley se alesese cu o zgârietură mică, iar Walfort nu avea să mai meargă niciodată.

– Și dacă refuz invitația ta de a mă culca cu minunata ta soție?

Ainsley întrebase încet, oroarea de a fi pus în această situație strângându-i stomacul. Nu fusese niciodată cu o femeie măritată. Chiar și gândul acesta îi repugna. Credea că un bărbat se putea distra cu o femeie care voia asta atâta vreme cât ea nu avea un soț căruia trebuia să îi fie fidelă. El era un bărbat care punea preț pe datorie și pe jurăminte. Și considera că toți ceilalți trebuie să se ridice la înălțimea standardelor lui.

– Pur și simplu voi cere asta altcuiva. Iar soția mea ar putea să aibă parte de o noapte nefericită. Dar tu întotdeauna ai avut reputația unui amant remarcabil. Ai putea să îi oferi o noapte pe care să o țină minte.

– Nu va primi niciodată cu bucurie atingerea mea.

– Nu am nici o îndoială că nu vei reuși să o faci să se răzgândească în această privință.

– Am impresia că nu iei în calcul importanța faptului că nu mă place.

– Deloc. Cred că este în avantajul nostru că ea nu are o impresie bună despre tine. Ar reduce întâlnirea dintre voi la o afacere. Fără emoții. Detașați. Dar, după cum te știu, vei găsi o cale să-i oferi plăcere – acesta ar fi cadoul meu pentru ea. Are deja trei ani de abstinență. Nu s-a plâns niciodată, dar avea doar 22 de ani când bucuria i-a fost furată în mod brutal din cauza alegerilor noastre proaste. De ce trebuie să continue să sufere și să plătească prețul păcatelor noastre? O noapte în brațele celui mai reputat amant al Londrei? Nouă luni mai târziu, un bebeluș va suge la sânul ei.

– Acorzi prea mult credit reputației mele. Nici măcar eu nu pot garanta concepția după o singură întâlnire.

Walfort ridică nefericit din umeri. Umerii care altădată fuseseră voinici acum păreau pierduți în haina lui croită bine.

– Atunci, o lună. Într-un loc liniștit, discret.

Răspunsurile veneau mult prea repede, fără ezitare, de parcă ar mai fi purtat discuția aceea.

– Te-ai gândit mult la asta.

– Doar la asta mă gândesc. Cum să îmi fac soția fericită. Îmi ești dator cu asta, Ainsley. Îi ești dator ei!

– Nu va fi niciodată de acord.

– Dar dacă va fi?

Înainte să apuce să răspundă, ușa bibliotecii se deschise și intră doamna în cauză. Prima dată când o văzuse, ea zâmbea, în ochii ei albaștri se citea bucuria, iar frumusețea ei era ieșită din comun. Acum arăta de parcă o învăluise o umbră. Era mică și delicată, prea firavă pentru poverile pe care le ducea.

Când se apropie de soțul ei, ea evită să se uite la Ainsley. Părul ei negru era ridicat în sus. Șuvițele de păr alb de la tâmple, dobândite în urmă cu trei ani din pricina pierderii copilului și a imobilității soțului, erau ascunse sub buclele aranjate cu grijă. Rochia mov îi scotea perfect în evidență silueta subțire. Ainsley își imagină în mod scandalos – și de neiertat – cum îi dădea la o parte rochia de pe umeri și îi atingea ușor cu gura pielea albă. Ea nu avea să fie de acord. El știa asta. Era un ticălos chiar și pentru că îndrăznise să se gândească o secundă la felul în care ar fi purtat-o pe un tărâm unde exista doar plăcerea.

Era soția prietenului lui, pentru numele lui Dumnezeu, iar Walfort, care își plângea de milă în scaunul acela cu rotile blestemat, pur și simplu nu gândea limpede! Jayne avea să-l pună la punct și, fără nici o îndoială, pe Ainsley avea să-l considere vinovat pentru sugestia ridicolă a soțului ei.

Zâmbind blând, se aplecă și îl sărută ușor pe obraz pe Walfort.

– Bună, dragul meu.

Când își îndreptă spatele, privi spre Ainsley de parcă ar fi fost niște fecale în care tocmai și-ar fi murdărit pantoful.

– Excelență.

El se înclină ușor.

– Lady Walfort. Pot spune că arătați minunat?

– Puteți spune ce doriți.

Pentru el nu avea nici un zâmbet, nici ochi blânzi și nici un ton tandru. Walfort își pierduse mințile dacă, într-adevăr, credea că soția

lui avea să accepte orice fel de intimitate cu Ainsley. Bănuia că i-ar fi făcut mai multă plăcere să-i înfigă un pumnal în inimă decât să simtă atingerea lui experimentată.

– Cina este gata, domnilor.

– Bine. Mi-e destul de foame, anunță Walfort. Ainsley, o însoțești pe soția mea la cină?

– Nu am nevoie de un însoțitor, replică ea repede. Totuși, Randall nu este disponibil acum, deci Excelența Sa ar putea fi destul de amabilă ca să te ajute.

Când îl privi, Ainsley citi provocarea în ochii ei, și chiar mai mult de atât. Știa că ea dorea să îi amintească ce provocase nesăbuința lui – de parcă ar fi putut să uite vreodată.

– Voi fi onorat, răspunse el scurt, îndreptându-se spre Walfort.

Când împinse scaunul în față, rămase surprins să descopere că era mult mai ușor decât își amintea el. Prietenul lui era mai fragil decât crezuse. Știindu-se vinovat, simți că vinovăția îl măcina așa cum un câine flămând rodea un os.

Sentimentul de vină crescu când se simți atras de șoldurile ispititoare ale lui Jayne, care se unduiau delicat când ea mergea în fața lor. Nu dorea să contemple iadul care îl aștepta dacă ea era de acord cu ideea nebunească a soțului ei de a o lăsa însărcinată.

Câteva ore mai târziu, stând la măsuța ei de toaletă, Jayne Seymour, marchiză de Walfort, își pieptăna părul, minunându-se că reușise ca în timpul cinei să nu facă vreun comentariu răutăcios la adresa lui Ainsley. Fusese nemulțumită când Walfort îi spusese că îl invitase pe duce cu o zi mai devreme decât pe ceilalți invitați, pentru a petrece mai mult timp împreună. O uimea faptul că soțul ei încă își dorea să-l vadă pe acest om. Nu îl putea ierta pe Ainsley pentru nepăsarea cu care își trăia viața.

De fiecare dată când îl revedea, era ca și cum primea o lovitură puternică în piept, care aproape o paraliza cu forța ei. I se strânse stomacul când își aminti ce pierduse din cauza acțiunilor lui egoiste și a înclinației spre tot felul de plăceri păcătoase – copilul ei și bărbatul care fusese cândva soțul ei.

Nu se amăgise niciodată crezând că pe Walfort îl atrăsese altceva în afară de zestrea ei considerabilă. Cuferele lui erau destul de goale când începuse să o curteze, dar nu îi luase mult să-i cucerească inima și să-i ceară mâna. Între ei, fusese un aranjament confortabil. Ea era norocoasă. Erau compatibili. Țineau unul la celălalt. Se bucurau unul

de compania celuilalt. Nu se certau niciodată. Ea îi administra gospodăria. El își frecventa cluburile. Viața lor fusese calmă, plăcută.

La patru ani după căsătorie, aflase că rămăsese însărcinată. Era aproape în trei luni când, în sfârșit, îi spusese lui Walfort, care plecase imediat să se laude la vărul și vechiul lui prieten, ducele de Ainsley. Nu știa ce se întâmplase după aceea. Aflase doar că ambii bărbați sărbătoriseră vestea cea bună cu prea multă băutură și o cursă pe străzile Londrei care îl costaseră pe soțul ei picioarele și capacitatea de a face alt copil. Durerea pricinuită de rănile lui, încordarea cu care avusese grijă de el, tumultul emoțional prin care trecuse ca să accepte faptul că viețile lor fuseseră afectate fuseseră prea mult pentru ea. Pierduse copilul. Singura lui speranță pentru un moștenitor. Singura ei speranță de a fi mamă.

În acea seară, când Ainsley stătuse la masa lor, îi reveniseră așa de multe în minte! Resentimentul față de acest bărbat. Cum fusese viața lor înainte de acea noapte oribilă, când totul mersese prost. Cum pierduse orice șansă de a fi cu adevărat fericită. Cât de mult luptase ca soțul ei să nu afle cât de deznădăjduită se simțise.

Lăsă peria deoparte, se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușa care despărțea dormitorul ei de al lui, o ușă pe care el nu o mai folosea. Nu venea niciodată la ea. Niciodată. Nici măcar să-i spună noapte bună. Nici să o țină pur și simplu în brațe. El avea nevoie de ajutor ca să se așeze în patul ei înalt, în care ea se urca folosind o scăriță. Îl făcea să se simtă mai puțin bărbat. Iar ea știa asta. Încercase din răsputeri să nu îl facă să simtă că era mai puțin decât ceea ce fusese odată!

Trase aer adânc în piept, deschise ușa și merse prin camera de baie spre încăperea alăturată. Era întuneric. Se vedea doar lumina lunii ce se revărsa prin ferestrele cu menouri. Putea vedea conturul mic al soțului ei care se odihnea în pat, sub pături. Uneori, îi era teamă că se putea vesteji și avea să dispară. Merse în vârful picioarelor pe covor.

– Walfort? șopti ea.

Auzi foșnetul pernei umplute cu fulgi când el întoarse capul.

– Este totul în regulă, Jayne?

Bineînțeles că nu era. Nu era în regulă de ani întregi.

– Pot să mă întind puțin lângă tine?

– Draga mea, nu trebuie să îmi ceri voie!

Urcă treptele până la pat, se strecură sub pătură și se ghemui lângă el. El își întinse brațul protector în jurul ei, lipind-o ferm de el, cu fața ocrotită de curba umărului lui. Ea nu voia să se gândească

la toate nopțile de la începutul căsniciei lor când el venea la ea. După accident, când mai căpătase putere, ea stătea singură în patul ei noapte după noapte, așteptând ca el să se întoarcă. Dar el nu mai venise niciodată, de parcă, dacă nu putea face dragoste, considera că nu avea nici un sens să stea cu ea. Dar uneori ea avea nevoie doar să fie ținută în brațe. Iar când veneau acele momente, se strecura în patul lui.

Își frecă picioarele de gamba lui subțire.

– Îmi pare rău. Picioarele mele sunt reci.

– Nu contează. Nu le pot simți.

O spuse fără emoție în glas, de parcă îi rămăsese inertă nu numai partea de jos a corpului, ci și sufletul lui era paralizat. Nu își amintea când îl auzise ultima dată râzând. Acum, rarele lui zâmbete erau mai mereu triste. Însă bănuia că zâmbetul ei era la fel.

– Pari destul de tăcut și de melancolic în seara asta, spuse ea domol. Vrei să anulez petrecerea?

– Nu, nu, sub nici o formă. Ne va face bine să avem musafiri.

El îi mângâie absent brațul. Ea închise ochii și savură dezmierdarea blândă, luptându-se cu sentimentul de vinovăție că uneori îi era greu să se mulțumească doar cu atât.

– Jayne?

– Hm?

– Vorbeam cu Ainsley mai devreme...

– Mă gândeam că vei face asta din moment ce l-ai chemat mai devreme decât pe oricare dintre oaspeții noștri.

– Apreciez faptul că ești îngăduitoare.

Walfort o sărută în creștetul capului. Ei i se strânse stomacul. Cât de mult își dorea să își îndrepte fața spre el, iar el să o sărute! Să o sărute cu adevărat. Așa cum o săruta înainte. De parcă viața lui depindea de asta. Dar o oprea faptul că el nu ar fi putut termina ce ar fi început. Era prea dureros pentru amândoi să își amintească tot ceea ce nu aveau să mai fie vreodată, așa că ea se prefăcea că nu mai tânjea după așa ceva.

– Fie ce o fi, spuse el după o vreme. Mă gândeam că... ar putea să te lase însărcinată.

Jayne împietri, simțind că nu mai avea putere să tragă aer în piept. Era uimită că inima îi continua să bată. Știa asta pentru că auzea cum îi curgea sângele prin vene, vâjâindu-i în urechi.

– Tu nu poți... Sugerezi să devenim amanți?

– Pentru o scurtă perioadă, da.

Ea se ridică și îl privi încruntată, deși umbrele le ascundeau trăsăturile.

– Ai înnebunit?

– Nu, nu cred.

– Ei bine, nu sunt deloc de acord cu tine. Se ridică iute din pat, aproape împiedicându-se în graba ei de a se îndepărta de el, ca și cum distanța putea diminua dezgustul provocat de cuvintele lui. Dacă voiam un amant, l-aș fi ales singură, și cu siguranță nu ar fi fost Ainsley!

– Fii sinceră, Jayne! Loialitatea ta, care nu poate fi pusă sub semnul îndoielii, te va împiedica mereu să ai un amant.

– Atunci de ce mi-ai sugera...

– Pentru că nu ar exista nici un sentiment de vinovăție.

– Cum poți să spui o asemenea absurditate?

– Pentru că nu îți place deloc de el, deci nu ar fi ca și cum m-ai înșela cu adevărat.

– Ai înnebunit!

Ea se îndreptă spre ușă.

– Jayne? Te rog, nu pleca! Te rog, ascultă-mă!

Se opri, privi peste umăr, iar în umbra nopții văzu cum el întinsese brațul, cu mâna îndreptată spre ea. Putea să câștige orice ceartă doar ieșind din cameră. Dar nu era corect față de el, așa că nu se certau niciodată. Dar asta? Era o idee absurdă.

– Te rog, Jayne!

Vocea lui era dură pentru că își dorea ca ea să rămână. Nu era corect. Nu era corect s-o oblige să stea. El știa că ar fi chinuit-o vinovăția dacă ar fi plecat, pentru că el nu ar fi putut veni după ea.

Jayne tremura de furie și dezgust din cauza propunerii lui referitoare la Ainsley. Totuși, se întoarse prudentă spre Walfort. Se urcă în pat, se așeză turcește, îi luă mâna și i-o ținu în poală. Refuza să se uite la el. În schimb, studia conturul mâinilor lor unite.

– Tocmai faptul că ai o părere așa de proastă despre el face ca planul meu să fie genial, zise el încet. Nu va fi ca și cum mă trădezi cu adevărat. Inima ta va rămâne a mea.

– Și corpul meu al lui.

Nu se putu abține să nu spună cuvintele acelea tăioase. Ce se întâmpla între un bărbat și o femeie sub așternuturi era un act atât de intim! Cum ar fi putut suporta gândul ca Ainsley să afle despre ea ce doar Walfort știa?

– Ainsley are reputația de a fi un amant minunat, începu el.

– Știu acest lucru. Doar despre el vorbesc doamnele.

– Deci poate fi plăcut pentru tine. El îi strânse mâna. Măcar atâta meriți.

– Toată Londra va ști că nu e copilul tău, că ai fost încornorat!

– Nu, nu vor ști. Nu am dat un anunț în *Times*, în care să precizez incapacitățile mele. Oh, speculații vor exista, bineînțeles, dar le putem risipi destul de ușor odată ce oamenii vor vedea cât de încântat sunt că ești însărcinată.

– Și dacă este băiat?

– Atunci o să am un moștenitor.

– Dar nu va avea sângele tău.

– Va avea sânge Seymour. Cum i-am spus și lui Ainsley, va fi aproape același lucru.

Ea simți furnicături pe buze. Crezu că i se face rău.

– Ai discutat deja nebunia asta cu el?

– Trebuia să știu dacă e de acord.

– Normal că este de acord. Trebuie să ridice o fustă.

Chicotitul lui o surprinse.

– Nu a fost de acord imediat, așa cum mă așteptam eu. Nu a crezut că tu îl vei accepta.

– Nu îl voi accepta.

– Jayne, ai fost o soție devotată. De ce să nu ai parte de asta?

Ea se simțea recunoscătoare că era întuneric, iar el nu putea să-i vadă obrajii înroșiți sau lacrimile care îi umpleau ochii.

– El îți poate da ceea ce eu nu pot, adăugă el blând. Ești o femeie tânără, care a trebuit să își închidă visurile într-un cufăr vechi și prăfuit din cauza deciziei proaste a soțului ei.

– Din cauza unui prieten. Un prieten căruia acum ești dispus să mă dai. Este revoltător!

– Nu mi-a băgat băutura cu forța pe gât. Am mers de bunăvoie cu cabrioleta, am îndemnat caii să meargă mai iute...

Ea îi luă mâna, o duse la buze și îi sărută degetele, știind că el avea să simtă umezeala de pe obrajii ei, lacrimile care i se adunau în colțul gurii.

– Ah, Jayne!

Își petrecu mâna în jurul cefei ei și o trase în jos până când fața ei se îngropă în scobitura umărului lui.

– Nu îmi cere asta, scrâșni ea.

– Nu te voi forța. Nici el. Dar să știi că o să înțeleg dacă te răzgândești. Meriți un copil. Meriți un bărbat care nu doar că va pune

plăcerea ta deasupra plăcerii lui, ci va avea grijă ca desfătarea ta să fie mult peste a lui.

Nu Ainsley. Niciodată Ainsley. Mai degrabă s-ar fi întâmplat ca păcătoșii să aibă nevoie de haine de iarnă în iad decât să se dăruiască de bunăvoie bărbatului pe care îl disprețuia mai mult decât pe oricine.

Capitolul 2

Jayne se strecură din patul soțului ei spre dimineață, lăsându-l în compania propriilor sforăituri. Nu dormise bine. Vinovăția își arătase chipul urât, vinovăția că ea îl pierduse pe moștenitorul lui. Nu știa cu siguranță dacă acel copil ar fi fost băiat. Dar în inima ei nu putea să creadă decât că fusese băiat. Când pierduse copilul, simțise că rămăsese fără o parte din sufletul ei. Iar când devenise clar cât de grave erau rănile lui Walfort, toate visurile lor se spulberaseră.

Dar ca el să creadă că ea avea să-l primească în patul ei pe bărbatul vinovat pentru acest lucru era peste puterea ei de înțelegere. Era o insultă. O făcea să o doară inima. În acea zi, se simțea recunoscătoare că avea de făcut multe lucruri care să-i țină mintea ocupată în timp ce se pregătea pentru sosirea oaspeților. Cu cât începea mai repede să se ocupe de ceea ce era necesar, cu atât mai iute putea să-și alunge din minte gândurile acelea tulburătoare.

O chemă pe Lily, camerista ei. O oră mai târziu, Jayne era îmbrăcată într-o rochie simplă de culoarea liliacului ca să se poată mișca mai repede. La prânz, avea să se schimbe în ceva potrivit pentru a-și primi oaspeții. Înainte, partida de vânătoare avea loc în fiecare an, dar după accident nu mai organizaseră un astfel de eveniment. Jayne se temea că putea să-i aducă aminte de vremurile trecute, dar și faptul că nimic nu mai putea fi la fel. Însă Walfort insistase că trecuse mult timp de când nu mai socializase și era cazul să înceapă să o facă din nou. În cele din urmă, acceptând ideea, sperând la o normalitate nefirească timp de câteva zile.

Dar speranța i se risipi când intră cu pași mari în salonul pentru micul dejun și îl văzu pe Ainsley așezat deja la masă. Presupusese că el urma să doarmă mai mult și nu avea să se trezească la răsăritul soarelui.

Ainsley își lăsă ceașca de ceai imediat și se ridică în picioare.

– Lady Walfort.

– Excelență.

– Sper că sunteți bine.

– Speranțele dumneavoastră nu mă preocupă, Excelență.

I se păru că lui Ainsley i se încordează falca. De obicei, nu era o scorpie, dar, fiind vorba de el, era mai mult decât dispusă să facă o excepție.

– Permiteți-mi să îmi exprim aprecierea pentru primirea minunată, spuse el laconic.

Se părea că aveau să se bată în cuvinte în acea dimineață. Ea era deja plictisită de astfel de lucruri.

Walfort s-ar fi supărat pe ea dacă ar fi aflat că îi oferise solemnului oaspete cel mai mic dormitor în cel mai îndepărtat colț al conacului. În calitate de duce, ar fi trebuit să primească mai multe camere. Dintr-odată, în ciuda voinței ei, se simți meschină.

– Avem așa de mulți oaspeți care vin...

– Nu este nevoie de explicații. Prefer să mă bucur de vederea spre grajduri.

Ea vru să schimbe subiectul înainte să apuce să-i ofere o cameră mai primitoare.

– Nu mă așteptam să vă treziți atât de devreme.

– M-am gândit că aș putea fi de ajutor.

Dacă în acea clipă ar fi mâncat, cu siguranță s-ar fi înecat.

– Aici? Acum? Ticălos arogant! Să credeți că aș accepta ceva de la dumneavoastră, cu atât mai mult...

– Pot să vă ajut cu câinii de vânătoare? o întrerupse el. Da, firește. Vă rog să mă iertați. Sunt sigur că hăitașul dumneavoastră este în stare să pregătească totul pentru vânătoarea de mâine.

Ea simți că amețește și că i se face frig, iar tot sângele i se scurge în picioare. Se oferise să o ajute cu pregătirile pentru oaspeți. La acest ajutor se referise. Nu să se culce cu ea, nu să o lase însărcinată. Walfort îi băgase ideile astea prostești în cap, iar acum părea că nu mai poate scăpa de ele.

– Da, este în stare. Chiar este.

Detesta faptul că avusese o voce nesigură, că se enervase din pricină că interpretase greșit vorbele lui. Se îndreptă spre bufet, luptându-se să-și oprească mâinile din tremurat în timp ce-și punea pe farfurie șuncă, ouă și o brioșă.

La naiba! Când se întoarse, văzu că o aștepta pentru a-i trage scaunul. Avu măcar eleganța să o invite în cel mai îndepărtat capăt al mesei față de locul unde stătea el. El nu se așezase în capătul mesei, ci pe un scaun de pe lateral.

– Nu vreau nimic de la dumneavoastră, șopti ea, așezându-se pe scaunul tras de el.

El se aplecă, umplându-i nările cu parfumul lui bogat și puternic, mirosind a bergamotă și a cuișoare.

– Atunci nu veți primi nimic, spuse el cu o voce joasă, mascând senzual cuvintele, dând însă de înțeles că ea avea să primească tot. Totul.

Bărbatul era, într-adevăr, un maestru al seducției, dar ea nu avea să fie sedusă. Stătură câteva minute interminabile fără să-și vorbească, singurul sunet fiind cel al argintului scârțâind peste porțelan.

În cele din urmă, îndrăzni să-l cerceteze, doar ca să vadă cum privirea lui se întoarce spre ea în timp ce mesteca încet. Era chipeș precum un diavol – într-adevăr, prea frumos. Avea un singur defect, iar în acel moment ea nu îl putea vedea. O cicatrice pe falcă. Rana încă sângera când el venise să îi spună că avuseseră un accident și că Walfort fusese grav rănit. Ainsley duhnea din pricina exceselor și a păcatului, dar și din cauza mirosului de cupru al sângelui. Sângele soțului ei îi pătase hainele rupte și dezordonate.

Ainsley păruse speriat în acea noapte. Și tânăr. Uita atât de ușor că era doar puțin mai mare decât ea! Mereu păruse atât de matur, stăpân pe el! Mulți credeau că el era cel mai în vârstă dintre cei trei frați, dar, de fapt, era cel mai tânăr. În seara când îl cunoscuse, fusese impresionată de eleganța și încrederea lui. Bineînțeles, îi cunoștea reputația. Femeile leșinau la picioarele lui. Până la urmă, se părea că existau prea multe fete bătrâne, deoarece femeile nu acceptau cererile în căsătorie, sperând să aibă șansa ca Ainsley să o onoreze pe vreuna din ele cerându-i mâna.

Jayne îl disprețuia cu toată ființa ei.

El se șterse la gură cu șervetul cu mișcări elegante, temperate de masculinitate. Mâinile lui mari emanau putere. Gura lui senzuală, la fel. Și-l putea imagina folosindu-le pe amândouă cu măiestrie ca să provoace plăcere. Păru să ezite înainte de a spune:

– Walfort pare... mai fragil față de ultima dată când l-am văzut.

– Se limitează la două activități: să stea jos sau întins. Nici una nu îl solicită prea mult. Mușchii i se atrofiază. Mă tem că, în curând, nu va mai rămâne nimic din el.

Se mușcă de interiorul obrazului. Nu dorise să-i dezvăluie temerile ei, să-i dea de înțeles că era vulnerabilă. Se îngrozea când se gândea la o viață fără Walfort. Decisese că era mai bine să-l aibă alături chiar și în starea în care se afla decât deloc. Se opintise în propria

decizie, hotărâtă să îl rănească pe acest bărbat care distrusese așa de multe lucruri.

– Spuneți-mi, Excelență, vă cuprinde vreodată vinovăția suficient de tare încât să doriți să faceți schimb cu el?

– Mi-aș da sufletul ca el să nu fie schilod. Dar trebuie să mărturisesc că sunt prea egoist să schimb locul cu el.

Așezând șervetul pe masă, ea împinse scaunul în spate și se ridică.

– Noi doi suntem foarte diferiți. Nu ne potrivim deloc. Aș face schimb de locuri cu el într-o secundă ca să-l cruț de toată suferința, chiar dacă nu am cauzat eu nenorocirea care s-a abătut asupra lui.

Ainsley tresări – lovitura de bici a cuvintelor ei își atinse ținta. Când ea se întoarse și ieși din cameră, se întrebă de ce nu avusese nici o satisfacție în urma triumfului ei.

Patru ore mai târziu, Jayne se blestemă pentru încăpățânarea ei, pentru că nu acceptase ca Ainsley să o ajute. Uitase cât de multe erau de pregătit pentru vânătoare și sosirea oaspeților. Fuseseră trimise 60 de invitații. 48 acceptaseră. Adăugând soțiile, fiicele și fiii necăsătoriți, în curând, mai mult de 100 de persoane aveau să își facă apariția în casa ei liniștită de la țară. Trecuse așa de mult timp de când primiseră așa de mulți oaspeți! Avuseseră câte un invitat ocazional la cină, o vizită sau două, dar nu o turmă de curioși. Se temea, dar în aceeași măsură întâmpina cu bucurie zilele ce aveau să vină.

Urcă scările până în dormitorul soțului ei, sperând că el se trezise deja. Îi lua așa de mult lui Randall să îl pregătească pentru o nouă zi! Walfort își pierduse controlul asupra funcțiilor corpului său. De patru ori pe an, Randall îl ducea la băi la Harrogate pentru apele termale. Deși Jayne își dorise mereu să îl însoțească, Walfort îi ceruse să nu o facă, temându-se că ea avea să se simtă jenată de cât de neputincios era. O durea că el credea asta despre ea. Dar uită de sentimentele rănite, pentru că provocările cărora el le făcea față erau mult mai mari. Abia de curând – când medicul lui îi recomandase o invenție numită cateter –, Walfort începuse să își recapete încrederea în sine și să se simtă cât de cât confortabil în prezența altora. Acum nu mai era jenat în public din cauza lipsei de control. Atât de mândru era.

Tocmai acesta era motivul pentru care Walfort declarase că venise de mult momentul pentru o vânătoare, chiar dacă el nu avea să participe la ceea ce altădată fusese sportul lui preferat.

– O să mă bucur să aud din nou lătratul câinilor de vânătoare, spusese el.

Ea îi admira atitudinea pozitivă; nu părea să își plângă de milă niciodată. Spera că distracțiile și petrecerea de la țară pe care le organizase aveau să îi fie pe plac și să îi aducă multă bucurie, dar și că nici unul dintre oaspeții lor nu avea să se holbeze la el cu ochi întrebători.

Oare cât de gravă era starea lui Walfort?

Inima ei s-ar fi frânt dacă nu ar fi mers totul bine pentru el.

Spre surprinderea ei, Walfort nu era în dormitorul lui. Asta însemna că era în bibliotecă, pregătit și dornic să îi întâmpine pe cei care aveau să sosească în curând. Cu toate acestea, spre consternarea ei, nu se afla nici în bibliotecă. Deși Randall stătea pe un scaun, citind.

– Unde este lordul? întrebă Jayne.

Randall sări în picioare și făcu o plecăciune.

– Milady, iertați-mă! Lordul mi-a dat permisiunea să citesc una dintre cărțile sale. Am crezut că este în regulă și m-am așezat doar pentru o clipă...

– Mă doare în cot unde stai și citești. Unde este lordul?

Arăta clar stânjenit, de parcă ar fi știut că ei nu avea să-i placă răspunsul lui. Chiar nu avea să-i placă.

– Excelența Sa l-a dus pe marchiz la pescuit.

– Doamne, Dumnezeule, nu îmi aduc aminte când a fost ultima dată când m-am simțit atât... de liber! zise Walfort.

Stând în picioare pe malul râului, Ainsley privi spre Walfort. Cu spatele sprijinit de copacul lângă care se opriseră și ținând lejer un baston în mână, părea să fie liniștit. De la accident, ori de câte ori Ainsley își vizita prietenul, rămâneau amândoi în biblioteca lui Walfort, bând, conversând și plângându-se de alegerile lor proaste. Ca și Ainsley, Walfort era un bărbat care iubea activitățile în aer liber. De această dată, Ainsley hotărâse ca vizita lor să decurgă diferit.

Îl ajutase foarte mult faptul că Jayne era ocupată cu pregătirile pentru sosirea oaspeților și că se ocupa de ultimele detalii. Ainsley știa că nu i-ar fi aprobat planurile. După câte văzuse el, ea era prea protectoare cu Walfort și îl cocoloșea.

Dintr-odată, Ainsley se întrebă dacă nu cumva dorința lui Walfort de a-i oferi soției sale un copil nu venea și din nevoia de a-i distrage atenția de la el, să aibă și alte lucruri pentru care să se îngrijoreze.

Un copil cu siguranță ar fi reușit să facă asta. Deși majoritatea copiilor de nobili erau îngrijiți de bone și de guvernante, Ainsley nu o prea vedea pe Jayne dând drumul frâielor pentru o perioadă prea lungă. Ar fi fost implicată în creșterea copilului. Era în natura ei să protejeze, să hrănească, să facă lucrurile mai ușoare. Cu siguranță, avea să țină micul pui departe de el – fie că el avea să-i fie tată, fie nu. Se întreba cine era al doilea pe lista diabolică a lui Walfort.

Își aminti de obrajii ei luminoși și roșii de la micul dejun. Era obișnuit ca ea să-l trateze cu răceală, fiind întotdeauna la un pas de a deveni tăioasă. Dar în acea dimineață fusese sperioasă, mai stingherită de prezența lui decât de obicei. Când îl văzuse stând la masă, pentru o clipă, păruse că intenționase să iasă din cameră. Camera lui era jalnică. La asta se așteptase. Dar nu se așteptase ca privirea ei să treacă prin el, iar ea să nu se încrunte.

Testă undița înainte să o arunce în apă.

– I-ai spus lui Jayne de ideea ta ridicolă?

Nu era cazul să clarifice lucrurile. De când sosise, prietenul lui avusese doar o idee ridicolă. De fapt, era singura idee ridicolă pe care Walfort o avusese vreodată. Când văzu că nu primește nici un răspuns, Ainsley se uită din nou la el.

Walfort ridică neajutorat din umeri, ceea ce îl făcu să își piardă echilibrul. Începu să alunece într-o parte și se sprijini în baston ca să se îndrepte.

Ainsley își îndreptă din nou privirea spre apă, lăsându-și prietenul să se lupte cu propria neîndemânare în intimitate. Primul lui impuls fusese să se grăbească să-l ajute, dar știa că lui Walfort i-ar fi displăcut acest gest care i-ar fi dat de înțeles că nu putea să aibă grijă de propriile nevoi, chiar dacă în multe privințe nu putea s-o facă. Ca și el, prietenul lui era un bărbat mândru, poate prea mândru pentru binele lui. Ainsley nici nu voia să se gândească cât de mult își călcase Walfort pe inimă ca să îi ceară să îi lase soția însărcinată. Nu era sigur că ar fi fost dispus să plătească prețul, oricât de mult o iubea pe acea femeie.

– Ai avut dreptate, spuse în cele din urmă Walfort, gâfâind de parcă ar fi alergat o distanță lungă. Nu a fost prea încântată. Mă tem că totul depinde de tine, prietene.

Ainsley se întoarse spre el.

– Poftim?

– Va trebui să o farmeci, să o faci să accepte ideea.

– Ai înnebunit!

Vocea lui avea un ton usturător. Poate că Walfort găsea toate aceste lucruri amuzante, dar Ainsley, nu. Își aminti de răceala care intrase o dată cu ea în salonul pentru micul dejun. Dar mai mult își aminti mirosul ei provocator când îi trăsese scaunul. Iasomie. Exotic. Ispititor. Pielea ei perfectă îl ademenea. Fusese așa de tentat să-și alunece un deget pe linia gâtului ei! Voise să-i sărute buzele ferme. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Walfort să îi dea voie să îi seducă soția. Bănuia că Walfort habar nu avea cât de mult s-ar fi bucurat Ainsley să facă asta. Poate că marchizul vedea totul ca pe o afacere fără complicații, dar pentru Ainsley era o călătorie rapidă direct în iad.

Nu conta cât de puțin timp petrecea cu o femeie, fiindcă împărțea cu ea nu doar partea fizică, ci și pe cea emoțională. Căldură, îngrijorare, neliniște, bucurie. În privința iubirii, era rezervat. Însă nu era sigur că putea să-și înăbușe acel sentiment evaziv față de Jayne. Îi părea genul de femeie care cerea totul – chiar dacă avea să vină la el doar pentru sămânța lui. Timpul petrecut cu ea nu avea să fie simplu. Totul urma să fie complicat. Era sigur de acest lucru.

– Ești pe punctul de a primi o sută de oaspeți, spuse el, și vrei ca eu să flirtez cu soția ta?

– Nu în văzul lumii. Nu sunt nebun. Dar sigur poți să găsești câteva momente singur cu ea. Ai făcut-o cu alte femei.

– Soția ta nu este ca alte femei.

Era surprins de duritatea propriului ton. Își îndreptă atenția spre râu. Frunzele cădeau pe jos, duse de un vânt ușor. Frunze omorâte de apropierea iernii. Se întrebă dacă atitudinea rece a lui Jayne avea să-l omoare. Probabil că da.

– Păcat că ambii tăi frați sunt însurați, zise Walfort. Mă îndoiesc că lor le-ar lipsi curajul să...

– Curajul nu are legătură cu asta! pufni Ainsley. Deși avea. Îi era teamă că și-ar fi putut pierde prea ușor inima. Dar nu putea să îi mărturisească asta lui Walfort. Este o idee proastă din multe puncte de vedere, și cred că noi doi am avut suficiente idei proaste până acum.

– M-am simțit bine în acea noapte, Ainsley. Până la sfârșit, desigur. Ce fac bijuteriile mele?

Așa își alinta fetele. Uitându-se în spate, Ainsley întâlni privirea prietenului său.

– Sunt bine îngrijite.

– Mă gândeam să îi spun lui Jayne.

– Te sfătuiesc să nu o faci. Nu ar ieși nimic bun din asta.

– S-ar putea să o facă să te aprecieze mai mult.

– Eu o văd o dată sau de două ori pe an. Tu o vezi în fiecare zi. Este o idee foarte proastă, Walfort.

– Bănuiesc... Dumnezeule! Am prins ceva!

Râsul fu cel care o atrase spre ei. Trecuseră puțin peste trei ani de când nu îl mai auzise, dar ar fi recunoscut oriunde râsul zgomotos și răsunător al lui Walfort.

Urmă îndeaproape albia râului. Când sunetul se auzi cu ecou printre copaci, își îndreptă calul în acea direcție. Stătea la marginea unui pâlc de ulmi și își privea soțul cum își pierdea mereu echilibrul, se îndrepta și se sprijinea în baston. Cu o plasă în mână, Ainsley avansa cu greu prin apă și trăgea de creatura greu de prins. Râsul lui se amestecase cu cel al lui Walfort. Când Ainsley se întoarse pe mal, cu plasa ținută triumfător în sus, cu un zâmbet victorios, ea își dori să poată vedea chipul soțului ei. Cu siguranță, pe fața lui era aceeași bucurie. Privi iute spre grăjdarul care o însoțea – zâmbea luminos. Abia atunci își dădu seama că și ea zâmbea, iar în ochii ei erau lacrimi necurse. Atât de multe lacrimi adunate în anii de după accident.

– Să-i ajut, milady? întrebă Chester.

– Nu, spuse ea. Cred că au tot ce le trebuie.

Vocea ei fu probabil purtată de vânt pentru că Ainsley își luă privirea brusc de la peștele care se luptă și se eliberă din cârligul lui...

– La naiba!

Își băgă degetul mare în gură exact în momentul în care peștele căzu liber înapoi în apă.

– Prinde-l, Ainsley, pentru numele lui Dumnezeu! țipă Walfort.

– Da, da. Sigur!

Era o bestie alunecoasă, care se zbătu și evadă din mâinile lui Ainsley. Walfort se târa prin noroi ca să-l ajute. O durea inima să-l vadă așa de neputincios, însă ambii bărbați se purtau ca și cum nimic nu era în neregulă, luptându-se amândoi cu aceeași hotărâre să prindă din nou ceea ce pierduseră.

Până la urmă, Jayne nu se mai putu abține. Își dădu peste gură cu mâna înmănușată, refuzând să râdă de comportamentul lor caraghios – adevărați bărbați cu titlu nobiliar.

– Chester, poate că ar trebui să îi ajuți.

– Da, milady.

Bărbatul descălecă și alergă spre ei când Ainsley ridică peștele.

– L-am prins!

Apoi ducele își pierdu echilibrul, căzând în râu. Jayne fu cât pe ce să izbucnească în râs în acel moment, dar refuză să se lase amuzată de el, mai ales că nici măcar nu îl plăcea.

Îl privi cum se chinuia să se ridice în picioare, încercând să țină și peștele. Dacă Chester nu ar fi avansat în apă să-l ajute, Ainsley ar fi trebuit să îi dea drumul. Lucru rușinos, mai ales că Walfort era teribil de mândru că îl prinseseră.

Probabil nu își dăduseră seama că ea era acolo până când Chester nu ajunse să îl ajute pe Ainsley, pentru că doar atunci Walfort se întoarse și o văzu. Zâmbetul lui avea să îi cauzeze, cu siguranță, o durere de fălci.

– Vezi, Jayne? Vezi ce am prins?

Lacrimile din ochii ei alunecară și se opriră în gât. El stătea acolo, sprijinindu-se într-un cot, iar pentru prima dată după atâta vreme, nu mai arăta demn de milă sau trist. Părea triumfător și foarte fericit. Ea zâmbi.

– Da, dragule.

– Îl vreau pregătit pentru cină.

Încuviințând din cap, își dădu seama, privind cum îl ajuta Chester pe Ainsley să se ridice, că ducele nu ar fi dat niciodată drumul peștelui. Niciodată. Nu ar fi permis ca mica victorie a lui Walfort să îi scape. Văzu că Ainsley ajunse împleticindu-se la țărm și lăsă peștele în coșul de răchită.

Walfort se îndreptă cât putu.

– Ce faci aici, Jayne?

– Te căutam. Oaspeții noștri vor sosi din moment în moment.

– La naiba cu totul! Uitasem de asta. Nu se cuvine ca gazda să fie absentă, nu-i așa?

Ea nu se gândi că el aștepta cu adevărat un răspuns, apoi el adăugă:

– Ai văzut ce mi-a adus Ainsley?

Abia atunci observă șaua cu spatele înalt și laterale pe calul pe care ducele îl conducea spre Walfort. Arăta aproape ca un scaun. Nu mai văzuse așa ceva. Înaintă pe calul ei.

– Fratele lui Ainsley crește cai acum, zise Walfort. Și șei.

– Fratele lui crește șei? întrebă ea, nefiind sigură că voia să îl provoace după atâta vreme.

Walfort râse.

– Vezi, Ainsley? Soția mea are ceva simț al umorului. Nu, dragă. El crește doar cai, șaua a făcut-o. Mă ține pe cal.

Ainsley dădu un ordin, și calul îngenunche. Cu ceva efort, Ainsley și Chester reușiră, în cele din urmă, să îl așeze pe Walfort în șa. Jayne se întrebă cum ar fi reușit dacă ea și grăjdarul nu ar fi ajuns acolo. Bănuia că soțul ei și Ainsley ar fi reușit. Ainsley îl legă de șa cu niște curele de piele și catarame, iar după alt ordin calul se ridică. Cu inima cât un purice, ea se așteptă ca soțul ei să cadă pe pământ așa cum căzuse peștele în coș, dar el rămase așezat, cu picioarele fixate în scări. Când Ainsley bătu calul pe spate, acesta se mișcă greoi spre ea, cu Walfort ținând frâiele.

Ainsley se îndreptă spre calul lui și se urcă cu grație. Li se alătură destul de rapid și se aplecă pe furiș, apucând priponul calului lui Walfort. Chester rămase să adune tot ce lăsaseră în urmă, inclusiv peștele din coșul de răchită.

În vreme ce toți trei își croiau drum prin pădure, Walfort spuse:

– Te așteptai să mă mai vezi călare, Jayne?

Ea privi spre el. Nu-și amintea când îl văzuse ultima dată atât de încrezător.

– Nu.

– Cred că aș putea să particip mâine la vânătoare.

– Nu trebuie să te grăbești, spuse Ainsley încet. Nu ești complet stăpân pe cal, știi asta.

– Crezi că nu poți să ții pasul cu mine?

– Cred că tu și calul aveți nevoie să vă obișnuiți unul cu celălalt înainte să îl iei la vânătoare.

– Oh, prietenul meu prevăzător. Bănuiesc că ai dreptate.

Dacă ar fi fost prevăzător în urmă cu trei ani, se gândi ea, dar se abținu să o spună. Ainsley adusese această fărâmă de fericire în viața lui Walfort, iar făcând asta, o adusese și în viața ei.

– O să-i spun Second Chances, Jayne. Ce crezi? întrebă Walfort.

– Cred că este un nume minunat.

– Știai că el a adus calul? Blighter nu mi-a zis nimic ieri. Minunată, minunată surpriză! O să fie o zi bună. Câteva zile bune cu prietenii. Se întinse și o strânse de mână. Mă bucur că facem asta.

– La fel și eu.

Privirea ei trecu de la soțul ei la Ainsley. O privire solemnă. Poate că era din pricina razelor soarelui care treceau printre copaci sau a faptului că era ud și plin de noroi, dar părea trist și plin de regrete. Pentru prima dată, Jayne se gândi că poate Ainsley nu scăpase din acea noapte chiar nevătămat, așa cum presupusese ea.

Capitolul 3

Lui Jayne îi fusese frică mai mult de sosirea oaspeților, temându-se că majoritatea veneau din curiozitate față de soțul ei. De la accidentul lui, nu mai fuseseră la Londra. Se aștepta ca Walfort să afișeze o atitudine care să-i convingă că totul era bine. Ea intenționa să facă la fel.

Nu știa dacă era datorită partidei de pescuit, călăritului sau companiei lui Ainsley, dar el fu mai relaxat și mai încrezător decât se așteptase ea când îșI întâmpină oaspeții. Walfort îi determină să nu se simtă inconfortabil din pricina handicapului lui. În timpul cinei, când îi fusese adus peștele, le povesti tuturor cum fusese prins. Stând lângă soțul ei în capul mesei și vizavi de Ainsley, ea fu surprinsă de eleganța cu care ducele acceptase descrierea momentului în care fusese atât de neîndemânatic când adusese peștele prins cu atâta siguranță de soțul ei. Nu era sigură că ar fi zâmbit atât de blajin dacă gluma ar fi fost pe seama ei.

Trecură în salonul mare, să o asculte pe Lady Louisa Mercer dansând cu degetele pe pian cu o dexteritate uimitoare. Debutase în sezonul anterior și, deși în acel moment nu era logodită, se zvonea că avea cel puțin trei petitori care rivalizau pentru mâna ei. Era o fată încântătoare, mică și delicată. Fu ciudat că, uitându-se la ea, Jayne nu își aminti să fi fost așa de tânără. Într-o singură noapte, în câteva zile, îmbătrânise cu mult peste anii ei – probabil acesta era motivul pentru care oaspeții mai în vârstă roiau în jurul ei, în timp ce fetele tinere, nemăritate aveau tendința să păstreze distanța.

– Nu pot să vă spun cât de mult a așteptat soțul meu vizita noastră aici, rosti Lady Inwood încet. Mereu a spus că în toată Anglia nu există terenuri mai bune pentru vânătoare decât cele de pe domeniul Walfort.

– Suntem foarte mulțumiți că ați putut veni amândoi, zise Jayne zâmbind.

Lady Inwood era cu aproape cincisprezece ani mai în vârstă decât Jayne. Îi dăruise soțului ei un moștenitor și trei alți fii într-un timp-record, iar după fiecare copil, corpul ei se rotunjise tot mai mult. Cu toate acestea, încă reușea să meargă cu o grație incredibilă.

– Fata chiar e talentată, observă Lady Inwood.

– Chiar este. Apoi ne va delecta Lady Florence.

– Mă interesează mai mult alt fel de distracții.

Jayne își întoarse capul și urmări privirea lui Lady Inwood, spre celălalt capăt al camerei, unde se aflau destui burlaci, aproape de unul din cele trei șemineuri masive. Printre ei era și Ainsley, cu o atitudine mai relaxată decât ceilalți. Stătea în mijlocul lor și, cu toate acestea, părea izolat de ei. Deși se uita la Lady Louisa, nu era concentrat cu adevărat asupra ei.

– Pe cine credeți că va delecta Ainsley cât timp se află aici? întrebă cu șiretenie Lady Inwood.

Jayne își îndreptă atenția asupra femeii.

– Poftim?

– Nu este nici un secret, draga mea, că vreo doamnă norocoasă ajunge mereu în patul lui la genul ăsta de reuniuni. Multe fete prostuțe și-au ruinat reputația pentru că nu au putut rezista să nu se laude că au fost cu el. Pariez pe Lady Anna St. Clair.

– Pariați?

– Da. Noi, câteva dintre doamnele măritate – mai ales cele mai în vârstă –, mereu pariem. Doriți să pariați pe cea cu care se va delecta?

Era intrigată și scârbită de idee.

– Nu.

– Poate că așa este cel mai bine. Câteva au pariat că veți fi dumneavoastră.

Jayne rămase cu gura căscată, dar își reveni repede și închise gura. Dacă ar fi încercat să vorbească, sigur s-ar fi bâlbâit.

– Îndrăznesc totuși să spun că este un pariu prostesc, continuă Lady Inwood, ca și cum nu o insultase profund pe Jayne. Se știe foarte bine că Ainsley nu duce niciodată femei măritate în patul lui.

Spusese asta ca și cum decizia era a lui, nu a ei. Jayne fu cât pe ce să replice că poate femeile măritate nu îl voiau în patul lor. Cunoscându-și soții, erau mulțumite de ei. Dar nu voia să prelungească discuția mai mult decât era necesar.

– Atunci de ce ar pune cineva un pariu pe mine?

– Sunteți tânără. Ridică alene dintr-un umăr dezgolit. Se speculează că, de la accident, soțul...

– Soțul meu mă satisface din toate punctele de vedere, vă asigur.

Era mulțumită că vorbele exersate îi scăpaseră de pe buze atât de lin. Nu fusese sigură că, dacă s-ar fi ivit ocazia, ar fi putut să apere cu succes bărbăția lui Walfort. El îi considera pe acești oameni prieteni, egali, iar ei îl bârfeau de parcă nu era mai mult decât gunoiul dintr-o rigolă. Se temuse că avea să se ivească un astfel de moment, de aici și motivul pentru care exersase exact acele cuvinte și tonul pe care le spusese doar pentru a le putea rosti natural.

Simți satisfacție când văzu ochii mari ai lui Lady Inwood.

– Nu era intenția mea să vă insult. Pur și simplu e vorba despre faptul că nu ați reușit să aveți un moștenitor...

– Nu i-a dat nimănui prin minte, cât au fost ocupați cu bârfele acestea, că eu și soțul meu avem nevoie de timp să ne obișnuim cu dificultățile pe care le-am întâmpinat?

– Da, așa e. Cum am spus, nu era intenția mea să vă insult.

– Vă rog să mă scuzați, trebuie să mă ocup de ceilalți oaspeți.

Clocotea pe interior, dar în ultimii trei ani învățase să își îngroape emoțiile atât de adânc, încât și ei îi era greu să și le găsească. Voia să plece din acel salon sufocant, dar era gazda, așa că zâmbi și o prezentă adunării pe fiecare tânără domnișoară care ceruse să cânte, sperând că muzica ei avea să atragă imaginația vreunui domn.

La un moment dat, i se ridică părul de pe ceafă, iar când se întoarse, îl văzu pe Ainsley cu privirea ațintită spre ea. Examinarea lui intensă nu făcu decât să îi crească furia.

Își dorea ca totul să se termine, să își trimită oaspeții fericiți pe drumul lor. În schimb, zâmbi și se prefăcu că îi păsa de ultima modă, de cărți și de logodne. Toate erau niște frivolități blestemate. Credea că lumea ei nu se mai putea destrăma, dar se înșelase. Pur și simplu se izolase, fiind pierdută în mod iremediabil.

După recital, Walfort se îndreptă spre camera de biliard cu unii dintre domni. Ea se îngriji ca restul oaspeților să aibă tot ceea ce aveau nevoie pentru a se retrage la culcare. Majoritatea își aduseseră propriii servitori, dar ai ei erau disponibili să ajute când era nevoie. Câțiva dintre oaspeți dormeau în corturi luxoase pe peluza din față, dar cei mai importanți primiseră camere. Lady Inwood avusese dreptate: domeniul Walfort era cunoscut pentru terenurile de vânătoare, iar membrii familiei regale le vizitau deseori. De-a lungul secolelor, fuseseră adăugate noi aripi pentru a-i caza, până când reședința ajunsese să semene cu un palat.

Când, în sfârșit, se așternu liniștea în camere, Jayne bătu la ușa dormitorului soțului ei și descoperi că el încă nu era în pat. Cu siguranță, rămăsese în camera de biliard cu lichiorul și țigările lui – și cu Ainsley. Nu voia să se gândească la tema discuției dintre ei din acea seară. Cine știe ce altă nebunie ar fi putut pune la cale împreună? Trebuia să se retragă și să se scutească pe ea însăși de corvoada de a-și pune întrebări despre conspirația lor. A doua zi, avea să fie din nou ocupată. Dar știa că somnul urma să o ocolească. De aceea, își puse mantia pe umeri și decise să caute consolare în grădini.

Odată ajunsă afară, respiră adânc aerul înviorător al nopții. Cerul era incredibil de senin. O mie de stele și o lună plină îi ghidau pașii, fiecare ducând-o mai departe de conac și de rolul ei de gazdă elegantă. De obicei, o plimbare prin grădină o relaxa. Grădinile ei erau pline de culoare chiar și iarna. Mai ales panseluțele se cuibăreau în pământ și îi aduceau zâmbete. Dar în lumina nopții erau doar niște siluete. O reflecție a propriei vieți. Doar o umbră a ceea ce se așteptase ea să fie.

Reveni cu picioarele pe pământ. Nu îi plăcea să cedeze gândurilor triste. Avea picioare, sentimente și un soț care o dezamăgise o singură dată în viața lui. Unele femei aveau mult mai puțin.

Ajunse la o cotitură a drumului și o luă pe o porțiune mai puțin umblată, până ce ajunse la o bancă din fier forjat. Se prăbuși în ea. Această zonă izolată a grădinilor era sanctuarul ei, locul unde venea să își plângă în singurătate lacrimile dese. Crezuse că reușise să își ascundă numeroasele dezamăgiri și suferințe cauzate de Walfort. Dar el, cu o seară în urmă, venise cu acea sugestie absurdă... Poate că o înțelesese mult mai ușor decât își dăduse ea seama. Oricât de mult ar fi negat, regreta că nu avea copii. Mereu se văzuse cu câțiva fii și fiice cu părul închis la culoare.

Trosni o crenguță. Jayne îngheță, ascultând cu atenție și ținându-și respirația. Știa că se afla în siguranță acolo. Probabil era o căprioară. Deseori, căprioarele traversau grădinile. Auzi ceva atingând frunzișul. O umbră se contură și păși în lumina lunii.

Era ultima persoană de care dorea să fie deranjată în sanctuarul ei.

– Lady Walfort, spuse Ainsley, însoțindu-și cuvintele de ceea ce în lumina soarelui ar fi fost o plecăciune făcută în batjocură.

– Excelență.

– Este cam târziu pentru dumneavoastră să fiți afară, nu?

– Comportamentul meu nu e treaba dumneavoastră.

– Așteptați pe cineva?

Îl trimisese Walfort să o spioneze? Gândul ăsta o enervă, apoi se dojeni pentru nebunia ei. Nu să o spioneze, ci să o farmece, de parcă Ainsley avea vreo șansă să reușească asta. Mai degrabă s-ar fi culcat cu un cerșetor decât cu el. Un bărbat în zdrențe, murdar și urât mirositor ar fi fost de preferat lordului prea chipeș și lustruit care stătea în fața ei în acel moment.

– Nu.

– Atunci nu vă deranjează dacă mă alătur.

Se îndreptă spre ea, dar ea se ridică.

– Bineînțeles că mă deranjează. Dacă doream să am companie, aveam.

– Se pare că ne asemănăm. După o vreme, prezența atâtor oameni mă agită.

Ea se cutremură.

– Nu sunt agitată.

– Dar v-ați enervat.

– Am căutat liniște, pe care dumneavoastră ați distrus-o. Noapte bună, Excelență. Vru să treacă pe lângă el.

El o prinse de braț.

– Stați!

Se smuci din strânsoarea lui.

– Nu cred.

– Vă rog. Nu voi vorbi. Nici măcar nu mă voi așeza. Doar o să stau aici, zise el și se îndreptă spre cealaltă parte a băncii. Până când pleacă mistrețul.

Inima ei tresări.

– Este un mistreț? În grădina mea?

Zâmbetul lui străluci în lumina lunii.

– Din acest motiv m-am abătut din drum, doar ca să descopăr altul. Cred că aici chiar suntem în siguranță.

– Cum veți ști că a plecat?

– Verific mai târziu.

Privi spre umbrele întunecate prin care trebuia să meargă pentru a se întoarce în casă. Nu auzise nimic. Își întoarse privirea spre bancă, spre duce. Cu reticență, se așeză și îl privi.

– Nu fiți copil! Stați jos!

El se așeză fără să scoată un cuvânt. Era ciudat cum, prin mantia ei și prin haina lui, îi simțea căldura pătrunzătoare.

Tăcură câteva momente înainte ca ea să îndrăznească să întrebe:

– Erați în grădină ca să vă întâlniți cu cineva?

Ea aștepta, și aștepta, iar în cele din urmă ridică privirea spre el. Își atingea buzele cu un deget.

– Puteți vorbi, zise ea scurt, iritată de ea însăși că era oarecum amuzată de trucurile lui.

– Nu vreau să vă deranjez.

– Deja ați dat greș în această privință, așa că răspundeți la întrebare.

– De ce vă pasă?

– Am motivele mele.

– Ei bine, dacă într-adevăr vreți să știți, nu aranjasem nici un rendez-vous, deci nu plănuiam să mă întâlnesc cu nimeni.

– Doamnele fac pariuri, să știți. De cine veți fi atras cât timp veți sta aici. Dacă mi-ați spune cine e, aș putea paria și eu, ca să împărțim câștigul.

El zâmbi din nou.

– Nu știam că sunteți așa de vicleană.

Nici ea nu știuse. O enerva că era mânată mai mult de curiozitate decât de vreo dorință reală de a câștiga un pariu.

– Așadar, cine este?

– Nu sunt genul care seduce și apoi povestește, chiar dacă sunt bani la mijloc. Dacă doamna dorește să se afle, atunci e cu totul altceva. El se aplecă, iar ea simți căldura lui crescând, îi simți coniacul din respirație. Deși, dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș paria că nu mă voi distra cu nici o doamnă cât timp sunt aici.

– Vinovăție? Pentru că Walfort nu poate?

El se îndreptă încet.

– Nu. Pur și simplu, nu am obiceiul să jignesc o doamnă seducând-o într-o cămăruță.

Lui Jayne îi fu rușine. Nu îi stătea în fire să fie atât de neprimitoare. Cu toate acestea, când venea vorba de el, nu se putea abține să nu facă tot ce putea pentru a-și arăta clar antipatia. Își apăsă fruntea cu podul palmei.

– Scuzele mele! Nu aveam nici un drept... Îmi pare rău. Ați adus bucurie soțului meu astăzi, o bucurie pe care nu am mai văzut-o la el de foarte mult timp. Și vă arăt recunoștința mea purtându-mă ca o needucată. Vă rog să mă iertați.

– V-am iertat înainte să mi-o cereți.

Aproape că lăsă să îi scape un râs amar. El încerca să o farmece. Nu avea să se lase fermecată. Nici nu își dorea să continue acea

discuție. Tăcu și stătură așa câteva minute lungi. Nu îi plăcea că se simțea confortabil, de parcă erau obișnuiți unul cu prezența celuilalt, ca și cum fiecare se putea bucura de compania tăcută a celui de lângă el. O astfel de intimitate era rezervată cuplurilor căsătorite, în care partenerii se cunoșteau bine și își acceptau defectele.

– Cred că în toată Anglia nu există terenuri pentru vânătoare mai bune decât cele ale lui Walfort, spuse Ainsley. Obstacolele și gardurile vii sunt atât de înalte încât apar niște riscuri care te pun la încercare. Îți fac inima să bată repede. Vulpile sunt rapide, câinii de vânătoare devin și mai rapizi. Îmi aduc aminte de prima vânătoare organizată după ce v-ați căsătorit cu Walfort. Nu mai văzusem o doamnă participând la acest sport. Credeam că Walfort este doar tolerant – ca proaspăt soț, încercând să vă facă pe plac –, dar ați zburat peste obstacole alături de cei mai buni dintre noi. Am fost captivat de performanța dumneavoastră.

Jayne iubea să călărească prin regiunile de țară. Calul știa să sară bine peste garduri. Deși ea nu voia, trebuia să fie de acord cu aprecierea lui legată de bucuria de a participa la vânătoare.

– Puține lucruri te înveselesc la fel de mult.

– Bănuiesc că abia așteptați ziua de mâine.

Ea clătină din cap.

– Nu voi veni la vânătoare.

– De ce nu?

Privind spre el, spuse:

– Nu îl voi lăsa pe Walfort să se târască singur la conac.

– Iubiți vânătoarea.

– Pe el îl iubesc mai mult.

Ea îi putea simți privirea pătrunzătoare cum o cerceta. Îi făcea pielea să se înfioreze.

– Holbatul este nepoliticos.

– De ce nu participați la vânătoare?

– V-am explicat motivele mele.

– Nu, mi-ați dat un motiv, dar nu pe cel adevărat, fac pariu.

În timp ce continua să o studieze, ea îi auzi bătaia piciorului, o bătaie constantă...

– Veți atrage atenția mistrețului, mormăi ea.

– Vreți să îl pedepsiți.

– De ce mi-ar păsa să pedepsesc un mistreț? Dumneavoastră ați vrut să scăpați de el.

– Pe soțul dumneavoastră. Nu vă alăturați vânătorii pentru că el nu poate.

Iritația ei crescu.

– Scopul meu nu este să îl pedepsesc.

– Nu cu intenție poate, dar rezultatul e același când vă negați plăcerea și bucuria. Vinovăția se adaugă la povara lui.

– Nu am de gând să îi reproșez ceea ce el nu mai poate face.

– Poate că nu mai este capabil să urmărească vulpea, dar aduce bucurie altora invitându-i aici. Le oferă fără egoism provocările și victoriile ce vin de pe pământul lui. Cred că asta e mult mai nobil decât a călări un cal.

Ea nu văzuse niciodată lucrurile așa. Mereu se concentrase asupra a ceea ce el pierduse, asupra a ceea ce nu mai putea realiza, nu asupra a ceea ce putea face. Nu voia să se gândească la faptul că Ainsley avea dreptate sau că era mai înțelept decât ea. Era responsabilă de melancolia lui Walfort? Nemulțumită că fusese cuprinsă de îndoieli, era nerăbdătoare să schimbe subiectul.

– Le-am trimis invitații și fraților dumneavoastră. Amândoi au refuzat cu regret.

– Soțiile lor sunt... ocupate cu familia.

Simți cum i se strânge stomacul, o durere pentru ceea ce nu avea să aibă niciodată. Refuza să o accepte, să se bucure de norocul altuia.

– Mă tem că nu sunt la curent cu toate știrile din familie. Câți sunt acum?

– O să fie al treilea pentru fiecare din ei. Westcliffe are un fiu și o fiică. Stephen are doi fii.

– Atunci Sir Stephen dorește o fiică?

– Cred că vrea doar ca micuțul să fie sănătos și ca soția lui să supraviețuiască chinului nașterii.

– Chinul se termină cu o bucurie așa de mare!

Una pe care ea nu avea să o simtă, doar dacă...

Privirea lui Ainsley o întâlni pe a ei, iar Jayne știu că el se gândea la propunerea prostească a soțului ei. Nu putea să nege puterea lui de atracție și legendarele lui calități în dormitor. Dar o interesau prea puțin legendele. Ea fu prima care se uită în altă direcție.

– Credeți că mai este pe aici? întrebă ea. Mistrețul?

– Probabil. Sunt dispus să risc să arunc o privire, dacă doriți.

Ea clătină din cap, nefiind sigură de ce dintr-odată nu mai voia să plece și să fie singură.

– Bănuiesc că nu se întâmplă nimic rău dacă mai așteptăm câteva clipe.

– Cu excepția faptului că vi se face frig.

Înainte să apuce să răspundă, el se ridică, își dădu haina jos și i-o puse pe umeri. O înveli în căldura generoasă și în parfumul lui bogat. Ea vru să o dea la o parte.

– Nu, veți răci, replică ea.

El o înfășură mai strâns în haină, de această dată așezându-se mai aproape de ea.

– Confortul meu nu are nici o importanță.

– Nu voi fi influențată, spuse ea succint.

– Poftim?

– Știu foarte bine că doriți să îmi câștigați favorurile.

El schiță un zâmbet amar.

– Dacă asta mi-ar fi fost intenția, nu aș fi fost așa de subtil, credeți-mă! Nu aș vorbi despre frații mei, despre pariuri legate de posibile cuceriri sau despre obiceiurile mele când vine vorba de doamne. Nu. M-aș concentra asupra dumneavoastră, numai asupra dumneavoastră. Atinse ușor cu degetele lui calde – cum puteau fi așa de calde când aerul era atât de rece? – bărbia ei, pielea fină de sub ea, făcând-o cumva să se uite la el. V-aș spune cât de frumoasă ați fost la cină. Cât de mult mi-a plăcut cum vă sclipeau ochii când Walfort a râs de încercarea mea ridicolă de a-i prinde peștele. V-aș scoate agrafele din păr și mi-aș îngropa degetele în el. Mi-aș plimba gura de-a lungul gâtului dumneavoastră, al obrajilor, peste buze, și m-aș potoli cu un sărut care v-ar încălzi mult mai bine decât haina mea de lână.

De parcă el i-ar fi făcut toate aceste lucruri, corpul ei trădător se încălzi și ardea de dorință. Tânjea după afecțiune.

– Nu, scrâșni ea. Nu doresc să joc aceste jocuri.

– Nu este un joc pentru mine, Jayne. Iau în serios cererea lui Walfort.

– Nu ar trebui. E ridicolă. Dezgustătoare. Respingătoare.

– Vrea să fii fericită.

– Atunci nu ar fi trebuit să fie prieten cu tine.

Sări în picioare, știind că vorbele ei erau nedrepte, dar nu îi plăcea apropierea lui, vocea lui arzătoare, atingerea excitantă. Haina lui căzu imediat pe jos, iar ea simți rapid lipsa căldurii. Dar refuză să o ridice. Cercetă în schimb cu disperare umbrele.

– Cum vom ști că mistrețul a plecat?

– Ținând cont de oră, bănuiesc că s-a întors la soția lui. Nu îi permite niciodată să stea pe afară după miezul nopții. Nici măcar la cluburi.

Ea se întoarse. Stătea relaxat pe bancă, cu picioarele lui lungi întinse și cu pantalonii de piele îmbrățișându-i coapsele ferme. De ce trebuia să-i observe orice parte perfectă a trupului?

– Poftim?

– Bănuiesc că Lord Sheffield s-a retras deja în dormitor, la soția lui.

– Lord Sheffield? Ați spus că voiați să scăpați de un mistreț.

– Da. Într-adevăr. Lord Sheffield este un mistreț. E mai interesant să privești iarba cum crește decât conversația cu el.

– Am crezut... m-ați făcut... Ea își îngustă ochii. Am crezut că vă refereați la o creatură. Un porc sălbatic.

– Aș îndrăzni să spun că ar fi mult mai interesant decât Lord Sheffield.

Oh, ce bărbat! Voia să bată din picioare, să-l zguduie, să-l oblige să se poarte frumos. Dar nu făcu nimic, doar își exprimă nemulțumirea prin cuvinte.

– Cred că ați știut la ce m-am gândit și v-ați mulțumit să mă lăsați să înțeleg greșit ca să vă exersați șiretlicurile cu mine.

– Ești o femeie suspicioasă, Jayne.

– Lady Walfort pentru dumneavoastră. Noapte bună, Excelență!

Acestea fiind zise, se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre casă. Omul era insuportabil.

Cu toate acestea, timp de o bătaie de inimă, cât îl privi în ochi, cât simțise atingerea lui, ea tânjise... după exact ceea ce nu dorea să recunoască. Dar trecuse mult timp de când tânjise după ceva ce chiar și de la distanță părea un vis.

Ainsley rămase o vreme pe bancă, lăsând aerul rece să-i intre în oase, să îi răcorească pasiunea. Se ridicase atât de ușor și de aproape de el, cu mirosul ei care îl tenta, tachinată de imaginile în care el o săruta. Ea își dăduse seama care fuseseră motivele lui. Știuse ce crezuse despre mistreț și nu făcuse nimic să-i alunge presupunerile. Bănuise că altfel ea ar fi plecat, iar el era hotărât să aibă câteva momente singur cu ea.

El și cu Walfort stătuseră la fereastra camerei de biliard, savurând puțin coniac și așteptând să le vină rândul la masă, când o văzuseră pe Jayne pe aleea din grădină.

– Ar trebui să profiți de ocazia asta de a fi singur cu ea, spusese Walfort încet, cu privirea concentrată în întuneric. Cu atâția oaspeți, nu îți vor sta mulți în cale.

– Nu am de gând să îți seduc soția, Walfort.

– Bine. Atunci o să găsesc pe altcineva. Se întoarse puțin. Poate Braverton.

Lui Ainsley i se strânsese stomacul la auzul numelui unui bărbat căruia i se deschideau ușile datorită titlului, nu comportamentului său.

– Este odios.

– Are patru copii cu soția și trei cu amanta, deci e limpede că este în stare.

– Nu e un secret că pune pe primul loc plăcerea lui.

– Că tu nu faci asta este un beneficiu de care Jayne s-ar fi bucurat, dar scopul final este să rămână însărcinată.

Ainsley își încleștase dinții când văzuse că Walfort își plimbase privirea printre domnii care îi consumau băutura, îi fumau trabucurile, discutau despre vânătoare și își așteptau rândul să lovească bilele.

– Sau poate Langford.

– Am avut ghinionul să-l văd fără cămașă. Vrei ca moștenitorul tău să poarte povara că unul dintre strămoșii lui s-a împerecheat cu o maimuță?

Walfort chicotise încet.

– Pe cine îmi sugerezi atunci? Dacă nu o să fii tu, atunci cine? Stratsbury?

Indiferent ce făcea, omul era rigid ca un cadavru.

– Nu.

– Fitzhugh? Pare un specimen rafinat, chiar frumos. Fără maimuțe pe linia sângelui. Iar femeile îl adoră.

Pentru că aveau interese similare. Și lui, și femeilor le plăceau bărbații.

– Asta e un exercițiu fără sens, bombănise Ainsley.

– Atunci pune-i capăt, du-te la Jayne și pune-ți trucurile în aplicare!

Și așa făcuse. Însă nu credea că obținuse ceva. Nu prea îl trăsese inima fiindcă știa că, pentru a o seduce, trebuia să o convingă să își trădeze soțul, credința în taina cununiei și, cel mai rău, pe ea însăși.

Pentru fiecare dintre aceste lucruri, bănuia că ea nu avea să-l ierte niciodată. Dar deja îi oferise suficiente motive să nu îl ierte. Ce mai conta dacă adăuga câteva pe listă?

Era așa de frumoasă, grațioasă, remarcabil de puternică! Multe femei nu și-ar fi păstrat loialitatea față de soț așa cum o făcuse Jayne. Era foarte mândră și nobilă.

Se temea că, pentru a-i da ceea ce își dorea, putea să o distrugă. Iar făcând asta, la fel de bine se putea distruge pe el însuși.

În cele din urmă, se aplecă și își luă haina. Parfumul delicat al lui Jayne pluti spre el, zăbovind pentru a fi savurat cu încă o gură de aer. Își imagină parfumul ei rămas pe perna lui.

Ca și frații lui, se bucura de femei și de toate minunile pe care ele le ofereau. Dar când venea vorba de Jayne, se temea că risca ceva ce nu mai riscase până atunci: inima lui.

Cu un oftat, se ridică în picioare și merse înapoi spre conac. Avea să fie nevoie de mai mult decât o întâlnire într-o grădină ca să o convingă că acceptul ei de a-l lăsa să îi facă un copil era atât în beneficiul lui Walfort, cât și al ei. Prietenul lui se simțea foarte vinovat din pricina celor întâmplate în acea noapte cu mult timp în urmă. Și avea de ce.

Amândoi se purtaseră ca niște nebuni, iar Ainsley știa că, dacă avea să o curteze pe Jayne, vinovăția avea să crească. Dar adevărul era că pentru Jayne el ar fi purtat orice povară – și bănuia că Walfort știa asta.

– Te vreau în patul meu în noaptea asta.

Jayne se uită la soțul ei, încă îmbrăcat, stând mândru în scaunul cu rotile în dormitorul ei. Inima îi bătea cu putere, iar lacrimile îi înțepau ochii. Nu mai intrase în camera ei de când își pierduse picioarele. Și nu o invitase în patul lui în tot acest timp. Doar o luase în brațe și se ghemuise la pieptul lui. Dar acum el o dorea.

– Apoi Ainsley poate să aibă camera asta.

Gândurile ei delirante se opriră brusc, ca și cum până atunci ar fi alergat, iar dintr-odată s-ar fi lovit direct într-un perete de cărămidă. Tot corpul îi păli, iar bucuria ei se risipi.

– Poftim?

– M-am dus să-l caut și am descoperit că a primit camera aia înfiorător de mică, special aranjată pentru a caza îngrijitorul personal al unui rege. Așa ceva nu se cade, Jayne.

O pedepsea? Nu îi vorbise niciodată pe un astfel de ton. Îndreptându-și umerii pentru a alunga durerea, îl informă rece:

– Camerele noastre, apartamentul nostru nu sunt de oferit sau de împărțit cu alții. Ideea este pur și simplu inacceptabilă.

– Dar camera...

– Este suficientă pentru un burlac. Avem cupluri căsătorite și alți oaspeți care au nevoie de camere mai mari.

– De ce nu ai dat camera aia unuia dintre ceilalți burlaci?

– Ce contează, Walfort? Oricum, probabil că nu doarme acolo. Știu din sursă sigură că va încălzi alt pat cât timp este aici.

Deși Ainsley negase acest lucru, înclina să o creadă pe Lady Inwood, care era la curent cu toate bârfele mai bine decât oricine.

Sprâncenele soțului ei se ridicară la auzul acestor vorbe.

– Îndrăznesc să spun că ai dreptate. Se aplecă puțin în față. Exact din acest motiv, este o alegere atât de bună pentru a te lăsa gravidă. Are un apetit nepotolit când vine vorba de femei, iar tu vei fi una dintr-o sută.

Era limpede că paralizia soțului ei se întinsese și spre creierul lui.

– Și asta ar trebui să mă mulțumească?

– Are multă experiență. Este căutat după aceea. Poate face să fie plăcut pentru tine. Și pentru el ar fi doar... o altă noapte. Când va pleca din patul tău, nu se va uita înapoi. Deci nu vor exista nici o remușcare, nici un regret, nici un... deranj.

Cuvintele lui îi dădură fiori reci. De parcă între ei totul se întâmplase mecanic. Se bucurase de vizitele soțului în patul ei. Crezuse că însemnaseră mai mult decât ceva din obligație și datorie. El le considerase un... deranj?

– Așa de puțin îți pasă de mine încât nu mă vezi decât ca pe o iapă bună pentru împerechere? Și atât de puțin ții la prietenia ta cu Ainsley încât îl vezi doar ca pe un armăsar potrivit?

– Tocmai pentru că țin la tine așa de mult vreau să ai parte de asta. De un copil. Fără complicații.

Ea clătină din cap.

– Mă tem că judeci greșit când crezi că toate astea vor trece așa de ușor.

– A avut multe femei în viața lui, Jayne, și nici una nu l-a urât când el a mers mai departe.

– Încetează, te rog, cu acest subiect, Walfort! Fiecare cuvânt era ca o lovitură pentru inima ei. Sunt soția ta. Am făcut un jurământ, la sănătate și la boală, la bucurie și la durere...

– Și durerea mea ar fi mai puțină dacă ai face asta. Randall!

Servitorul lui intră în dormitor, întrerupând conversația.

– Noapte bună, Jayne, zise Walfort înainte ca Randall să îl împingă afară din cameră.

O lăsase fierbând. Voia să ridice ceva și să arunce în perete. Cum putea să înțeleagă cu adevărat ce îi cerea? Era singurul bărbat care îi cunoscuse corpul. Nu putea să împartă așa de ușor cele mai ascunse părți ale ei cu alt bărbat. Mai ales cu Ainsley.

Poate că pentru el nu însemna nimic să își unească trupul cu al ei, dar pentru ea însemna totul.

Își chemă servitoarea, iar o oră mai târziu stătea întinsă în patul ei, în întuneric, holbându-se la umbrele care dansau pe tavan. Niciodată în viața ei nu se simțise așa de abandonată și de singură.

Capitolul 4

Jayne se bucura nu atât de vânătoarea de vulpi în sine, cât de urmărire. Mersul peste deal și pietre, săriturile peste gardurile vii și obstacole erau ceea ce făceau sportul atât de excitant. Prea puțin îi păsa de vulpe. Nu, nu era adevărat, se gândi ea. Mereu fusese ușurată când nici o vulpe nu era, de fapt, omorâtă. Știa că în acea ocazie era puțin probabil să se întâmple asta. Fără vânătoarea anuală, vulpile se înmulțiseră foarte mult. Era sigură că măcar una avea să moară în acea zi.

Dar nu avea să se afle acolo ca să fie martoră la brutalitatea morții. Se îndepărtase de grupul principal. Nu că nu ar fi avut starea necesară să aclame. Dar pur și simplu îi era extrem de greu să pretindă că totul era la fel ca înainte.

Îi fusese greu mai ales să îl vadă pe Walfort stând în șaua aceea monstruoasă, cu capul sus și cu zâmbetul larg, dând semn că vânătoarea poate începe... și apoi să fie lăsat în urmă. Se îndoia că toți ceilalți observaseră că rânjetul lui nu ajunsese la ochi. Iubise așa de mult vânătoarea!

Fusese tentată să se întoarcă la moșie cu soțul ei. Fu cât pe ce să o facă. Dar Ainsley, rămas și el în urmă, se uitase la ea și ridicase o sprânceană, semn că se îndoia de motivele ei de a se întoarce. Oare avea dreptate? Îi îngreuna povara lui Walfort când refuza să participe la activitățile de care el nu se mai putea bucura? Nu îi spusese și el același lucru cu o seară în urmă, când menționase că ar fi putut să-i diminueze durerea?

Acum călărea de parcă însuși diavolul se afla pe urmele ei. Aproape că îl putea auzi. Privi în urmă. La naiba! Ainsley galopa în urma ei. Credea că avea să se întoarcă la conac cu Walfort, să îi țină companie. Detesta să se gândească la soțul ei rămas singur. Ar fi trebuit să se întoarcă. În schimb, înteți pasul calului, apoi se așeză bine în șa pentru că îi apăru în cale un gard viu. Zburară peste el și, preț de o clipă, fu liberă...

Dar aterizarea fu stângace. Cassiopeia își pierdu echilibrul, nechezând și în același timp aruncând-o pe Jayne din șa. Se lovi puternic de pământ, rostogolindu-se dizgrațios. Până când se ridică, iapa era deja în picioare, dar se vedea că nu era totul în regulă. Jayne se sprijini în piciorul drept. Durerea puse stăpânire pe Jayne din pricina suferinței cauzate bietei creaturi. Ce Dumnezeu încercase să demonstreze?

– Jayne!

Auzi vocea lui Ainsley înainte ca el să apară de după gardul viu, să-și oprească brusc calul și să vadă ce se întâmplase.

– Doamne! V-am văzut căzând. Sunteți rănită?

– Nu văd nici un motiv de îngrijorare, zise ea ridicându-se cu grijă în picioare.

Fără îndoială, fundul și șoldul aveau să se învinețească a doua zi. Nu că ar fi intenționat să-i împărtășească lui Ainsley această intimitate.

– Stați acolo! ordonă el. Vin imediat!

Rămânând pe loc, pe o mică ridicătură de pământ, ea îl văzu venind la trap, ocolind și îndemnându-și murgul către gardul viu. Săriră cu atâta grație atât calul, cât și bărbatul, unduindu-se în același timp, încât fu o priveliște care o lăsă fără aer. Nu voia să se lase impresionată de măiestria lui de a călări. Dar fusese, la naiba!

El descălecă murgul cu o ușurință elegantă, dar puternică. Îi putea vedea mușchii încordați ai coapselor, unindu-se și tresărind. Pașii lui mari și siguri îl purtau spre ea. Era magnific – și se blestemă pentru că observase acest lucru.

Cu ochii lui verzi, de culoarea caprifoiului, ochi pe care ea îi văzuse și altă dată, el îi analiză fiecare parte a trupului, făcând-o să roșească puternic. Avu o reacție așa de ciudată – i se făcu dintr-odată cald și respiră cu dificultate, de parcă el ar fi prins-o într-o îmbrățișare neînduplecată, când de fapt nu o atingea deloc.

– Sunteți rănită? întrebă el cu o voce în care îngrijorarea se confunda cu hotărârea.

Nu era un bărbat care putea fi păcălit. Ar fi mirosit orice neadevăr. Nu că ei i-ar fi păsat. Nu o intimida și nici nu o speria. Pur și simplu, o enerva.

– Nu.

El își îngustă privirea, iar ea capitulă.

– Un pic lovită, dar nimic îngrijorător. Pentru Cassie îmi fac griji.

Vru să treacă pe lângă el și aproape că se prăbuși când își lăsă toată greutatea pe piciorul drept. Mâna lui fu imediat sub cotul ei, sprijinind-o cu foarte puțin efort.

– Sunteți rănită.

Tonul lui tăios îi aminti de pedeapsa primită de la Walfort cu o noapte în urmă.

– Nu-i nimic. Probabil e o entorsă ușoară. Nimic care să ne îngrijoreze. Chiar exagerați.

– Veți putea dansa diseară?

„Ce întrebare idioată!"

– Eu nu dansez.

El se încordă, iar degetele lui o strânseră de braț, iar privirea i se năpusti asupra ei ca și cum ar fi fost dintr-odată un puzzle ale cărui piese nu fuseseră asamblate corect.

– Am avut plăcerea de a vă vedea dansând. Nici o altă doamnă nu e mai elegantă pe ringul de dans.

– Nu am vrut să spun că sunt incapabilă să dansez. Prefer să nu dansez, e alegerea mea. Îmi puteți da drumul.

El îi dădu drumul foarte încet, fără tragere de inimă.

– De ce nu mai dansați?

– Pentru că Walfort nu poate.

– Am crezut că, dacă ați luat parte la partida de vânătoare, sunteți de acord cu afirmația mea de mai devreme: faptul că nu faceți ce sunteți în stare este doar o pedeapsă pentru el.

– Argumentele dumneavoastră se pot aplica în cazul vânătorii, dar mă îndoiesc serios că i-ar face vreo plăcere să mă vadă valsând în brațele altor bărbați.

– Cred că i-ar face plăcere să vadă zâmbetul și strălucirea din ochii dumneavoastră.

Îi trecu prin minte o imagine cu ea zburând în brațele lui Ainsley. Ei nu dansaseră niciodată. Nici măcar înainte de accident. El păstrase distanța. Nu se gândise niciodată să se întrebe de ce. Nu că ar fi contat.

– Cred că greșiți. Acum trebuie să o văd pe Cassie.

– Dați-mi voie să mă apropii eu primul. Dacă are dureri, ar putea lovi.

Nu-i plăcea cum îi dădea ordine, dar nici nu putea nega adevărul spuselor lui. Ultimul lucru de care avea nevoie era să devină neputincioasă când trebuia să aibă grijă de atâția oaspeți. Așa că rămase

pe loc, examinându-și piciorul cu precauție. Sigur avea să fie bine până la venirea serii.

Îl privi pe Ainsley cum își dădu jos mănușile. Bănuia că o făcuse ca să ofere mai multă alinare calului. Avea degetele lungi, elegante și mâinile mari. Mângâie coama lui Cassie, șoptindu-i încet, acordând calului toată atenția lui, de parcă ar fi fost cea mai importantă creatură din lume. Jayne bănuia că făcea la fel cu doamnele care îi încălzeau patul. Nu voia să-și imagineze cum ar fi fost să simtă acele mâini capabile trecând peste carnea ei. Trecuse mult, așa de mult timp de când nu mai fusese mângâiată intim... Walfort rareori o atingea dacă nu iniția ea apropierea, iar atunci era doar o scurtă împreunare a mâinilor lor sau o atingere iute a degetelor lui pe obrajii ei. Se îndoia că Ainsley făcea vreun gest pe fugă. El ar fi zăbovit, ar fi ispitit, ar fi trezit pasiunea la viață. Nu putea auzi cuvintele cu care liniștea calul, dar tonul puternic al vocii lui ajungea până la ea, făcând-o să simtă fiori atât de intenși, încât aproape că își pierdu echilibrul.

Trase adânc aer în piept și se adună. Mintea ei se aventura în locurile acelea întunecoase și interzise, unde își îngropase dorințele cu mult timp în urmă, doar din cauza propunerii idioate a lui Walfort și a cuvintelor necuviincioase spuse de Ainsley când stătuseră pe bancă în grădină, cu o seară în urmă.

Din păcate, chiar în acel moment Ainsley se lăsă pe vine, iar pantalonii lui se întinseră peste fundul și coapsele lui musculoase. Era limpede că nu își petrecea toată ziua în casă. Nu lenevea. Avea carnea fermă, sculptată parcă de mâna unui mare artist. Ea își imagină cum trebuie să se fi bucurat doamnele plimbându-și mâinile peste un corp care era făcut să placă.

Doamne, Dumnezeule, dintr-odată se făcu așa de cald! Ce vreme ciudată era anul acela!

El examină prudent piciorul lui Cassie, iar Jayne regretă că refuzase așa de repede propunerea lui de a verifica dacă se rănise și ea. Să-i maseze gamba, piciorul... să fie pur și simplu atinsă cu tandrețe. Își dorea să mai aibă parte de asta încă o dată în viața ei. Poate că ar fi trebuit să ia în considerare propunerea de a-și face un amant. Deși Walfort nu ar fi fost așa de încântat să accepte un copil care nu avea sânge din neamul Seymour.

– Cum... Surprinsă de propriul glas strangulat, își drese vocea. Cum este?

Încă ghemuit, se întoarse, fața pantalonilor fiind mult mai impresionantă decât spatele. Ea își ridică privirea spre ochii lui,

așteptându-se ca el să o ia peste picior, însă nu lăsă să se vadă pe unde rătăciseră ochii și gândurile ei.

– Din fericire, nu este rupt. Cred că e doar o ușoară entorsă. Dar trebuie dusă înapoi la grajduri. Pot face eu asta dacă vreți să luați calul meu.

– O doamnă nu călărește ca un bărbat.

– Pot să înlocuiesc șaua mea cu a dumneavoastră. El se îndreptă printr-o mișcare studiată. Deși, ca să fiu sincer, mereu am crezut că șaua pe o parte arată ca un instrument de tortură.

Ea văzu provocarea în privirea lui.

De unde știa că tânjea de mult timp să călărească precum un bărbat? Părea o modalitate mult mai plăcută de a călători, dar să-și desfacă picioarele pe cal în fața lui Ainsley părea mai degrabă o încercare obraznică.

– O voi duce eu înapoi.

– Fricoasă. Vocea lui era joasă, dar provocatoare.

– Nu sunt, insistă ea.

Privi în jur după cravașă, o găsi și o luă. Dacă el urma să continue așa, poate avea să o folosească.

– Măcar o să vă însoțesc înapoi la conac, zise el.

– Nu văd de ce. Cunosc locurile.

– Trebuie să insist. S-ar putea să apară din nou mistrețul.

– Nu mi-e teamă de Sheffield.

– Atunci, poate sunteți destul de amabilă să mă protejați pe mine de el.

Precaută, atentă la felul în care pășea, se îndreptă spre Cassie și o luă de căpăstru.

– Serios, Ainsley, nu ai de ce să renunți la vânătoare.

– Ce te face să crezi că am renunțat?

Ea își înălță capul doar ca să-l surprindă privind-o cu atâta intensitate încât nu putu să îi susțină privirea. O mângâie pe Cassie pentru că acel gest o făcea să se gândească la altceva, nu la el. Insinua că ea era prada lui? Oare gândul acela o făcu să simtă o amețeală nepotrivită? El nu i-ar fi acordat atenție dacă Walfort nu ar fi deschis drumul. Ce interes trezea ea într-un bărbat care o observase doar pentru că aparținea altuia?

Dacă era înțeleaptă, accepta oferta lui de a schimba șeile și își putea permite să călărească pe murgul lui. Dacă avea vreun pic de minte, îndemna calul lui la galop spre casă. Apropierea lui o neliniștea. Masculinitatea lui o amețea. Trecuse așa de mult timp de când

nu făcea altceva decât doar să existe! El o privi de parcă era minunată, dorită. De parcă era din nou femeie.

Își îndreptă spatele și se forță să-i întâlnească privirea necruțătoare.

– Nu mă interesează atențiile tale.

– Am observat asta.

– Te-a instruit Walfort să îmi acorzi atenție indiferent de ceea ce prefer eu?

– Te-am văzut căzând. Am venit să te ajut. Nimic mai mult.

– Negi că mă urmăreai?

– Walfort m-a rugat să veghez asupra ta.

– Îl iubesc.

– Nici nu m-am gândit la altceva.

În vocea lui sumbră se simțea tristețe.

– Mi-e dor de el, scrâșni ea, lacrimi blestemate amenințând iarăși să o năpădească.

Buzele lui se deschiseră, iar ea ridică o mână ca să-l oprească orice ar fi intenționat să spună. Nu voia compătimirea lui, încurajările sau flirtul lui. Clătină din cap energic.

– A fost o idee groaznică să iau parte la vânătoarea asta. Trebuie să mă întorc la conac acum, să am grijă ca balul din seara aceasta să nu dezamăgească pe nimeni.

– Calul meu este mai iute, dar sunt sigur că îi faci față. Dă-mi voie să schimb șeile. Se aplecă, zâmbind conspirativ. Sau călărește ca un bărbat. Vei câștiga timp.

Oh, nu era nici pe jumătate tentată! Dar ar fi avut nevoie de ajutor, iar Ainsley era singurul destul de aproape ca să o sprijine, ceea ce le-ar fi adus corpurile mult prea aproape unul de celălalt. Ar fi trebuit fie să o împingă, formând cu mâinile un leagăn pentru piciorul ei, fie să o ridice, strângându-i talia cu mâinile lui, iar mâinile ei îndoindu-se peste umerii lui largi. În urcare, sânii ei s-ar fi putut atinge de pieptul lui. Sfârcurile i se strânseră dureros la acest gând. Poate că el avea dreptate, poate că era o lașă. Clătină din cap.

– Nu, voi merge pe jos.

El apucă frâiele ambilor cai, conducându-i, în timp ce ea mergea lângă el.

– Ești sigură că te descurci cu piciorul...

– A fost un disconfort de moment. O să fiu bine.

Și avea să fie bine. Chiar dacă asta urma să o omoare.

Multă vreme, cea mai curajoasă femeie pe care o cunoscuse Ainsley fusese mama lui. Se măritase de tânără, la 16 ani, cu un bărbat mult mai bătrân ca ea, contele de Westcliffe. Îi dăruise un moștenitor. Când el își pierduse interesul față de ea, ea își făcuse un amant. Îi dăruise și lui un fiu – un secret păstrat cu grijă până de curând, doar familia restrânsă cunoscând adevărul. Când Westcliffe murise, o lăsase săracă, iar ea se căsătorise repede cu tatăl lui Ainsley. Acesta murise la scurt timp după ce se născuse moștenitorul lui. Ainsley își amintea puțin despre bărbatul care îi fusese tată. Cu toate acestea, mama lui fusese o figură dominantă în viața lui. Și o influență scandaloasă. Tatăl lui Ainsley îi lăsase înstăriți. Ea putea face ce dorea. Iar ce își dorea era să aibă amanți tineri.

Dar acum altă femeie amenința să uzurpeze locul mamei lui, cea mai curajoasă femeie pe care o cunoscuse el vreodată. Jayne.

Dacă ar fi fost înțelept, mai degrabă s-ar fi scuzat decât să participe la balul din acea seară. Nimeni nu s-ar fi întrebat de ce lipsește. Toți ar fi presupus că găsise o tânără domnișoară cu care să se distreze în intimitate.

Dar, când valetul lui Ainsley îi aranja pe umeri haina de un verde-închis croită cu coadă de rândunică, știu că avea să participe la bal și avea să-i ceară lui Jayne să danseze.

O dată. Avea să o țină în brațele lui și să zboare cu ea peste ringul de dans. Chiar dacă, făcând asta, părea crud pentru că ei îi amintea ce pierduse: un soț cu care putea dansa.

Dar ea avusese parte de destule momente în care își amintise asta. Ce mai conta unul?

Crezuse că știa ce o costase pe ea noaptea de dezmăț petrecută de el și Walfort. Nu luase în calcul faptul că ea continua să plătească prețul deciziilor lor proaste. Bănuia că Walfort își amintea zilnic acea noapte. Nu avea nici o îndoială asupra motivului pentru care prietenul lui îi ceruse așa ceva.

O considerase o cerere ridicolă și era hotărât să nu o onoreze. Apoi se întorsese la conac împreună cu Jayne. Ea pornise convinsă să-l refuze, dar, când se ivise conacul, încetinise pasul, de parcă se temea să înfrunte ce o aștepta acolo. Nu era convins că ea își dădea seama de faptul că își schimbase atitudinea.

Pentru prima dată, el îi observă singurătatea, tristețea profundă. Fusese tânără, plină de speranță, visând să aibă un copil când toate îi fuseseră luate. Dintr-odată, ceea ce îi ceruse Walfort i se păru

un preț mic de plătit pentru a readuce fericirea pe chipul unei femei extraordinare.

Rămăsese fidelă soțului ei, avea aceleași sentimente față de el. Îl îngrijea fără să ceară ceva pentru ea. Nu se fandosea, nici nu se plângea. Acceptase ceea ce îi adusese nebunia lor, cu toată că nu îl accepta cu dragă inimă pe Ainsley. Își canalizase toată furia și ura mai degrabă spre el decât spre soțul ei. El știa că nu merita toate astea, dar înțelegea că ea avea nevoie să dea vina pe cineva, și era mult mai ușor să-l considere vinovat pe el – asta, pentru că el încă putea să stea în picioare.

Acum, în camera care îi fusese oferită, își freca mica cicatrice de pe bărbie. Nu ar schimba locul cu Walfort pentru nimic în lume. Dar nu putea nega că în parte era responsabil de dezastrul care adusese atâta nefericire.

Îi fu greu să-și întâlnească propria privire în oglindă. Chiar avea de gând să țină seama de cererea lui Walfort? Bineînțeles că nu. Avea să o onoreze pe Jayne cu un dans. Nimic mai mult.

Când ieși din cameră, observă imediat entuziasmul din conac. Putea auzi râsete exuberante și zgomotul făcut de prea multe conversații. Deși oamenii vorbeau calm, erau atâtea voci, încât le auzeai ridicându-se într-un crescendo. O ușă se deschise spre hol, iar în fața lui ieși o tânără domnișoară, cu însoțitoarea după ea.

Ochii albaștri ai fetei se lărgiră.

– Excelență.

El se înclină ușor.

– Lady Louisa. Domnișoară...

– Winters, spuse însoțitoarea.

Un nume potrivit dacă era să ia în considerare răceala din vocea ei.

Își întinse brațul către tânăra domnișoară.

– Pot avea onoarea de a vă însoți jos?

– Riscați să-i pătați reputația, Excelență, îi spuse tăios domnișoara Winters.

– Nu cu dumneavoastră lângă mine, replică Ainsley.

– Are dreptate, domnișoară Winters. Sunt în siguranță. Fata își puse mâna pe brațul lui, chicotind ușor. Sunt onorată că mă însoțiți, Excelență.

Părea foarte tânără. În vreme ce mergeau de-a lungul holului, își aminti că auzise cu o seară în urmă comentariul unuia dintre bărbați

legat de vârsta ei în timp ce fata cânta la pian. Încă nu împlinise 19 ani.

Știa că trebuia să înceapă să caute o soție și apoi să aibă un moștenitor. În ultima vreme, mama lui se plânsese de lipsa unei ducese.

– E scandalos, Ainsley! zisese ea.

Îi promisese că în următorul sezon avea să își facă datoria. Nu se gândise prea mult la faptul că majoritatea fetelor disponibile pentru căsătorie erau puțin mai mari decât niște copile. Nu își putea imagina că se putea culca cu vreuna. Oricât de minunată putea să fie, ar fi fost mult prea inocentă.

– V-a plăcut cum am cântat aseară, Excelență?

– Într-adevăr, a fost minunat, cu adevărat o desfătare.

– Veți căuta o soție în curând?

De ce dintr-odată îi străluceau ochii cu atâta ardoare? Și de ce credea că era treaba ei? Fetele acelea tinere duceau lipsă de bună-cuviință. Poate că din acest motiv mama lui avea un amant tânăr. Omul nu putea tolera comportamentul stupid al tinerelor din saloanele de dans.

– Dacă mama mea are câștig de cauză.

Ea râse – un sunet ascuțit, ca un clinchet, iritant. Ecoul copilăriei.

Erau aproape de baza scărilor când privirea lui se opri asupra lui Jayne. Ea era, într-adevăr, femeie. Tânără, dar matură. Fără chicoteli prostești, fără râsete înfundate. Rochia ei era mov-închis, iar el știu, fără să îi vadă chipul, că îi scotea în evidență ochii albaștri, făcându-i să pară violeți.

Probabil că îi simțise privirea pentru că se întoarse, iar puterea ochilor ei oprindu-se asupra lui aproape că îl îngenunche. Cu părul ei negru și trăsăturile exotice, era superbă. De la distanță, nu se putea vedea oboseala pe care adesea și-o ascundea. Apoi privirea i se opri în stânga lui, iar Ainsley observă dezaprobarea ei clară. Voia să-i spună că nu se întâmplase nimic nepotrivit între Lady Louisa și el. Însoțitoarea fetei era așa de aproape încât îi sufla în ceafă. Nu putea Jayne să vadă asta?

Ea se întoarse către un oaspete, spunând ceva ce el nu putu auzi.

– Nu am acceptat încă propunerea nimănui, spuse Lady Louisa.

Lui Ainsley îi luă ceva timp ca să-și dea seama că vorbea cu el. Îi luă mâna și o sărută, zâmbind cât de amabil putu ca să-și îndulcească vorbele.

– Ar fi o greșeală să așteptați după mine, Lady Louisa.

Văzu dezamăgirea din ochii ei când ea încuviință ușor din cap. La naiba! Acel scurt schimb de replici parcă o îmbătrâni, dar nu suficient pentru un bărbat obosit de lume cum era el.

Mai multe râsete și câteva țipete plutiră către scări în timp ce oamenii se amestecau între salonaș și intrarea în hol.

– Excelență?

Ainsley privi spre valetul care întindea un bol de cupru către el. Văzu trei bucățele de hârtie în bol, fiecare împăturită cu grijă.

– Ce e asta?

– Lady Walfort a hotărât ca în această seară să renunțe la aranjamentul formal la masă pentru cină. Fiecare domn trage un număr și apoi caută doamna care are același număr. Ea îi va fi însoțitoarea la cină.

– Oh, ce amuzant! exclamă Lady Louisa. Îl strânse pe Ainsley de braț. Sper să tragem același număr.

El spera exact invers. Ea se retrase rapid să caute servitorul cu bolul care conținea numerele pentru doamne.

– Cam copilăresc, bolborosi Ainsley.

– Chiar este aproape o copilă, nu-i așa?

Își întoarse rapid capul și o găsi pe Jayne lângă el. Își manifesta dezaprobarea față de el.

– Mă referem la jocul acesta conceput ca să nu stau în apropierea dumneavoastră în timpul cinei.

– Din nefericire, Walfort a insistat să primiți scaunul de lângă el. Ea încuviință din cap către servitor. Poți merge mai departe.

– Sigur, milady.

– Păreți chiar ușurat, zise ea către Ainsley.

– Nu am răbdare cu jocurile, cu excepția celor care au loc în dormitor.

Deși era adevărat, el își dori să-și fi ținut gura când văzu că enervarea îi umbri ochii. Ar fi preferat să îi vadă plini de pasiune.

– Și ce joc faceți cu Lady Louisa? întrebă ea.

– Nici un joc.

– Ea știe acest lucru?

– Pot doar să sper că da. Ar fi fost mai bine pentru mine dacă o ignoram complet când a ieșit din camera ei și s-a nimerit în calea mea?

– Se mândrea când a coborât scările cu dumneavoastră. Este foarte posibil să-i fi ruinat reputația.

– Cu însoțitoarea ei în urma mea? Mă îndoiesc.

– Nu îi veți face nici un bine dacă veți dansa cu ea în această seară.

– Vă asigur că intenționez să dansez o singură dată. Chiar dacă mă credeți sau nu, nu obișnuiesc să dau false speranțe unei femei în ceea ce privește afecțiunea mea sau interesul meu.

Clătinând din cap, ea își mută privirea.

– Scuzele mele! Nu am nici un drept să vorbesc despre comportamentul dumneavoastră.

– Corect. V-ați putea folosi timpul mai bine, încercând să-l găsiți pe domnul care are același număr cu al dumneavoastră.

– Din păcate, știu deja cine este acel bărbat.

– Doamne, nu-mi spuneți că l-ați nimerit pe Sheffield, mistrețul!

– Nu. Stau cu bărbatul care nu are nici un număr. Privirea ei neclintită se întâlni cu a lui, iar dintr-un motiv inexplicabil, inima lui bătu mai repede. Cu dumneavoastră.

Capitolul 5

Lui Jayne îi era greu să rămână supărată pe Ainsley. Încet, dar sigur, el reușea să îi diminueze împotrivirea, hotărârea de a-l disprețui atât timp cât el avea să trăiască. O uimea faptul că legătura dintre el și soțul ei reușea să rămână atât de puternică. Dar, stând vizavi de el, cu Walfort între ei în capul mesei, relația lor devotată era mai evidentă ca niciodată.

– Nu pot să cred că Sheffield și ogarii lui au reușit să încolțească mai multe vulpi decât oricine altcineva, spuse Walfort către Ainsley pe un ton jos. Cu siguranță, o să ne plictisească de moarte cu povestea asta.

Printr-o privire scurtă, Ainsley reuși să îi amintească lui Jayne de clipele petrecute alături de el în grădină cu o seară înainte. Spre marea ei rușine, reușise să se bucure de plimbarea alături de el înapoi la conac din acea după-amiază. În mod straniu, abia vorbiseră, dar găsise un confort nemăsurat în prezența lui. Apoi, când îl văzuse coborând scările cu Lady Louisa, se simțise trădată. Ceea ce era ridicol, pentru că nu voia nimic de la el.

Deși îl pedepsise pentru întâlnirea lui cu Lady Louisa, era clar că nu îl interesa tânăra. După cum susținuse chiar el, fusese doar politicos, dar era la fel de limpede că fata, chiar și așa, căzuse pradă farmecelor lui.

Cu greu o putea învinui. Ainsley putea să fie destul de fermecător când voia. Dar, dacă se gândea bine, recunoștea faptul că nu îl văzuse niciodată mai puțin fermecător. Iar această constatare o enervă.

– Știu că oaspeții noștri pleacă mâine, începu încet Walfort, dar sigur mai poți rămâne o zi sau două.

Privirea lui Ainsley o întâlni pe a ei. Sperase că Walfort renunțase la ideea lui ridicolă, dar era limpede că nu o făcuse. Știa asta. O știa și Ainsley. Altfel, de ce i-ar fi cerut să-și prelungească șederea, dacă nu pentru a avea mai multe ocazii ca să le demonstreze genialitatea planului său?

– Sunt sigur că soția ta este mai mult decât pregătită să își vadă gospodăria revenind la normal, zise Ainsley, întinzându-se după paharul de vin.

– Gospodăria noastră nu e normală de trei ani, spuse Walfort cu un ton tăios care îl făcu pe Ainsley să tresară.

Deși ea nu ținuse niciodată la el, nu voia ca rănile vechi să fie deschise în fața oaspeților.

– Cred că ați vrea să știți, Excelență, zise ea, că am vorbit cu grăjdarul înainte de cină și am aflat că, în scurt timp, Cassiopeia va putea să sară din nou peste garduri.

El îi zâmbi, iar ea își dori ca el să nu o fi făcut. Părea și mai chipeș, și mai atrăgător.

– Apreciez că mi-ați spus. E trist când pierzi un cal.

– Ce s-a întâmplat cu Cassie? întrebă Walfort.

– A căzut în timpul vânătorii, îi răspunse Jayne.

– Ai fost rănită? întrebă Walfort încruntat.

– Nu, deloc.

– De ce nu ai spus nimic?

– Nu am vrut să te îngrijorez.

– Ești soția mea. Este datoria mea să îmi fac griji.

Dojana din tonul lui o făcu să se simtă jenată. Și alegerea cuvintelor lui fusese o dezamăgire. El nu se îngrijorase pur și simplu, ci reacționase așa doar pentru că ea era soția lui. Statutul ei, nu ea însăși îl făcuse să se îngrijoreze.

De parcă ar fi simțit tensiunea, Ainsley întrebă încet:

– Așadar, piciorul dumneavoastră și-a revenit destul ca să dansați?

Gura ei se uscă precum deșertul Sahara, pe care ea și Walfort visaseră cândva să îl viziteze.

– Nu mă deranjează.

Vru să repete că nu avea nici un chef să danseze, dar se abținu, întrebându-se dacă, într-adevăr, i-ar fi sporit suferința lui Walfort.

– Știai de căzătură? îl întrebă el pe Ainsley.

Ainsley sorbea din vin, lăsând-o pe ea să mărturisească.

– A fost foarte amabil să aibă grijă de Cassie și să mă însoțească înapoi la conac.

– Interesant.

Soțul ei răsucea suportul paharului de vin de parcă ar fi fost adâncit în gânduri. Poate că nu era așa de indiferent cum pretindea în privința ideii de a o ști singură cu Ainsley.

– Ce mai face mama ta, ducesa? întrebă el dintr-odată, părând disperat să schimbe subiectul.

– Este bine, răspunse Ainsley.

Walfort își învolbură vinul, privind cum se mișcă în pahar de parcă ar fi fost cel mai fascinant lucru văzut vreodată.

– Mai e cu pictorul?

– Artistul? Leo? Da.

– Mamei lui îi merge bine în mijlocul unui scandal, spuse Walfort către Jayne, de parcă ea nu ar fi știut de comportamentul scandalos al ducesei de Ainsley.

– Și-a câștigat dreptul de a-și trăia viața cum dorește, spuse blând Ainsley, deși în vocea lui părea să se audă promisiunea unei amenințări.

Jayne își dădu seama că nu accepta ca mama lui să fie bârfită. Nu știa de ce fusese așa de impresionată de faptul că el își apărase mama. Își aminti de conversația cu Lady Inwood. Lăudăroșenia doamnelor pătă reputațiile, nu Ainsley. El îi spusese că nu-și bârfea amantele. Brusc, înțelese cel puțin un motiv pentru care Walfort îl alesese pe Ainsley ca posibil amant pe termen scurt: știa să țină secretele și făcea tot ceea ce putea să păstreze intactă reputația unei femei. Chiar și pe a mamei lui.

– Ce mai face Lady Lynnford? întrebă Walfort.

– Mă tem că nu prea bine, zise Ainsley.

Jayne era la curent cu faptul că contele de Lynnford fusese tutorele lui Ainsley. Soția lui era foarte bolnavă. O durere de oase o chinuia de ani întregi. Știind că nu puteau participa, ea nici măcar nu se deranjase să-i invite.

– Păcat! Întotdeauna a fost amabilă, spuse Walfort.

– Încă este. Walfort, chiar te pricepi să întreții atmosfera!

Soțul ei chicoti încet.

– Scuzele mele. Am luat-o pe o cale cam sumbră, nu-i așa? Jayne, îndreaptă-ne, te rog, spre subiecte mai vesele.

– Am citit *Poveste despre două orașe.*

– Ah, da, spuse Ainsley. *Au fost cele mai frumoase timpuri, au fost cele mai urâte vremuri.*

– Asta nu sună prea vesel, interveni Walfort.

– Vă place Dickens, Excelență?

– Da. Are strania capacitate de a surprinde realitatea vieții.

– Eu nu vreau realitatea când citesc, zise Walfort.

Conversația continuă despre alți scriitori și alte opere. Alți oaspeți interveniră în conversație. În scurt timp, argumente, râsete, provocări și păreri curgeau lin. Ea își privi soțul cum zâmbea, îl ascultă cum râdea și simți o fericire dulce-amară.

Balurile organizate pe proprietatea Walfort erau aproape la fel de faimoase ca vânătorile. Precedenta marchiză, mama lui Walfort, stabilise etalonul, iar Jayne păstrase standardele ridicate. Nu putea să nege mândria care o cuprinse când ea și soțul ei își salutară oaspeții care intrau în salonul cel mare. Auzi respirații întretăiate și exclamații de venerație. Orchestra se afla la balcon, iar muzica era purtată prin aer în întreaga încăpere. Candelabrele de cristal străluceau datorită lumânărilor care pâlpâiau. Flori și verdeață împodobeau salonul cel mare, care găzduia câteva spații mici de stat jos.

Acum se plimba printre ele, asigurându-se că oaspeții lor știau că puteau găsi băuturi răcoritoare în camera următoare, unde se putea ajunge prin ușile duble deschise. Le făcea cunoștință tinerelor domnișoare cu domnii burlaci. În vreme ce răspundea la întrebări și se ocupa de micile inconveniente – explicând în ce cameră era servitorul care avea să coasă un tiv descusut –, nu era convinsă că se mai simțise vreodată atât de singură sau atât de în vârstă.

– Draga mea!

Se opri din drumul ei, se întoarse și își salută oaspetele.

– Lady Inwood.

– V-ați depășit cu siguranță, spuse ea. Femeia se aplecă în față conspirativ. Ca și fosta marchiză. Ați reușit să ne oferiți un confort și o eleganță pe care ea nu prea reușea să le realizeze.

– Îmi acordați prea mult credit. Îndrăznesc să spun că doar i-am urmat exemplul.

– Sunteți prea modestă. Privi în jurul ei. Ainsley este în formă maximă în seara asta. Jur că e frumos ca un diavol!

Jayne tăcu, refuzând să recunoască faptul că era cel mai chipeș bărbat din salon.

– Bănuiesc că nu știți dacă vreuna din servitoare a găsit un pat nedesfăcut în această dimineață, întrebă Lady Inwood, insinuând ce voia să spună prin privirea ei tăioasă.

Insinua că Ainsley dormise în altă parte – în patul unei doamne –, ceea ce însemna că patul lui nu trebuia făcut. Deși Jayne bănuia că bărbatul era suficient de inteligent să desfacă patul înainte de un rendez-vous.

– Nu, din câte știu eu.

– Nu ne putem da seama cu cine a ales să flirteze.

– Poate că nu a ales pe nimeni.

Femeia mai în vârstă pufni batjocoritor.

– Prea puțin probabil. Apoi afișă o expresie pătrunzătoare. Deși ați fost văzută mergând alături de el în această după-amiază...

– Am căzut de pe cal. Excelența Sa a fost foarte amabil să mă însoțească înapoi la conac.

– Hmm. Ce norocoasă sunteți... Vreau să spun, norocoasă că nu v-ați rănit.

– Foarte norocoasă.

Lady Inwood o strânse pe Jayne de mână.

– Dacă auziți ceva despre cine este în grațiile lui Ainsley, îmi veți spune, nu-i așa?

„Bineînțeles că nu!" În loc să rostească acele cuvinte, Jayne doar îi zâmbi. Se simțea destul de ciudat. Se întoarse și îl văzu pe Walfort stând deoparte, părând la fel de singur ca ea. Reuși să ajungă lângă el înainte ca dansul să se termine, fiind oprită de câteva persoane pentru un scurt dialog.

Se așeză pe un scaun lângă el și îi luă mâna.

– Cred că totul merge splendid.

– Ai făcut o treabă minunată, Jayne. Chiar și mama, fie-i țărâna ușoară, ar fi fost impresionată.

– Am fost norocoși că vremea a rămas frumoasă. Am văzut câțiva oaspeți ieșind în grădină. Își mușcă buza de jos. Ți-e greu, Walfort, să îi privești pe toți dansând?

– Nu. Nu mi-a plăcut niciodată să dansez.

– Dar erai așa de priceput!

– Doar când dansam cu tine. Zâmbetul lui se ofili iute. Ție îți lipsește, Jayne?

– Cum ar putea să îmi lipsească atunci când sunt unde îmi doresc: alături de bărbatul pe care îl iubesc?

– Meriți mai mult decât ți-am oferit eu.

– Walfort, te rog, nu duce discuția în direcția aceea.

El încuviință din cap. Chipul lui se lumină.

– Ainsley, pe unde ai fost, prietene?

Ridică privirea când Ainsley ajunse în fața lor. Era perfect întru totul. Lavaliera lui părea neatinsă de când i-o aranjase valetul. Nici un fir din părul lui închis la culoare nu era deranjat. Spre surprinderea ei, își dădu seama dintr-odată că era în căutarea unui semn că el fusese cu cineva. De ce îi păsa ce făcea și cu cine?

– Am jucat cărți, zise el.

– Are norocul diavolului la cărți, mormăi Walfort către ea. Acum, că ai părăsit mesele, poate încerc și eu. Deși detest să o las pe Jayne singură.

– Nu este chiar singură cu atâția oameni.

– Da, e adevărat.

Nu-i plăcea când vorbeau despre ea ca și cum nu era acolo. Cu toate acestea, atinse încheietura lui Walfort, alunecându-și mâna peste a lui.

– Ar trebui să te duci în camera unde se joacă dacă acolo preferi să fii. Voi fi bine.

– Ești sigură?

– Bineînțeles.

– Poate îmi veți acorda onoarea unui dans pentru a diminua din suferința plecării lui, zise Ainsley.

Ea și Walfort își întoarseră capetele spre duce. Inima îi deveni năvalnică, iar pieptul i se strânse, de parcă corsetul i se micșorase brusc.

– Cum am mai discutat, răspunse ea, eu nu dansez.

– Sigur că dansezi, draga mea, replică Walfort.

– Dragul meu! clătină ea din cap.

– Te-am pus într-o situație dificilă cu Ainsley, nu-i așa? Cu propunerea mea...

– Nu, eu...

– Vreau doar să fii fericită. Zâmbeai așa de mult când dansai! Te rog, Jayne, ți-am răpit atât de multe. Nu lăsa și iubirea ta pentru dans să ajungă pe această listă!

Să-l ia naiba pe Ainsley pentru că atrăsese atenția asupra ei și, mai mult, pentru că avea dreptate – îl pedepsea pe Walfort refuzându-și plăcerile de care el nu se mai putea bucura.

– Bine atunci. Zâmbi forțat. Excelență, aș fi onorată să dansez cu dumneavoastră.

De parcă ar fi primit indicație, muzica se opri, fiind urmată rapid de tonul vioi al unui vals. Când ea se ridică și își puse mâna pe brațul lui Ainsley, nu voi să recunoască vigoarea pe care o simți sau emoția care o cuprinse. Nu aștepta următoarele momente. Dar pur și simplu avea să le îndure.

– Mă deranjează situația în care m-ați pus, spuse ea pe un ton tăios, când se îndepărtau de soțul ei. Știți că nu doream să dansez.

– Dacă într-adevăr nu voiați să dansați, nu ați fi acceptat.

Ea îl privi tăios.

– Nu mă cunoașteți suficient de bine ca să știți ce-mi doresc.

Dar, când o luă în brațele lui și o conduse pe ringul de dans, o străbătu un fior pe care nu-l putea nega. Iubise atât de mult dansul: mișcările grațioase, muzica ce sălășluia în sufletul ei altfel decât atunci când era doar o spectatoare. Și Ainsley, naiba să-l ia, era foarte talentat când trebuia să conducă pe ringul de dans. Deși o ținea la distanța potrivită, părea că erau un singur trup, care nu făcea nici un pas greșit. Privirea lui nu se abătu o secundă de la ea, de parcă era singura care conta pentru el.

– Nu încerca să mă farmeci, rosti ea.

– Nici nu aș visa să o fac.

Se rotiră pe podea în liniște, iar ea își dădu seama că ceilalți îi priveau. Îi ignoră.

– Relaxează-te, Jayne, spuse el în șoaptă. Și zâmbește. Dacă nu pentru mine, atunci pentru Walfort. Cum am mai spus, dacă nu găsești plăcere în ceea ce poți face, îl pedepsești, îl faci să sufere.

– Bănuiesc și că tu crezi că ar trebui să fiu de acord cu planul lui.

– Din contră. Îmi este greu să-l înțeleg. Dacă ai fi a mea, aș omorî orice bărbat care te-ar atinge. E clar că te iubește foarte mult. Așa că zâmbește pentru el, draga mea. Prefă-te că el te ține în brațe.

– Tu nu ești deloc ca el.

– Tocmai de aceea am sugerat să te prefaci. Închide ochii dacă vrei.

Doar că ea nu voia să închidă ochii. Voia să vadă celelalte cupluri care dansau. Voia să vadă strălucirea candelabrelor. Voia să vadă flăcările ce se reflectau în părul lui negru. Voia să vadă aprecierea din ochii lui verzi în timp ce valsa cu ea, oricât de păcătoasă, oricât de îngrozitoare, oricât de egoistă era dorința ei.

Poate că el se prefăcea, dar ei nu îi păsa. Pentru câteva momente, se simți din nou tânără și fără griji. În inima ei, crescu speranța pentru un viitor mai luminos. Bucuria o umplu. Nu bârfea cu matroanele. Nu invidia fetele tinere.

Disprețuia acel colț al inimii ei care îmbrățișa împunsătura gelozie, care știa că ele au înainte o viață întreagă plină de promisiuni, în timp ce ea simțea deseori că viața ei se terminase.

Acorda prea multă atenție acestui subiect, își tot spunea în sinea ei. Era un simplu dans. Putea dansa din nou dacă voia, deși bănuia că Ainsley o făcea mai bine ca oricine altcineva. La fel s-ar întâmpla dacă ar accepta planul ridicol al lui Walfort? Dacă avea să îl primească pe Ainsley în patul ei – pentru o singură noapte –, urma să fie

nemulțumită de viitorii amanți, nu avea să mai fie satisfăcută de altcineva? Era un gând prostesc, iar Walfort avusese dreptate: nu avea să își ia niciodată un amant, nu voia să-l înșele niciodată. Exact așa cum el, atunci când putuse, nu o înșelase niciodată.

Când se auziră ultimele acorduri ale viorilor, ea își luă adio de la ele, simțindu-le ca pe o amintire duioasă. Nu avea să regrete că o părăsiseră așa cum multe alte visuri o făcuseră.

– Vă mulțumesc, Excelență.

– A fost, fără îndoială, plăcerea mea.

Când conștientiză că simțea o durere ciudată în fălci, își dădu seama că, la un moment dat în timpul valsului, începuse să zâmbească. Iar acum, când Ainsley o însoțea de pe ringul de dans înapoi în colțul de unde plecaseră de lângă Walfort, îi era greu să șteargă acel surâs de pe buze. Abia când se apropie, observă că soțul ei nu mai era acolo.

– Probabil s-a dus în camera unde se joacă cărți, zise Ainsley.

– Da, sunt sigură.

El îi ridică mâna înmănușată, o privi în ochi și își lipi buzele de degetele ei. Ea putu simți căldura gurii lui prin materialul mănușilor.

– Fiți liniștită, nu voi accepta cererea lui Walfort de a-mi prelungi șederea. Voi pleca mâine-dimineață.

– Va fi dezamăgit.

– Dar dumneavoastră, nu. Și, la fel ca soțul, mă preocupă doar fericirea dumneavoastră.

O lăsă acolo, iar ea nu fu dispusă să recunoască faptul că plecarea lui o dezamăgi.

Fusese o greșeală să danseze cu ea. Stând într-un colț al terasei și încercând să se răcorească, el știa că greșise. Din momentul în care o văzuse la intrarea în hol, așa de frumoasă, de demnă, își dăduse seama că nu ar fi trebuit să se apropie de ea.

Cu toate acestea, nu fusese în stare să îi reziste. Voia să-i vadă zâmbetul pentru că nu o văzuse zâmbind de când sosise la conac și pentru că bănuia că ea nu mai zâmbea din noaptea în care el îi adusese vestea accidentului. Dar își amintise de zâmbetul ei din noaptea de dinainte de căsătorie, când dansase cu Walfort. Nici o stea din ceruri nu putea egala strălucirea din ochii ei.

În seara aceea îi luase ceva până ce zâmbi, dar, în cele din urmă, cedase farmecului muzicii și mișcării corpurilor lor în ritmul valsului. Ar fi putut dansa cu ea toată noaptea, dar acel singur dans fusese suficient de scandalos.

Știa că existau o mulțime de speculații legate de faptul că ea era femeia cu care el avusese un rendez-vous. Era singura căreia îi acorda atenție. La drept vorbind, nici o altă femeie nu îl interesa. Iar faptul că îl interesa doar ea era un lucru nefericit. Pentru că, în ciuda insistențelor lui Walfort de a-i lăsa soția gravidă, Ainsley știa că ea era prea loială ca să vină la el de bunăvoie. Iar el nu obliga femeile care nu voiau să vină în patul lui.

Auzi suspinele, semn al lacrimilor, și își dădu seama că nu era singur acolo. Se întoarse, spionă silueta din umbră și recunoscu imediat trupul subțire. Nici măcar noaptea nu o putea ascunde de el. Era cu spatele. Ar fi putut să plece, să o lase singură, dar bănuia că avusese parte de destulă singurătate de-a lungul anilor. Îi văzuse zâmbetul ofilindu-se când își dăduse seama că soțul ei nu o mai aștepta la finalul dansului. Dar își ascunsese dezamăgirea destul de bine. Dacă nu i-ar fi simțit degetele tresărind pe brațul lui, dacă nu ar fi văzut cum roșeața din obrajii ei dispare, poate că nu ar fi știut cât de devastată fusese. Deși știa că ar fi trebuit să se întoarcă spre lumină, spre ușile pe care oamenii intrau și ieșeau ca să se bucure de răcoarea grădinilor, el merse spre întuneric.

– Jayne?

O auzi tresărind, suspinând înainte să spună încet:

– Excelență.

– Prea mult formalism, Jayne...

El îi puse batista în mână.

– Mulțumesc.

Șterse urma lacrimilor cu atâta delicatețe!

– O voi trimite la spălat și apoi îți va fi returnată.

– Păstreaz-o! Nu știi niciodată când vei avea nevoie de ea.

Fu surprins că ea nu îi ceru să plece, așa fu mulțumit că avea șansa de a sta din nou lângă ea.

– A fost o greșeală să pretind că totul e la fel ca înainte. Uit... nu, nu uit, doar nu bag în seamă toate lucrurile pe care nu le mai avem. Râse amar. Nu vreau să te împovărez. Ar trebui să te întorci la bal.

– Am o reputație de menținut.

Ea se întoarse și, cumva, lumina lunii reuși să îi lumineze chipul printre copaci. Văzu urma lacrimilor pe care uitase să o șteargă, iar acea urmă îl străpunse cu ferocitatea unei florete bine mânuite.

– Reputația ta? repetă ea.

– Toată lumea știe că dansez o singură dată și apoi plec. Dacă m-aș întoarce, ce ar crede oamenii?

– Că poate ești atras de cineva.

Ea îl atrăgea. Dar nu putea să îi spună asta, pentru că ar fi putut să-i ceară mai mult decât o explicație. În plus, se îndoia că ar fi fost mulțumită să afle că îl fascina așa cum nici o altă femeie nu o făcuse.

Îi zâmbi discret, iar Jayne se întrebă ce însemna asta. Trebuia să plece. Nu voia să se lase atrasă de el.

– De ce nu te-ai însurat? întrebă ea.

– Frații mei, naiba să-i ia! Amândoi sunt îndrăgostiți nebunește de soțiile lor. Observându-i, am simțit că nu vreau să mă mulțumesc cu mai puțin.

– Ești norocos că toate cuferele tale sunt pline și nu trebuie să te însori ca să le umpli.

– Walfort s-ar fi însurat oricum cu tine.

Ea nu era chiar așa de sigură.

– Bănuiesc că nu vom ști niciodată. Oftă. Chiar ar trebui să mă întorc la oaspeții mei.

– Ți-au scăpat câteva lacrimi.

Palma lui, atât de caldă, îi acoperi fața. Ea se întrebă când își dăduse jos mănușile. Încet, degetul lui îi atinse curbura obrazului.

– O femeie ca tine nu ar trebui niciodată să fie făcută să plângă. Regret orice faptă de-a mea care a dus la acest deznodământ.

– Îți pot face o listă, dacă vrei, dar care ar fi sensul?

– Să mă pedepsești. Asta dorești, nu-i așa?

– Nu are nici un sens să-mi mai doresc ceva.

– Nimic? Dar copii?

– Nu trebuie să existe. Nici nu vreau să susțin ideea ridicolă a lui Walfort.

– Dar cu siguranță trebuie să existe alte lucruri care să ți le dorești. Când ai fost sărutată ultima dată?

Nu știu care era motivul pentru care îi răspunse. Poate era calmul vocii lui, atingerea degetului, umbra care oferea intimitate.

– În noaptea accidentului, înainte ca Walfort să plece.

– Iar de atunci nu te-a mai sărutat?

Simți în tonul lui ceva ciudat – neîncredere, furie... nu își putea da seama.

– De ce ar începe ceva ce nu poate termina? zise ea în batjocură.

– Un sărut nu trebuie să fie începutul unui lucru. Este el însuși ceva. E atât de simplu! Mâinile lui, degetele lui nu sunt paralizate. Buzele lui, limba lui... Vrei să-mi spui că în trei ani nu ți-a oferit nici măcar atât?

Gura lui o acoperi pe a ei, iar fierbințeala îi cuprinse tot corpul. Brațul lui o cuprinse atât de puternic și de sigur, încât sânii ei se striviră de pieptul lui solid. Mâna care îi acoperea fața continua să îi mângâie obrazul, dar mai jos, lângă colțul gurii, până când senzațiile deveniră parte din sărut.

Ea știa că ar fi trebuit să îl îndepărteze, să îl pălmuiască, dar trecuse așa de mult timp de când nu simțise altceva decât amorțeala care pusese stăpânire pe ea, de când își dăduse seama cât de grave erau rănile lui Walfort! Își întemnițase propriile dorințe așa cum corpul lui îl întemnițase pe el. Iar acum acele dorințe protestau și doreau să evadeze. Dar ea nu voia să le permită.

O înspăimântau pentru că își dorea cu disperare să simtă din nou. Plăcere, speranță, posibilități, visuri, pasiune. Nu era corect. Nu era corect față de soțul ei, nu era corect față de ea.

Dar, preț de câteva bătăi de inimă, nu se gândi la nimic, ci doar la ispititoarea atingere a limbii lui, la bogăția gustului de coniac. Mirosul lui îi umplu nările. Căldura lui o împresură. Lacrimile îi arseră ochii. Era atât de simplu, dar atât de complex! Îi trezise senzații care mai bine ar fi rămas adormite.

El se retrase. Lumina lunii arătă că pe chipul lui nu era nici o bătaie de joc. Dezvăluia în schimb ceva intens, ceva ce ea nu putu descifra.

– Să îi fie rușine, zise el așa de încet, încât ea abia auzi.

Rușine să îi fie și ei, se gândi Jayne în timp ce intra grăbită de pe terasă în sala de bal. Rușine să îi fie! Pentru că îi plăcuse. Voia ca el să o sărute din nou.

Capitolul 6

Balul se termină în jurul orei 2. Doamnele se retraseseră în dormitoarele lor. La fel și majoritatea domnilor, cu excepția câtorva care continuau să joace cărți sau biliard. Walfort era unul dintre bărbații care încă nu se retraseseră. Jayne știa asta pentru că stătea pe patul lui, așteptându-l să se întoarcă.

De ce nu o sărută? De ce nu o ținea pur și simplu în brațe? El suferea, Jayne știa asta, dar cum rămânea cu ea și cu nevoile ei? Atât de multe nevoi pe care el nu i le mai putea împlini... Cu toate acestea, el se gândise la ce își dorea ea atunci când îi sugerase să îl ia pe Ainsley în patul ei. Iar ea luase lucrurile în derâdere, enervându-se.

Nu voia să îl trădeze, dar să simtă din nou era crud și minunat în același timp. Ainsley trezise cu un singur sărut tot ce dormea în ea. Se înspăimânta când se gândea la ce putea face el cu mai mult de un sărut.

Era aproape ora 3 dimineața când, în cele din urmă, ușa dormitorului lui Walfort se deschise, iar Randall îl împinse în cameră. Walfort făcu ochii mari.

– Jayne? Pentru numele lui Dumnezeu, ce...

Ea se dădu jos din pat.

– Trebuie să vorbesc urgent cu tine.

Fusese un nebun să o sărute. Ce îl apucase?

Ea avea un gust așa de dulce, că se topise în el! Fusese tentat să o ridice în brațe și să o ducă în patul acela mic din dormitorul pe care îl primise și să dezlănțuie toată pasiunea pe care o simțea. Să îi ofere plăcere până când ea avea să se elibereze de toate dorințele acelea încătușate.

În schimb, el se îndreptă spre bibliotecă, mulțumit să nu găsească pe nimeni în încăpere, ca să poată savura niște whisky, încercând să uite atingerea, mirosul și gustul ei. Din păcate, avea puține șanse să facă asta acolo.

Trebuia să găsească o doamnă care să-i distragă atenția. Doar că nu voia o altă femeie. Își dorea să privească în ochii ei albaștri, să își plimbe degetele prin părul negru și să atingă șuvița albă care îl hipnotiza.

Îl blestemă pe Walfort pentru că-i băgase în cap ideea de a se culca cu soția lui. De când ajunsese la moșie, nu fusese în stare să se gândească la altceva. Avea să fie fericit să plece a doua zi.

Privi ceasul de pe polița de deasupra șemineului. Era puțin peste ora 3.

– Azi, mormăi el. O să plec azi.

Termină whisky-ul din pahar și vru să deschidă încă o sticlă, dar pentru ce? Nimic nu avea să-l facă să uite plăcerea acelui sărut. Se ridică în picioare chiar când se deschise ușa.

Intră Randall.

– Excelență, stăpânul mi-a spus că vă găsesc aici. Vrea să discute cu dumneavoastră... în dormitorul său.

Urmând servitorul prin casa care dintr-odată părea foarte tăcută, Ainsley se întreba de ce fusese chemat la o asemenea oră nepotrivită. Poate că Jayne îi mărturisise că o sărutase. Din moment ce Walfort îi ceruse lui Ainsley să facă mai multe cu soția lui, chiar nu era îndreptățit să se supere. Poate că era ușurat. Probabil spera că Jayne și Ainsley deciseseră să îi facă pe plac.

Nu. Ainsley nu putea să creadă că Jayne era de acord cu planurile soțului ei de a avea un copil.

Așa că fu foarte uimit când intră în dormitorul lui Walfort și o văzu pe Jayne stând pe o canapea în fața șemineului, în cămașă de noapte și în halat, cu părul împletit. Walfort se afla în apropiere, într-un scaun cu spătar înalt, studiindu-și soția de parcă îi era teamă că s-ar putea sparge în bucățele. De ce naiba nu stătea lângă ea?

Închise încet ușa după el. Walfort privi spre el.

– Ainsley, uite ce e, voiam să vorbim cu tine... înainte ca vreunul din noi să-și piardă cumpătul.

Se trezi imediat. Asta nu era de bine.

– Te rog, vino lângă noi, continuă Walfort.

Ainsley se întreba dacă locul gol de pe canapea era pentru el. Traversă camera și rămase în picioare în fața șemineului, sprijinindu-și antebrațul de polița de deasupra. Focul era puternic, ardea, însă Jayne părea să tremure. Ținea un picior peste celălalt, iar degetele de la picioare îi ieșeau de sub cămașa de noapte. Părea așa

de vulnerabilă! Spre deosebire de soțul ei, ea încă nu se uitase la el, nu îl băgase în seamă. Avea privirea ațintită spre flăcări.

– Jayne a avut câteva întrebări, începu Walfort.

– Despre ce? Vocea lui era dură, aspră. Tot whisky-ul îl arsese pe gât în ultimele ore.

– Despre planul meu ca ea să aibă copilul pe care și-l dorește cu atâta disperare.

Plan cu care nici unul din ei nu era complet de acord, judecând după trăsăturile ei palide și după lumina de pe chipul lui.

– Nu cred că...

– Unde? izbucni ea. Unde ar avea loc această întâlnire? Ai rămâne aici?

Își frământa mâinile așa de tare, încât degetele i se albiseră. El își dorea să îngenuncheze în fața ei și să o țină în brațe, să o liniștească. Voia să își înfășoare brațele în jurul ei și să o mângâie până ce se relaxa. De ce era Walfort așa de distant? Știa că, dacă ar fi trebuit să îi răspundă la întrebare, ar fi arătat că se gândise destul de mult la modul în care ar fi tratat această problemă – ceea ce fără îndoială ar fi ofensat-o –, dar nu o putea lăsa pradă îndoielii. Cu siguranță, nu o putea consola în fața soțului ei. Nu avea de gând să facă ceva în prezența lui Walfort.

– Am o cabană, zise el. Lângă un lac. În nord. Merg acolo când vreau să fiu singur. Este... „Un loc pe care l-am împărțit cu puține persoane și aș fi fericit să îl împart și cu tine." E un loc care ne-ar oferi intimitate.

– Am fost acolo, Jayne, spuse Walfort încet. Ar fi un loc foarte bun pentru o minunată lună departe de aici.

– O lună?

Privi spre soțul ei, iar Ainsley putea vedea stânjeneala din privirea ei. Se părea că Walfort nu îi oferise toate detaliile.

– Da. De când ți se termină următoarea... menstruație... până când începe următoarea. Ca să fim siguri.

– O lună, șopti ea din nou, revenind cu privirea spre foc.

Între ei se așternu tăcerea, singurul zgomot din cameră fiind cel din inima ei care se frângea. Ainsley îi întâlni privirea lui Walfort. „Ar trebui să îi spui. Ar trebui să îi spui tot ce ai făcut în acea noapte. Nu ar ezita dacă ar ști totul." Cu o zi înainte, ideea de a i se confesa i se păruse îngrozitoare, dar în acea seară știa că ar fi făcut-o să fugă în brațele lui. Dumnezeu să-l ajute, o dorea în brațele lui!

Probabil că Walfort știa ce gândise Ainsley deoarece clătină ușor din cap și își îndreptă din nou atenția spre soția sa.

– Jayne, am vrut de mult să îți ofer un copil, spuse el încet. Nu este chiar calea prin care mi-am imaginat că o să fac asta, dar mi-ar aduce o mare bucurie să îți văd zâmbetul dansând din nou în ochii tăi... așa cum s-a întâmplat în acea după-amiază când mi-ai spus că voi fi tată. Nu am cunoscut niciodată o astfel de fericire. Putem avea asta din nou.

Ainsley văzu cum degetele ei se leagănă, iar mâinile i se relaxează. Își îndreptă spatele și trase aer adânc în piept.

– Am niște reguli.

– Reguli? repetă Ainsley.

Privirea ei o întâlni pe a lui. Nu mai văzuse niciodată o asemenea hotărâre.

– Nu mă vei săruta niciodată.

– Jayne, începu Walfort.

– Ai spus că asta va fi o afacere, fără emoții. Ai spus că nu te voi trăda pentru că nu simt nimic pentru Ainsley. Așa să fie. Nu mă va săruta niciodată. Nu voi simți nici o plăcere în actul în sine. Îmi dau seama că el trebuie, bineînțeles, ca să... Se uită din nou la el. Dar trebuie să faci tot ce poți ca întâlnirile noastre să fie cât mai scurte posibil. Dacă nu poți urma regulile, atunci nu are nici un sens să continuăm.

Se gândi să îi răspundă furios și să-i spună să ajungă în iad, la fel ca el, dar sub fațada pe care o afișase se vedea cât de speriată era de ceea ce se întâmplase pe terasă. Era sigur de asta. El voia ca ea să aibă parte de fericire. Voia să îi ofere ceea ce Walfort nu putea, oricât l-ar fi costat.

– Accept condițiile tale.

Dacă toată povestea nu era așa de serioasă, Ainsley ar fi râs când ea se arătă plină de uimire. Era limpede că ea se așteptase ca el să refuze, probabil chiar voia să facă asta.

– Dar am și eu o condiție, zise el sumbru.

– Care ar fi aceea? întrebă ea.

– Trebuie să juri că vei iubi acest copil.

– Cum poți să te îndoiești...

– Mă disprețuiești, Jayne. Mama mea, Dumnezeu să o binecuvânteze, când venea vorba de Westcliffe, nu putea să separe niciodată tatăl de copil. Nu vreau ca acest copil să aibă parte de aceeași soartă. Jură...

– Jur. Din toată inima. Niciodată nu aș... Voi iubi acest copil.

Își mută privirea la bărbatul pe care cândva îl numea prieten, deși în acel moment era mai aproape de a fi diavolul.

– Am cuvântul tău?

– Bineînțeles. Îl ai. Copilul nu se va îndoi niciodată de afecțiunea mea.

– Atunci se pare că ne-am înțeles.

Cu o încuviințare scurtă din cap, ea se ridică în picioare.

– Menstruația mea a început azi. Ne revedem într-o săptămână.

Ieși din cameră cu grația unei regine.

Când ușa se închise în urma ei, Walfort zise grăbit:

– Slavă Domnului! Nu credeam că o va face. Torni niște coniac? Desigur, poți să nu ții cont de toate regulile ei...

– Nu intenționez să-i ignor regulile.

– Dar va fi puțin mai mult decât...

– Iadul pentru noi toți, nu am nici o îndoială.

Capitolul 7

Cabana Blackmoor
Noiembrie 1860

Nu era nervos. Pentru numele lui Dumnezeu, nu era!

Când Ainsley se plimbă prin cabană pentru a treia oară, doar se asigura că totul era în regulă, mai ales că oaspetele lui trebuia să sosească în orice moment.

Blackmoor era sanctuarul lui. Nu adusese niciodată femei acolo. Nu putea nega plăcerea care i-o aducea gândul de a împărți acea casă cu Jayne. Era refugiul unui bărbat. Bun pentru vânătoare, pescuit și drumeții. Munții din depărtare și lacul din apropiere ofereau o priveliște magnifică. Își dorea să fie primăvară sau început de vară. Își dorea să se bucure împreună cu ea de frumusețea zonei, ca ea să o vadă și să o aprecieze la fel ca el. Își dorea ca Jayne să vină acolo fără să fie cuprinsă de teamă, dar știa că ea nici nu bănuia cum avea să-și petreacă timpul acolo.

Dintr-un anumit motiv, decisese să vină în speranța de a avea un copil. Cu siguranță, sărutul lui nu o convinsese că avea să găsească raiul în brațele lui. Altfel, nu i-ar fi interzis să o sărute. Păruse să îi placă. Deci de ce îi interzisese să o sărute? Îi plăcuse prea mult?

Gândul acela îl făcu să se oprească în hol. Se răzgândise în privința ideii de a fi cu el, dar stabilise toate acele reguli stupide. Credea că un lucru atât de complex se putea trata așa de simplu? Era nebună dacă gândea așa, iar el nu o crezuse niciodată o nebună. Douăzeci și opt de zile. Patru săptămâni. Regulile nu aveau să o protejeze de farmecele lui, oricât de mult își dorea ea asta. Deși intenționa să le respecte cât de bine putea, intenționa să se asigure că, înainte ca ea să plece, avea să găsească satisfacție în brațele lui măcar pentru o noapte. Ar fi fost o crimă să o aibă și să nu îi ofere plăcere.

Auzi huruitul roților trăsurii pe aleea pietruită. Inima i-o luă la trap, în același tempo cu ritmul zbârnâit. Mergând pe hol spre ușa

de la intrare, nu-și putea aminti când mai așteptase sosirea unei femei cu atâta nerăbdare. Ieși în fața cabanei și privi trăsura cum cotește, agitând frunzele îngălbenite de toamnă căzute din copacii de pe proprietatea lui. Soarele era aproape de orizont, pregătindu-se pentru noapte, dând frunzelor lucioase o nuanță de arămiu. Era bucuros că ea avea să fie acolo când zilele deveneau mai scurte și nopțile mai lungi. Deși nu putea nega că o parte din el dorea ca ea să se afle acolo primăvara. Și vara. Până și iarna.

Dar avea să o aibă doar pentru această scurtă perioadă de toamnă. Intenționa să se bucure cât mai mult de acest moment.

Vizitiul opri trăsura. Un lacheu se dădu jos ca să deschidă ușa. Ainsley coborî scările, în timp ce doi servitori veniră din casă pentru a ajuta la căratul cuferelor. El stătea în picioare nerăbdător, în timp ce lacheul o ajuta să coboare.

Purta o rochie neagră și o pălărie neagră cu văl. Hainele monotone nu-i puteau ascunde eleganța și frumusețea.

Lacheul ajută altă doamnă să coboare din trăsură. Era, fără îndoială, camerista ei. Nu luase în considerare că avea să-și aducă propria cameristă. Se apropie de Jayne. Ținea degetele strânse atât de puternic încât Ainsley era sigur că, dacă ea nu ar fi purtat mănuși, ar fi văzut cum se albeau. Se înclină ușor.

– Bine ai venit la Blackmoor, Jayne!

– Nu pare o cabană.

El privi înapoi spre cele trei etaje ale structurii cu iederă care se cățăra pe ziduri.

– În comparație cu conacul Grantwood, este.

– Nu mă așteptam să ai servitori.

– Sunt discreți. Știu doar că Lady Jayne a venit aici pentru o vacanță. Am crezut că e important să știe că se află o doamnă aici, dar nu am considerat că este nevoie să-i informeze asupra titlului. Sunt servitori doar la această reședință. Nu îi vei întâlni nicăieri altundeva. Dacă există pericolul de a se afla, bănuiesc că ar proveni de la servitorii tăi.

– Sunt de încredere.

– Atunci totul ar trebui să fie bine.

– Da, desigur, îmi pare rău. Nu am vrut să sugerez că...

– Jayne, nu e prima dată când am o întâlnire pe care vreau să o țin secretă. Dacă distracțiile mele sunt știute este doar pentru că doamnele doresc acest lucru.

Ea încuviință rapid din cap și spuse:

– Nu îmi doresc ca aceasta să se afle.

– Atunci nu se va afla. Vino, hai să te conduc în camera ta!

Ea își puse mâna peste brațul lui. În ciuda hainei lui și a mănușilor ei, el o simți cum tremura ușor.

– Nu e prea târziu să te urci înapoi în trăsură și să te întorci acasă, o informă el.

Deși, Dumnezeu să-l ajute, spera ca ea să nu o facă.

Ea îi aruncă o privire, iar el urî vălul care îl împiedica să se bucure pe deplin de ochii ei albaștri.

– Nu, este important pentru Walfort.

– Ca să te protejăm, poate că ar trebui să îi spunem Gus, fără să amintim titlul.

– Gus?

– Numele lui de botez.

– Augustus? Nu mi-a plăcut niciodată.

– Eu îi spuneam Wally la școală.

– Este și mai rău. Nu are nici o demnitate.

– Atunci, poate că ar fi mai bine ca atât timp cât suntem aici, să nu îl menționăm deloc.

– Da, într-adevăr.

O conduse în sus pe scări și în holul de la intrare. Privi cum buzele ei se deschiseră puțin, buze pe care el nu avea voie să le guste.

– Mă așteptam la o singură cameră, un pat și un șemineu, zise ea privind în jur la portrete, statui și plante.

– Aia ar fi o cocioabă, nu o cabană.

– Face parte din moștenirea ta?

– Nu. Când aveam 18 ani, vizitam zona. Pur și simplu... m-a chemat. I-am făcut proprietarului o ofertă pe loc. Din fericire, a fost de acord. Mereu găsesc pacea aici. Sper că și tu o vei găsi. Am împărțit-o cu foarte puțini oameni.

– Ei bine, este încântătoare.

„Nu la fel de încântătoare ca tine", vru el să spună, dar se îndoia că ea ar fi apreciat orice flirt și tachinare. Chiar dacă vorbele lui ar fi fost spuse din inimă, nu ca să îi facă curte.

Majordomul apăru la intrare. Îmbrăcat impecabil, stătea drept și mândru.

– Manning, fii amabil și condu-o pe camerista lui Lady Jayne în camera ei, spuse Ainsley.

– Da, Excelență. Se întoarse spre femeia în cauză. Domnișoară?

– Lily.

– Veniți cu mine!

Fata ezită. Ainsley bănui că nu era cu mult mai în vârstă decât Jayne.

– Este în regulă, Lily, o asigură Jayne. Te voi chema când voi avea nevoie de tine.

– Da, milady.

După ce plecară, Jayne întrebă:

– Câți servitori ai aici?

– O duzină. Sunt toți la dispoziția ta.

– Intenționez să îi deranjez cât mai puțin posibil. Așa e mai ușor să fiu uitată.

– Nu ești ușor de uitat. Își dorea să-și fi ținut gura închisă. Citi imediat jena de pe chipul ei. Pe aici.

O conduse în sus pe scări. Nu erau așa de mari sau de largi precum cele din conacul Grantwood, dar erau suficient de largi ca să le permită să meargă unul lângă celălalt. Picioarele lor se atinseră, iar ea aproape că se împiedică. Ainsley începea să înțeleagă mai bine curajul ei de a veni acolo. Când atracția inițială fusese suficient de puternică, se culcase cu femei pe care abia le cunoștea. Dar nu avea nici o îndoială că experiența lui Jayne se limita la Walfort, că fusese virgină în noaptea nunții. Să i se dăruiască lui acum nu era un lucru pe care îl făcea cu ușurință. Era greu să-și trădeze jurămintele, indiferent de circumstanțe.

Când ajunseră sus, el o conduse spre o cameră aflată lângă a lui.

– Nu am cameră de baie aici, îi spuse el, dar servitorii îți pot aduce o cadă și apă fierbinte când dorești.

Ea încuviință din cap. El deschise ușa. Degetele îi alunecară de pe brațul lui când intră în cameră. Cuvertura de catifea de pe pat, baldachinul și draperiile de la fereastră erau albastre, potrivindu-se cu nuanța ochilor ei. Cu o săptămână în urmă, totul fusese verde. Canapeaua pe care te puteai întinde de lângă fereastră, canapeaua și fotoliile de lângă șemineu erau toate noi. În vaze, erau flori din seră. Totul fusese aranjat având în minte confortul ei.

Aruncă o scurtă privire către pat când trecu pe lângă el. Își dădu jos mantia, o lăsă pe șezlong și se îndreptă spre fereastră.

– Ce priveliște frumoasă asupra lacului!

– Mereu mi-a plăcut.

O privi cum își ridică voalul, dezvăluindu-și profilul cu trăsăturile exotice, pe care el le studie cu atenție. Lui Ainsley i se strânse stomacul, de parcă ea ar fi dat jos totul și s-ar fi aflat în fața lui complet

goală. Scoase două ace, dădu jos pălăria și o puse peste mantie. Privirea ei se opri din nou la pat. Își îndreptă spatele și începu să își dea jos o mănușă.

– Să începem, nu?

Pasiunea pe care Ainsley o simțise cum creștea se risipi. Jayne arăta de parcă era pe punctul de a fi escortată la galere. El se îndreptă spre pat. Ea deveni rigidă și se dădu un pas înapoi, înclinându-și bărbia sfidător. El se sprijini de unul dintre stâlpii patului.

– M-am gândit ca mai întâi să luăm o cină relaxantă. Poate că vrei să faci o baie și să dormi puțin după călătoria lungă.

– Nu aș putea să dorm. O baie s-ar putea să fie bună. Și cina. Deși sper că bucătăreasa ta nu s-a deranjat prea tare, pentru că mă îndoiesc că o să pot mânca mult.

– Ți-e teamă?

– Nu, eu...

Privirea ei se plimbă de la pat la fereastră, apoi la zona de stat, oprindu-se oriunde, numai la el, nu.

El se apropie de ea, conștient de tensiunea pe care ea o emana.

– Nu te gândi la ce va urma, Jayne. Lasă totul în seama mea. Promit că nu va fi nici pe departe așa de oribil cum îți imaginezi. Își trecu degetele peste obrazul ei, satisfăcut când, în cele din urmă, privirea ei se întâlni cu a lui, luptându-se cu nevoia de a o lua în brațe pentru că părea atât de nesigură. Vino în bibliotecă atunci când ești gata pentru cină. Între timp, voi trimite servitorii cu apa pentru baie.

Se întoarse și ieși din cameră. Nu îi plăcea deloc să vadă teama din ochii ei. Asta era sarcina lui: să o facă să se relaxeze și să se bucure de ce urma. Din fericire, era o sarcină pe care abia o aștepta.

Să nu se gândească la ce urma? Înnebunise complet? Doar la asta se gândise de când avusese loc întâlnirea din dormitorul lui Walfort, din zona de relaxare, la ora 3.20 dimineața.

În timp ce se scufunda în apa caldă din cada așezată lângă șemineu, își dori ca ei să fi trecut peste asta, așa cum sugerase ea. În schimb, ceea ce urma să se întâmple mai târziu avea să-i urmărească.

De ce fusese de acord cu asta? Nu era prea târziu să cheme trăsura și să pornească spre casă înainte ca răul să se producă. Dar Ainsley avusese dreptate când îi spusese că era fricoasă, iar Walfort, naiba să-l ia, ar fi fost dezamăgit.

În timpul cinei din seara trecută îi ceruse să vină în patul lui.

– Aș vrea să te mai gândești la hotărârea de a nu accepta nici o plăcere din ceea ce va urma, spusese el când ea era în brațele lui.

– Cum poți să îmi ceri așa ceva?

– Pentru că te iubesc și vreau să fii fericită.

– Ce se întâmplă dacă nu rămân gravidă?

– Atunci vom aranja să mai fii o dată... cu el.

Dacă nu rămânea gravidă, avea să își caute propriul amant. Bineînțeles, mai rămânea problema sângelui Seymour. Ceea ce îl făcea pe Ainsley aproape perfect.

– Mă săruți? întrebă ea.

– Poftim?

Ea se ridică.

– Mă săruți? Își apropie buzele de ale lui. Te rog!

Își trecu o mână prin părul ei, ținându-i capul nemișcat în timp ce gura lui o ciugulea pe a ei, înainte să o pătrundă mai bine. Cu toate acestea, inima ei aproape se frânse. Unde era pasiunea care odată existase între ei? Unde era focul? Era ca și cum făceau totul mecanic.

Într-un final, când el îi așeză capul la loc pe umărul lui, ea se simți și mai singură, și mai devastată. Stătură în liniște, cu o prăpastie care se lărgea între ei și pe care ea nu o înțelegea.

– Milady, sunteți gata să ieșiți din baie?

Vocea lui Lily o trezi pe Jayne din reverie.

– Da.

Se ridică, ieși și se înfășură într-un prosop mare.

– Am pregătit rochia violet pentru această seară, spuse Lily.

Jayne își adusese puține haine, presupunând că majoritatea timpului avea să se afle în pat. Plănuise să se îmbrace tot în negru în acea seară, dar bănuia că măcar putea să joace rolul de ușuratică.

Deși Ainsley cu siguranță nu o trata așa. Se purtase ca un gentleman de când ajunsese acolo. Fără viclenii. Nici un sentiment de victorie sau de cucerire. Ținând cont de felul lui libertin de a fi și de zvonurile legate de dibăcia lui, se așteptase ca el să o ducă direct în pat. Desigur, nu se gândise că el avea să întârzie inevitabilul. Era și recunoscătoare, și surprinsă de acea amânare.

După ce Lily îi aranjă părul și o ajută cu rochia, Jayne abia mai putea respira. Se îndoia însă că era din pricina corsetului. Era pur și simplu nervoasă, iar asta o irita. O doamnă nu știa mai multe despre soțul ei în noaptea nunții decât știa ea despre Ainsley. Avea să pretindă că erau proaspăt căsătoriți și...

De parcă asta s-ar fi întâmplat vreodată. Niciodată într-un milion de ani nu ar fi acceptat să se mărite cu Ainsley. Cu apetitul lui nesățios despre care se vorbea, fidelitatea ar fi fost ceva străin pentru el. Se întrebă câte femei trecuseră prin patul lui Ainsley de când plecase de pe domeniul Walfort și până în clipa de față. Doamne, Dumnezeule, spera că nu avea vreo boală! Cu siguranță, el nu ar fi acceptat așa ceva dacă era bolnav.

Cu o ultimă privire la reflexia ei în oglindă, trase adânc aer în piept, traversă camera, deschise ușa și scoase un țipăt.

Arătând monstruos de chipeș, Ainsley stătea sprijinit de perete, cu brațele încrucișate peste haina neagră și vesta verde.

– Credeam că ne întâlnim în bibliotecă, spuse ea, luptând disperată să-și recapete suflul.

– Așa este. Se dezlipi de perete precum unul din marii prădători pe care ea îi observase la grădina zoologică. Dar mi-am dat seama că, din moment ce am fost o gazdă nechibzuită și nu ți-am făcut un tur al casei, s-ar putea să nu știi unde e biblioteca.

– Oh, da! Chiar așa e.

– Arăți minunat, să știi.

– Mulțumesc. Lily a ales rochia.

– Tot ea ți-a colorat obrajii cu roz?

Atingându-și obrajii, simți căldura din ei.

– Da, nu, eu... Clătină din cap. Nu știu la ce m-am gândit când am venit aici.

– Că vrei să ai un copil.

– Mie și lui Walfort ne-a luat patru ani. Nu avem nici o garanție...

– Dacă nu încercăm, nu se va întâmpla deloc.

Nu îl înțelegea pe acest bărbat.

– De ce vrei să faci asta?

– Ca să te văd fericită. Dacă vrei o explicație mai lungă de atât, voi avea nevoie de mult vin.

– Poate că este suficientă această explicație.

Cu toate acestea, nu putea nega sentimentul că exista mai mult. Dar chiar voia să știe de ce?

El își întinse brațul.

– Vino! Am o pivniță de vinuri excelentă.

Ea își puse mâna pe brațul lui.

– Cum poți să fii așa de relaxat știind ce va urma mai târziu?

– Cred în trăirea clipei din prezent, nu din viitor. Iar acum prezentul meu înseamnă să iau cina.

Nu era chiar sigură că el spusese adevărul când pretinsese că trăia în prezent. În mod clar, se gândise la viitorul lor pentru că cina fusese pregătită cu scopul seducției. Se așezară la o masă mică, rotundă, acoperită cu o față de masă și aflată într-o cameră cu balcon și vedere la lac și în care pătrundea lumina lunii pline. Ușile cu geamuri erau închise din cauza aerului rece al nopții, dar sticla era curată ca lacrima, ca și cum nu exista nimic între ei și priveliștea de afară. Focul trosnea în șemineul în apropiere. Flăcările lumânărilor pâlpâiau în mijlocul mesei, unde orhideele își eliberau parfumul dulce. Singura lumină din cameră venea de la lună, stele, foc și lumânări.

Era confortabil și intim. Și foarte seducător.

Servitorii aduceau un fel de mâncare și plecau, nici măcar un lacheu nu rămânea cu ei. Credea că avea să se simtă nervoasă, chiar inconfortabil, dar el nu-i făcu nici un avans obraznic.

– Slujitorii tăi au adus servitul la masă la nivel de artă, zise ea. Înseamnă că aduci des femei aici.

El îi mai turnă vin roșu în cupă.

– Nu am adus niciodată o femeie aici.

Privirile lor se întâlniră. Ea citi adevărul din cuvintele lui în ochii lui verzi.

– De ce eu?

– Intimitatea. Izolarea. Este puțin probabil ca acești servitori să ajungă să servească la proprietatea familiei sau în Londra, așa că nimeni nu va ști vreodată cine ești.

– Nu oferi aceeași considerație... amantelor tale?

– Ba da. Își ridică cupa, amestecând licoarea. Dar cu ele am doar o scurtă întâlnire, care poate fi tratată în diverse maniere pentru a asigura discreția. Și e dovadă de proastă creștere din partea mea să vorbesc despre alte femei. Nu am obiceiul să fac asta.

– Eu am întrebat, ceea ce a fost proastă creștere din partea mea. Îmi cer scuze. Nu mă pricep la asta.

– În primul rând, nu te mai gândi la ceea ce facem aici.

– E mai ușor de zis decât de făcut.

– Mai bea niște vin.

– Vrei să mă îmbăt?

– Nu neapărat, dar vreau să te mai relaxezi.

Ea sorbi din vin, își linse buzele, căutând un subiect lejer.

– Pescuiești în lacul tău?

– Da. Ai fost vreodată la pescuit?

– Nu.

– Bănuiesc că te-ai pricepe foarte bine.

– De ce?

– Este nevoie de răbdare.

– Înseamnă că tu ai răbdare?

– De regulă, da.

Jayne auzi în vocea lui ecoul unei singure dăți, al unei singure nopți când nu avusese răbdare. Nu voia să se întoarcă acolo. Dacă s-ar fi întors, nu ar fi putut să dea curs planului pentru care se afla acolo.

– Am auzit că Westcliffe și soția lui au încă un băiat.

Ainsley zâmbi ca un unchi mândru.

– Da, Rafe. Chipeș ca și tatăl lui. Plânge cam mult, totuși.

– Mama ta cred că e copleșită cu atâția nepoți.

– Cred că o fac să se simtă bătrână.

– Poate că din cauza asta are un amant așa de tânăr. Înainte ca el să apuce să îi răspundă, ea ridică mâna. Scuzele mele, nu vreau să emit judecăți...

– Mama se bucură de notorietatea care o are. Mă îndoiesc că există vreo persoană din aristocrație care să nu creadă că Leo este amantul ei.

– Scandalurile ei te deranjează?

– Mama e una dintre cele mai puternice și mai curajoase femei pe care le știu. Are dreptul să trăiască așa cum vrea. Iar apoi, și eu, și frații mei am avut parte de propriile noastre scandaluri. Cine suntem noi să o judecăm?

– O iubești.

– Foarte mult. Și Leo o face fericită. Nu pot să-i găsesc un defect în asta.

Ținând cont de reputația lui, bănuia că nu ar fi trebuit să fie surprinsă că el era așa de tolerant cu comportamentul nepotrivit al altora. Într-un fel, era puțin ușurată, însemna că el cu siguranță nu o găsea vinovată pentru decizia ei de a se afla acolo.

Dar de ce îi păsa de ce credea el despre ea? Nu erau amanți adevărați. Nici măcar nu se plăceau. Se tolerau unul pe celălalt și aveau să profite cât se putea de acea situație inconfortabilă și neobișnuită.

De fiecare dată când golea cupa, el o umplea. Știa că ar fi trebuit să protesteze, dar mușchii ei se relaxau și o cuprindea o letargie caldă. Credea că, dacă ar fi luat suficiente înghițituri și s-ar fi uitat la el dintr-un anumit unghi, l-ar fi putut vedea pe Walfort prefăcându-se

că era soțul ei. Deși aveau același sânge și strămoși comuni, nu prea semănau unul cu celălalt.

Ochii lui erau de un verde fermecător, iar când îi fixa asupra ei, ea își putea imagina că o găsea frumoasă, că o dorea.

Dar el dorea toate femeile. Nu era cu nimic mai specială. Urma să o aibă, apoi să o uite ușor. El era acolo din obligație. O datorie neplătită. O salvare căutată.

Nu trebuia să uite niciodată acest lucru. Dacă reușea să o lase gravidă, cum avea să împace repulsia pe care o simțea față de el cu recunoștința pe care ar simți-o? Era cea mai proastă alegere pentru această afacere. Trebuia să își cheme trăsura chiar în acel moment.

Dar nu credea că ar fi putut să suporte umilința de a merge la altcineva pentru a cere această favoare. În timpul săptămânii anterioare, își permisese să viseze cum ar fi fost să țină un copil în brațe. Să renunțe la acel vis acum, când era așa de aproape să fie îndeplinit...

Mai goli un pahar de vin. Făcea ca totul să nu pară așa de păcătos.

Când terminară de mâncat, el o însoți până în dormitorul ei. Se întrebă dacă trebuia să îl invite înăuntru înainte să treacă efectul vinului.

– Mă voi alătura în câteva momente, spuse el liniștit, hotărând în locul ei. Scoate-ți verigheta înainte să revin.

Încuviință din cap, alunecă în cameră și se lipi cu spatele de ușa închisă. Acum începea adevăratul coșmar.

Din păcate, se trezi mult prea repede.

Capitolul 8

Lily o ajutase să se schimbe în cămașa de noapte. Acum, Jayne stătea la fereastră, privind luna. Îngrozită. Ar fi trebuit să bea mai mult vin. Așezase verigheta – pe care jurase să nu o scoată niciodată – într-o cutie de lemn sculptată în formă de inimă, care se afla pe măsuța de toaletă. Era căptușită cu catifea. Se întrebă dacă Ainsley o pusese acolo special pentru acest lucru, ca ea să-și pună verigheta. Începea să își dea seama că era un bărbat care lăsa prea puține lucruri la voia întâmplării.

Ciocănitul ușor în ușa dormitorului ei aproape că o făcu să zboare pe fereastră.

– Intră.

Spre propria consternare, vocea ei sunase precum chițăitul unui șoarece.

Se întoarse cu fața spre ușa care se deschise. Ainsley intră. Se așteptase ca el să fie îmbrăcat într-un halat. Purta însă o cămașă albă învolburată, cu nasturii desfăcuți la guler și manșete, și o pereche de pantaloni. După ce închise ușa după el, se îndreptă spre măsuța de toaletă și stinse flacăra lămpii.

Pașii lui erau foarte silențioși, iar ea își dădu seama că era desculț. Se duse la măsuța de lângă pat și, cu o suflare scurtă, stinse flacăra lămpii. Mai ardeau două lămpi, una pe partea cealaltă a patului, alta în zona de stat. Nu știa de ce servitoarea ei lăsase așa de multe lămpi arzând sau de ce nu le stinsese ea. Poate că pentru că vedea întunericul ca un semn al mersului în pat.

Pașii lui lungi de prădător îl duseră la o lampă și apoi la cealaltă. Ea nu voia să recunoască în sinea ei ce mișcări grațioase și puternice avea. Era limpede că nu se grăbea, simțindu-se în largul lui. În vreme ce umbrele îl urmau și începeau să se apropie de ea, era recunoscătoare pentru întunericul care o înconjura. La ultima lampă, el se opri, o privi în ochi și aștepta – o bătaie de inimă, apoi două – înainte de a stinge ultima flacără.

Încercând să nu rămână fără aer, privi cum silueta lui se apropia de a ei. Când păși în lumina lunii, își dori să fi tras draperiile, pentru că era imposibil să pretindă că era altcineva. O străbătu un scurt fior – nu era sigură dacă era rezultatul fricii sau al anticipării.

Își înfășură mâna – așa de caldă, așa de mare – în jurul mâinii ei, iar ea fu uimită de asprimea palmelor lui.

– Sunt aproape la fel de nervoasă cum am fost în noaptea nunții, șopti ea.

– Nu ai de ce.

Bineînțeles că avea de ce. În noapte nunții, se îngrijorase că îl dezamăgise pe Walfort, dar, dacă Ainsley avea să fie dezamăgit, ei de ce îi păsa? Nu voia să îi ofere plăcere ori să-i câștige inima, nu-i păsa ce gândea el. Voia ca totul între ei să rămână impersonal.

Dar, când el o trase de la fereastră și o conduse spre pat, nu mai știa dacă era posibil să nu îi pese de toate aceste lucruri. Picioarele îi tremurau așa de tare, încât nu credea că s-ar fi putut urca în pat dacă el nu ar fi ridicat-o, așezând-o pe marginea patului. Când făcu o mișcare ca să se dea mai în spate, el o opri.

– Stai acolo! Întinde-te pe spate!

– Dar...

– Regulile tale. Nu o să vin în pat cu tine.

– Oh, înțeleg.

Știa cum să procedeze ca lucrurile să rămână impersonale. Bineînțeles. Avea experiență. Probabil știa tot felul de lucruri la care ea nici măcar nu se gândise ori pe care nu și le închipuise.

– Bine, continuă ea.

Cu picioarele atârnate peste marginea patului, se întinse pe spate și închise ochii strâns. Voia doar sămânța lui. Walfort își dorea ca ea să primească asta. Era o afacere. Nu așa îi spusese soțul ei? Totul avea să fie mecanic. Avea să treacă și peste asta.

Când simți alunecarea tivului în sus peste gambe, apoi peste genunchi, se prinse strâns de cuvertură. Se luptă să nu strângă picioarele în timp ce cămașa de noapte îi era ridicată peste coapse.

Auzi un zgomot, precum sunetul oaselor care pocnesc când cineva îngenunchează. Îi simți degetele atingându-i ușor partea interioară a coapselor, desfăcând...

Respira ei se transformă în icnete scurte. Avea să facă asta. Pentru Walfort. Pentru că el voia un copil. Își mușcă buza de jos, pregătindu-se mental pentru a-l primi pe Ainsley. Simți o adiere ușoară peste cârlionți și apoi o mângâiere...

Se ridică brusc.

– Ce faci?

Putea vedea doar umbrele, dar era suficient să-și dea seama că el era îngenuncheat între picioarele ei.

– Te pregătesc, spuse el încet.

– Nu. Asta e...

Era ceva ce Walfort cu siguranță nu făcuse vreodată.

– Este prea intim!

– Nu ești pregătită pentru mine. O să te doară și este posibil să sângerezi. Ai fost clară când ai spus că vrei cât mai puțină intimitate între noi. Asta va grăbi lucrurile. Ai încredere în mine, Jayne.

Nu era chiar sigură că putea să aibă încredere în ea însăși. Încuviință din cap și, fără a fi sigură că el îi putea vedea mișcările, se întinse înapoi pe spate și își înfundă capul în saltea.

– Fă-o repede, îi ceru ea, închizând din nou strâns ochii.

El continuă de unde se oprise, atingând-o intim cu limba. Atât de intim! Răsucindu-se și cufundându-se, provocând și tachinând. Plăcerea se împrăștia în ea în valuri. Voia să nege ce simțea, dar nu putea. Era uimitor! Trecuse așa de mult timp de când nu o cuprinseseră acele senzații. Se închisese în ea. Când o sărutase pe terasă, ea descoperise că el avea o cheie magică ce deschidea lacăte care mai bine rămâneau încuiate. Era motivul pentru care îi interzisese să o mai sărute vreodată. Era motivul pentru care stabilise regulile. Când gura lui se mulase după gura ei, când o gustase, o căutase și o cucerise, știuse că el nu era un bărbat care să accepte ca o femeie să rămână imună la farmecele lui.

Acum, atingerea lui era devastatoare. Știa că ar fi trebuit să îi spună să se oprească. Să îi poruncească să se oprească – și avea să o facă. După încă o clipă. Ca o păcătoasă, voia doar să se bucure încă puțin de senzațiile pe care le trezea în ea. Doar puțin.

El își făcu magia până când ea se pierdu complet în senzualitate, până când preluă controlul asupra ei. Era minunat, așa minunat, plăcerea creștea mai mult decât putea suporta.

Gura lui continuă să facă jocuri obraznice, să sugă, să lingă, să chinuiască. Oh, era abil! Știa când să aplice presiune, când să fie blând. Nu mai simțise niciodată ceva atât de pervers și de incredibil. Trebuia să renunțe, știa că trebuia, dar nu putea, nu voia să facă asta.

Trecuse așa de mult timp de când plăcerea trecuse prin corpul ei. Dar nu își amintea să fi fost vreodată atât de intensă, atât de fermecată. Auzi gemete și țipete, dându-și seama prea târziu că veneau

de la ea. Își puse mâna la gură ca să oprească sunetele. Se părea că totul din ea trebuia eliberat, altfel ar fi murit.

Cataclismul care veni peste ea o mișcă până în adâncuri, lăsând-o tremurând și slăbită, incoerentă. Era vag conștientă de presiune, apoi de el care se împingea în ea cu atâta forță...

Geamătul lui avu ecou în jurul ei, trupul lui tremura peste al ei. Simți sămânța lui fierbinte curgând adânc în ea. O ultimă împingere, un geamăt gros care se auzise ca și cum fusese smuls din sufletul lui. Respirând adânc, el se cutremură deasupra ei. Rămase nemișcat.

– Mă așteptam... ca un bărbat cu reputația ta să reziste ceva mai mult.

– Atunci nu-ți cunoști propria putere de seducție, scrâșni el.

Se retrase din ea și îi aranjă cămașa de noapte la loc. Fără vreo altă vorbă, ieși din cameră, ușa închizându-se ușor în urma lui.

Ea se târî în mijlocul patului, îmbrățișă o pernă și plânse.

El nu avea să știe niciodată de unde găsise forța să plece de lângă ea. Voise să se urce în pat, să o ia în brațe și să o țină aproape de el. Să o consoleze în timp ce plângea. Era convins că ea avea să plângă. Toată seara încercase să arate că nu era îngrijorată, neafectată de ceea ce urma să se întâmple.

Dar acum, că se terminase, izbucnise. Își trădase jurămintele, soțul, pe ea însăși.

În vreme ce stătea la fereastră, în dormitorul lui, sorbind din whisky-ul de care știuse că o să aibă nevoie, Ainsley încă îi putea simți mirosul, gustul sărat al buzelor ei. Voia să își plimbe degetele peste fiecare centimetru din corpul ei, să nu lase nici o bucată din ea neexplorată de limba lui, voia să sărute...

Închise ochii. Crezuse că avea să înnebunească de dorință înainte ca timpul cu ea să se scurgă. Cu toate acestea, nu voia să renunțe la nici o secundă din timpul pe care avea să-l petreacă alături de ea.

Bău și ultima înghițitură de whisky din pahar, apoi turnă mai mult. Avea să treacă ceva timp până când să poată adormi.

Și când avea să adoarmă, știa că urma să o viseze.

Capitolul 9

Se simțea ca naiba când se trezi. Lumina soarelui care intra prin ferestre îi ardea ochii și îi intensifica bătaia puternică din cap. Niciodată nu băuse în exces când fusese în compania unei doamne, dar, când în cele din urmă ajunsese în pat, nu era nici o doamnă.

Se ridică în fund și își dădu seama că dormise îmbrăcat. Nici măcar nu își amintea când se urcase în pat. Își frecă fața cu mâinile. Urma să aibă o zi plină cu Jayne. O zi de politeturi, în care aveau să ignore motivul pentru care se aflau acolo – până când venea noaptea. În mod ciudat, acum, că începea să se trezească, abia aștepta să fie în compania ei, chiar dacă în aparență totul avea să fie platonic.

Își chemă valetul, apoi începu să își dea hainele jos. Avea nevoie de o baie, apoi trebuia să se bărbierească. Dacă se grăbea, putea să fie jos la micul dejun înainte ca Jayne să-și termine masa. Era ca și cum ar fi fost căsătoriți.

Nu chiar, se gândi el chicotind. Dacă ar fi fost căsătoriți, ar fi salutat-o în pat, nu la masă. Privi spre peretele care le separa dormitoarele. Se întrebă dacă pe ea ar bucura-o vizita lui în acea dimineață. Probabil că nu. Încă avea nevoie de timp pentru a se obișnui cu ce se întâmplase între ei cu o seară în urmă. Dar în seara aceea, ei bine, el spera că ea avea să fie un pic mai relaxată cu el.

Chiar și cu ajutorul valetului său, intră în camera pentru micul dejun aproape o oră mai târziu. Spre totala lui dezamăgire, singurii care îl întâmpinară fură servitorii.

– Lady Jayne a coborât deja la micul dejun, Manning? își întrebă el majordomul.

– Nu, Excelență. Camerista ei a urcat cu o tavă acum o jumătate de oră.

– Înțeleg.

Ainsley se îndreptă spre bufet. Masa era îmbelșugată, dar apetitul lui nu părea să fi ajuns la micul dejun cu el. Cu siguranță, de vină erau efectele întârziate ale excesului de whisky din noaptea

anterioară. Nici nu era mulțumit de faptul că Jayne îl evita – lucru clar de vreme ce o trimisese jos pe camerista ei.

Făcând stânga împrejur, se îndreptă spre ușă.

– E ceva în neregulă cu meniul, Excelență? întrebă Manning.

– Pur și simplu nu mi-e foame. Spune-i bucătăresei că totul este în regulă.

– Da, domnule.

Ainsley traversă foaierul, apoi urcă scările câte două trepte o dată. Îl amenința din nou durerea de cap, dar o suportă și își păstră calmul până când ajunse la etaj. Cu pași lungi și siguri, ajunse la ușa ei și o deschise fără nici o introducere.

Încă în cămașă de noapte, cu picioarele sub ea, stătea pe un scaun lângă fereastră, privind afară. Avut timp să îi vadă chipul deznădăjduit înainte ca ea să sară în picioare de pe scaun și ca șoldul ei să se lovească de tocul ferestrei. Își duse mâna la gât, respirând precipitat și greu. Pe o masă din apropiere, era o tavă cu mâncare care părea neatinsă.

– Ce... ce vrei? întrebă ea, privirea ei repezindu-se spre pat înainte să revină la el.

Acea reacție sigur nu prevestea lucruri bune pentru seara ce urma. Avea regrete, chiar mai multe decât anticipase el.

„La naiba, Walfort, să ajungi în iad!"

El se relaxă, înțelegând că dând buzna în camera ei așa cum o făcuse nu-l ajuta deloc. Era furios că ea decisese să îl evite la micul dejun, cerând să i se aducă o tavă cu mâncare. Și era furios pe reacția ei din acea clipă. Dar adevărul era că, deși sperase la o primire mai binevoitoare, reacția ei era exact cea la care se așteptase.

– Voiam să mă asigur că ești bine, spuse el încet, aducând în vocea lui calmul pe care nu prea îl simțea. Vederea ei în cămașă de noapte îi readuse în minte clipele în care el îi ridicase cămașa de noapte și își îngropase chipul între coapsele ei. Gustul și parfumul ei erau un afrodiziac pe care era nerăbdător să le simtă din nou. Era destul de sigur că ea ar fi obiectat ca acest lucru să se întâmple în acel moment. Își îndreptă privirea spre tavă. Manning m-a informat că ai cerut să îți fie pregătită o tavă.

– Sunt chiar bine. Pur și simplu... am vrut puțină singurătate în această dimineață.

El închise ușa.

– Să-ți accepți păcatele?

De parcă s-ar fi apropiat de o iapă nervoasă, el se îndreptă precaut spre fereastră. Privirea ei plină de teamă îi urmări fiecare pas. Ce naiba credea ea că face el acolo? Credea că o s-o ia cu forța, că o s-o arunce în pat și o să facă tot ce voia cu ea?

Sprijinindu-și relaxat umărul de perete, privi afară la dimineața minunată.

– În satul din apropiere se organizează un târg în fiecare an pe vremea asta. Mă gândeam să merg, să mă uit pe acolo, să mă bucur de ziua asta.

– Sună minunat.

Își îndreptă atenția spre ea.

– Speram să vii cu mine.

Ea clătină repede din cap.

– Nu, eu... eu mă gândeam să...

O putea vedea cum se chinuia să inventeze ceva ce trebuia să facă, dar nu avea ce, nu acolo, nu în casa lui.

– Mă eviți? întrebă el laconic.

Ochii ei albaștri se lărgiră pentru o fracțiune de secundă, înainte ca ea să își îndrepte umerii.

– Bineînțeles că nu. Asta ar fi contrar scopului pentru care sunt aici, nu-i așa?

– Atunci vino cu mine!

– Ainsley...

– Doar nu intenționezi să îți petreci mare parte din zi ascunzându-te în cameră.

– Nu mă ascund.

Sprânceana lui se arcui.

– Nu mă ascund!

Cu o expresie de încăpățânare, ea își încrucișă brațele la piept și se întoarse spre fereastră. El ar fi vrut să apese cu degetul pe fruntea ei, să îndepărteze dunga adâncă de acolo.

– În perioada asta a anului, nu avem multe zile în care strălucește soarele. Ar trebui să profităm cât mai mult. Așteptă un moment, absorbind tăcerea ei. Jayne, va fi o lună foarte lungă. Ai stabilit niște reguli ca să fii sigură că nu simți nici o plăcere în pat. Dă-ți măcar voie să te bucuri de alte lucruri cât timp ești aici!

– E așa de greu, Ainsley, scrâșni ea. Știam că va fi, dar tot nu eram pregătită să fie așa de dificil.

– Știu, scumpo. Tocmai de aceea cred ar fi un răgaz bine-venit să mergi la târg. Se îndepărtă de perete. Eu merg. Dacă vrei să zaci aici toată ziua temându-te de noapte, treaba ta.

Făcu doi pași înainte ca ea să zică:

– Mi-ar prinde bine distracția asta, dar îmi va lua o vreme până ce voi fi gata.

Privind peste umăr, el zâmbi.

– Ia-ți cât timp ai nevoie. Ai haine pentru călărie? Mă gândeam să luăm caii.

– Da. Da, ar fi minunat.

Ieși cu pași mari din cameră, mersul lui fiind mai vioi decât atunci când intrase. Se simțea ca și cum câștigase bătălia, dar știa că era departe de a câștiga războiul.

În vreme ce iapa, Lovely Lady, mergea la pas, Jayne simțea cum mușchii încep să i se relaxeze, să se întindă. Deși o chinuia vinovăția, reușise într-un final să adoarmă spre dimineață, dar când se trezise, nu se simțise deloc odihnită. Și îi era groază să îl vadă pe Ainsley din nou. Nu știa la ce să se aștepte de la el. Un aer triumfător. Bucurie. Aroganță.

Până la urmă, cedase în fața talentelor gurii lui, nefiind în stare să se abțină din a aluneca în vârtejul de plăcere pe care el îl crease. Aproape că se înecase înainte ca el să o trimită spre cer cu o viteză așa de mare încât se simțise dezorientată. Și apoi fusese în ea, umplând-o înainte să își recapete suflul.

Totuși, el nu arătase nimic de genul acesta. Era tăcut, atent, aproape că își cerea scuze. Și avusese dreptate când îi spusese că ieșirea avea să îi facă bine. Putea respira mai bine și mai relaxată, știind că nu aveau să împărtășească nimic intim câtă vreme erau afară.

Regreta cuvintele crude, aspre pe care i le aruncase la sfârșitul întâlnirii lor din seara de dinainte. Le spusese ca să se apere, pentru că, la drept vorbind, fusese minunat să simtă din nou apropierea unui bărbat, chiar dacă pentru scurt timp. Iar sentimentul acesta îi îmboldise răutatea. Fusese mai ușor să facă asta decât să admită că își dorea ca el să nu se fi grăbit să atingă orgasmul. O parte din ea își dorea să își ceară scuze, știa că ar fi trebuit să o facă, dar se bucura de cele câteva ore în care pretindeau că sunt acolo pentru alt motiv decât pentru cel pentru care veniseră. Poate că în seara aceea, în timpul cinei, cu mai mult vin...

Sunetul festivităților îi ajunse la urechi, întrerupându-i gândurile. Satul era în față, dar părea că târgul se împrăștiase și prin

împrejurimi, precum fructele căzute dintr-un coș răsturnat. Privi spre Ainsley. Părea în largul lui și mulțumit de tot ceea ce vedea. O conduse spre o zonă unde așteptau trăsurile, iar caii erau priponiți. Târgul părea să atragă destul de multă lume. Ea spera să nu dea peste nimeni cunoscut. Cum și-ar fi explicat prezența?

Ainsley descălecă.

– Excelență!

Un bărbat tânăr, care, bănui ea, avea în jur de 18 ani, se apropie de ei și își scoase șapca.

– Meștere Robin, zise Ainsley. Ce mai faci, băiete?

– Bine, domnule. Vreți să vă păzesc caii?

– Da, și ai grijă să primească niște ovăz.

Îi dădu băiatului o coroană și se îndreptă spre Jayne să o ajute să coboare. Mâinile lui înmănușate o apucară de talie, iar el o privi în ochi. Avea niște ochi atât de verzi! Preț de o clipă, se întrebă cum strălucesc când râde. Îi auzise râsul, bineînțeles, la râu, dar nu fusese suficient de aproape să vadă veselia pătrunzând în ochii lui. O neliniștea să fie așa de aproape de el, știind că în câteva ore avea să fie și mai aproape. Își forță degetele să nu tremure când le așeză pe umerii lui.

O ridică la fel de ușor cum ar fi ridicat o pernă. Ea se întrebă dacă, în clipa în care o ținuse atât de aproape de el, gândurile îi zburară la noaptea trecută. Sau considera întâlnirea lor așa cum spusese Walfort că avea să fie – nimic important?

Ainsley făcu un pas înapoi și îi întinse brațul.

– Mergem?

Ea încuviință din cap, neavând încredere în propria voce. Întregul scop al acelei ieșiri era să-i fie distrasă atenția de la gândurile nespuse. Avea nevoie să se concentreze asupra lucrurilor pe care le avea de făcut în acel moment. Se îndreptară spre drumul principal care ducea în sat.

– Excelență! Excelență!

Jayne îi dădu drumul când el se întoarse. O fetiță venea fugind spre el, iar zâmbetul lui Ainsley creștea cu cât ea se apropia. Era o priveliște care o lăsă pe Jayne fără aer.

Când fetița se opri, Ainsley se aplecă.

– Ei bine, este chiar fetița mea preferată cu flori!

– Vedeți ce am? întrebă ea, întinzând mândră un mănunchi de tije neregulate și frunze care se sufocau în mâinile ei mici.

– Foarte frumoase.

Spre surprinderea lui Jayne, el le luă și îi dădu fetei o coroană.

– Mulțumesc, Excelență, zise ea și apoi o luă la goană.

Ainsley se ridică chicotind.

– Ai plătit pentru buruieni, îi spuse Jayne.

– În primăvară vor avea flori.

– Tot buruieni sunt.

– Ah, Jayne, ești cinică.

– De ce? Deoarece cred că ai irosit o monedă?

– Nu. Pentru că vezi ceea ce este în loc de ceea ce poate fi.

Băgă plantele deșirate în buzunar și îi oferi din nou brațul. El nu mai zâmbea, iar ea își dădu seama că îi lipsea zâmbetul lui. Flirtând puțin ar fi putut să-l aducă înapoi, dar flirtul era total nepotrivit în situația lor. Nu era amantul ei, era pur și simplu un mijloc folosit pentru un scop. Nu voia să-și aducă aminte cât îi luase să rămână gravidă prima dată. Existau toate șansele ca această lună să fie în zadar.

„Doamne, Dumnezeule, Jayne, când ai devenit așa de pesimistă? Și cinică?"

Înainte să-și dea seama, era în mijlocul mulțimii. Putu vedea jongleri și acrobați făcându-și numărul pe margine. Ainsley o conduse spre o gheretă unde erau înșirate articole din lână. Mănuși, șepci, șaluri.

– Excelență, zise femeia rotofeie din gheretă.

O privi curioasă pe Jayne. Probabil nu era o idee bună să se afle acolo.

– Doamnă Weatherly.

Se părea că Ainsley cunoștea pe toată lumea, și toți îl recunoșteau. Dar el era greu de uitat, iar Jayne bănuia că prin zonă stăteau puțini duci. O bătu pe Jayne peste mână.

– Spune-mi, ce șal ți-ar plăcea?

Lui Jayne îi luă ceva timp să-și dea seama că pe ea o întrebase.

– Nu am nevoie de un șal.

– Nu trebuie să ai nevoie. Poți pur și simplu să îl vrei.

– Nu, eu... Nu voia să îi fie și mai îndatorată decât îi era deja. Nici nu voia un lucru care să-i amintească de timpul petrecut acolo. Era șocată de absurditatea acelui gând. Cu puțin noroc, avea să-i ofere ceva care urma să-i amintească asta pentru tot restul vieții. Sunt minunate, dar nu vreau nimic.

– Pentru mama mea, atunci. Care i-ar plăcea?

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce o întreba pe ea?

– Cu siguranță, știi mai bine decât mine ce gusturi are mama ta.

– Așa este. Aveți ceva îndrăzneț, doamnă Weatherly?

– Oh, da, Excelență! Am un roșu minunat. Aduse un șal într-o frumoasă nuanță de roșu.

– Ăsta e grozav. Cât costă?

– Un sovereign.

– Hm. Mi se pare jaf, doamnă Weatherly.

Chiar era, se gândi Jayne. Era frumos lucrat, dar...

– Hai să fie doi, da? Altfel, nu o să pot dormi la noapte.

Jayne se holbă la Ainsley în timp ce doamna Weatherly chicotea și îi dădu un registru. Ainsley scrise obiectul și suma, apoi semnă.

– Trimiteți-l mâine. Servitorul meu va avea grijă să fiți plătită.

– Mulțumesc, Excelență. Să aveți o zi minunată!

Același lucru se repetă la fiecare gheretă la care se opriră. Ainsley găsea câte un obiect – un colier pentru cumnata Claire, dantelă pentru cumnata Mercy, o pipă pentru Westcliffe, mănuși din piele pentru Stephen –, întreba prețul și îl dubla.

În timp ce se îndepărtau de ghereta de unde cumpărase o căciulă de castor pentru Leo – amantul mamei lui de ceva timp, dacă zvonurile erau credibile –, Jayne spuse:

– Știi că, atunci când te tocmești pentru prețuri, ar trebui să reduci suma.

– Pentru unii dintre oamenii ăștia, ce câștigă astăzi îi va ajuta să treacă peste iarnă. Îmi permit să fiu generos.

– Walfort nu a fost niciodată. Vru să-și muște limba, dar simți nevoia să adauge: Nu avea nimic înainte să primească zestrea mea. Deși a fost substanțială, cu siguranță nu puteam fi extravaganți. Norocul pare să-ți fi zâmbit în multe privințe.

– Te aștepți să mă simt vinovat pentru asta?

Ea se uită la el.

– Nu. Nu știu la ce să mă aștept. Nici nu știu de ce vorbesc despre asta.

– Nu s-a însurat cu tine pentru zestrea ta.

Ea își întoarse privirea. De unde știa că era un subiect sensibil pentru ea?

– L-a influențat.

– Mă îndoiesc. Mai știu cel puțin alte două doamne care, dacă s-ar fi căsătorit cu el, i-ar fi adus mai multe cufere. Nu le-a acordat nici măcar o privire. Bănuiesc că ochii tăi i-au oferit bogățiile pe care le căuta.

Ea simți că obrajii i se încălzesc și i se înroșesc.

– Ești mult mai amabil decât credeam eu.

– Nu este amabilitate când spui adevărul. De parcă ar fi vrut să nu mai vorbească despre el, adăugă: Mi-e foame. Să vedem cum putem rezolva asta, da?

Cumpărase o pătură, un coș de răchită și mâncare de la diferiți vânzători. Înainte ca Jayne să-și dea seama, stătea lângă un copac, bucurându-se de o plăcintă cu carne. Lângă ea, Ainsley – întins pe o parte și sprijinit în cot – ronțăia un măr. Privea mai mult împrejurimile decât pe ea. Jayne îi era recunoscătoare pentru asta. Era mult mai ușor să se relaxeze și să se gândească atunci când nu primea toată atenția lui.

Acolo, el era ca acasă. O putea vedea în ușurința mișcărilor lui, în gesturile nepripite, de parcă ar fi avut toată ziua la dispoziție ca să lenevească.

– Ai munci de supravegheat aici? întrebă ea.

Privirea lui se îndreptă spre ea, apoi rătăci din nou.

– Nu chiar. Pământul pe care se află casa nu aduce venit. Nu am arendași. Este doar un loc unde vin când vreau să fug de responsabilități.

– Vii des aici?

– O dată pe an, poate. Se ridică și aruncă cotorul mărului spre pădurea din spatele lor.

Și alți oameni se întindeau pe iarbă, dar nimeni nu arăta așa de nobil ca el. Unii arătau a fi din clasele de sus, dar majoritatea păreau a fi între înstăriți și săraci. Văzu un carusel în depărtare. O menajerie de animale sculptate în lemn atârna de acoperiș. Doi bărbați, alergând pe lângă carusel, îl împingeau. Copiii râdeau și țipau nebunește.

Nu îi plăcea speranța care flutura în pieptul ei, speranța că într-o zi copilul ei s-ar putea bucura de o tură pe o astfel de invenție. Nu voise să se gândească la ce însemna realmente faptul că era cu Ainsley. O rază de speranță într-o viață care devenise pustie. Poate că acesta era motivul pentru care fusese prea puțin amabilă cu el. Îi era așa de greu să se gândească la el ca la bărbatul care îi oferea ceea ce Walfort nu putea! Cu toate acestea, nu putea nega cât de mult își dorea un copil. Ar fi așezat un băiat pe leu pentru că ar fi fost neînfricat. O fată ar fi pus-o pe un iepure. Nu, nu. Pe un tigru. Sau poate tot pe leu, pentru că avea nevoie să fie neînfricată pentru a înfrunta zvonurile care sigur aveau să apară. Indiferent ce pretindea Walfort, că nimeni

nu știa cât de grave erau rănile lui, nu aveau să fie ocoliți de bârfe și de speculații. Ea avea să fie leoaica apărându-și copilul. Bănuia că și Ainsley avea să-l protejeze. Influența lui nu putea fi ignorată.

– Ai fost vreodată într-un carusel? întrebă Ainsley, intrând peste gândurile ei. Slavă Domnului! Nu îi plăcea direcția în care i se îndreptau gândurile.

– Nu am fost de când eram copil.

Ridicându-se în picioare, făcu un semn cu mâna cuiva, strecură o monedă în mâna unei tinere fete, dându-i instrucțiuni să aibă grijă ca obiectele să fie strânse și duse la casa lui. Apoi întinse o mână către Jayne. Nici unul din ei nu-și pusese mănușile după ce mâncaseră. Nu voia să simtă scânteia pe care atingerea pielii lui ar fi putut să o aprindă. O făcea să simtă așa de multe cu atât de puțin efort! Atingerea lui Walfort nu o răscolise niciodată așa. Era plăcută. Atingerea lui Ainsley însă era mai mult. Devenea periculoasă.

– Hai, Jayne! Înainte să ne prindă norii din urmă.

Privind peste umăr, văzu cerul care se întuneca, simțind dintr-odată vântul rece. Era doar o tură într-un carusel. Ainsley o putea ajuta să se ridice în picioare și apoi să îi dea drumul. Dacă era rapidă, atingerea ar fi durat cât o bătaie de inimă. Își strecură mâna într-a lui, îi simți degetele strângându-se în jurul degetelor ei și îi observă celălalt braț cum o prinde de talie pentru a o susține, ridicând-o atât de ușor.

Doar că el nu îi dădu drumul. În schimb, o îndemnă să înainteze în grabă, iar în curând ajunseră să fugă pe câmp.

– Ainsley, nu putem fugi!

În timp ce protesta, trase adânc aer în piept, umplându-și plămânii și sleindu-și picioarele.

– Bineînțeles că putem. Chiar o facem!

– Nu este demn.

– Ce persoană importantă se află aici să vadă? Cui îi pasă? Hai să ne prefacem că suntem iarăși tineri!

Diavolul era în ochii și în zâmbetul lui, provocând-o și spunându-i că era lașă dacă nu ținea pasul.

Naiba să-l ia! Îi zbură pălăria. El râse. Jayne își dădu seama că el nu își mai pusese pălăria. Plănuise asta de la bun început?

Dintr-odată, nu îi mai păsa. Vântul îi bătea în față, iar în acele clipe, tot ce conta era să ajungă la carusel înainte să înceapă să se învârtă din nou. Putea vedea copiii care se holbau, așteptând mișcarea care avea să le risipească grijile.

Cu sufletul la gură, nu știa de unde găsise forța să pășească pe platformă. Dacă ar mai fi avut aer în plămâni, poate că ar fi țipat când Ainsley o ridică pe leu. Leul. Nu se gândise ea la asta? Apucă bara care îl ținea suspendat deasupra podelei.

Ainsley o ocoli ca să stea lângă ea, cu o mână peste mâinile ei, iar cealaltă odihnindu-se pe spatele animalului, de parcă era nevoie să fie pregătit în caz că ea ar fi alunecat. Apoi cei doi bărbați, unul de fiecare parte a caruselului, apucară bara orizontală și începură să alerge. Caruselul se învârtea, iar peisajul din jurul lor deveni tulbure.

– Închide ochii! îi ceru Ainsley. Lasă necazurile deoparte!

Dacă ar fi fost așa de simplu... Totuși, își coborî genele, prefăcându-se că totul este bine în lume.

Acum, el o putea privi așa cum nu putuse să o facă atunci când o așezase pe cal, în afara grajdurilor. Genele ei lungi și negre pluteau ușor peste obrajii roșii din cauza efortului de a alerga. Privirea lui continuă să cadă pe linia gâtului ei, netedă și de culoarea fildeșului, gât pe care el dorea cu disperare să-și apese buzele.

Părul ei era în pericol să i se desfacă pe spate. Era tentat să ajute la asta, să întindă mâna și să scoată ultimele agrafe. Cât de încăpățânate erau, rămânând prinse acolo! Exact ca ea. Hotărâtă să păstreze distanța între ei.

O adusese acolo sperând să-i ofere bucurie. În schimb, ea fusese tot timpul îngrijorată, privind în jur de parcă se temea că o să dea de cineva cunoscut, că putea fi văzută cu el – și cum ar fi explicat asta?

Ea nu voia râsul lui, conversația lui sau prezența lui. Îi voia doar sămânța, chiar și pe aceea acceptând-o cu reticență.

Nu se simțise niciodată atât de singur când fusese cu o femeie. Voia mai mult între ei, își dorea ce nu putea avea, ce nu avea nici un drept să dorească. Voia ca ea să-și dorească să fie cu el.

Avea să petreacă această lună în purgatoriu dacă nu făcea mai mult decât să meargă în dormitorul ei în întunericul nopții ca să-și reverse sămânța ca un desfrânat care nu se gândea decât la propria lui eliberare.

Dar în acea clipă mai avea ceva. Avea zâmbetul ei, vântul care i se juca în păr. Putea să savureze această amintire timp de câteva zile și poate să găsească o cale de a obține alta. Nu putea să fie doar o afacere între ei. Faptul că ea putea să se poarte așa cu el arăta cât de antipatic îi era. Desigur, știa că exista o antipatie, dar acum se temea că nu-și dăduse seama cât de mare era. I-ar fi fost la fel de antipatic dacă el i-ar fi spus totul despre acea noapte? Și despre nopțile dinainte?

Putea să-l trădeze pe Walfort pentru propriul lui interes? Care ar fi fost prețul plătit de el? De ei toți? Cu siguranță, ea l-ar fi disprețuit și mai mult dacă ar fi știut adevărul. Nu i-ar fi fost milă de mesager.

Caruselul încetini. Voia să le strige bărbaților că i-ar plăti regește dacă ar continua să alerge. Dar era prea târziu. Ea deschise ochii, zâmbetul îi dispăru, iar tensiunea dintre ei reapăru. Alunecă de pe leu fără să mai aștepte ajutorul lui. Când caruselul scârțâi și icni oprindu-se, stăteau unul în fața celuilalt, despărțiți de o creatură care arăta absurd.

– E timpul să creștem la loc, zise ea încet.

Când ea se întoarse și păși de pe platformă pe pământ, oricât de mult își dorea să nu o facă, el o urmă.

Capitolul 10

Greutatea cu care respira în timp ce stătea la fereastră în dormitorul ei nu avea legătură cu anticiparea, pentru că nu aștepta nerăbdătoare sosirea lui. Era pur și simplu dornică să termine ca să poată dormi.

Muzica devenise mai ritmată și lumea mai gălăgioasă când plecaseră de la târg, iar ea își dorise să fi rămas pentru un dans. Dar nopțile lor aveau să fie dedicate altor lucruri.

Și apoi o ploaie ușoară începuse să cadă chiar când ajunseseră la cabană. Dansul și veselia sigur se opriseră dintr-odată când oamenii căutaseră adăpost. Acum, luna se ascundea în spatele norilor întunecați, iar ea era pe cale să adoarmă ascultând picăturile de ploaie ce băteau blând în fereastră. Timpul trecea greu.

Unde naiba era?

Jayne se îmbăiase înainte de cină, dar în seara aceea abia scoseseră câte o vorbă în timpul cinei. Când nu se uita la el, îi putea simți privirea, studiind-o. De ce dintr-odată lucrurile erau mai ciudate?

Ce fusese mai rău trecuse – prima lor întâlnire. Acum totul trebuia să fie mai ușor. Știa la ce să se aștepte din partea lui. Și totuși, în timp ce aștepta, ea se întreba dacă înțelesese ceva din tot ce se întâmpla.

Singura lumină din cameră venea de la focul leneș din șemineu. Nu mai trebuia să-l privească umblând prin cameră și stingând flăcările. Putea veni direct la ea, să o ducă în pat...

Sau trebuia să fie acolo deja, așteptând?

Sfârcurile o furnicară la gândul de a-l avea îngenuncheat în fața ei, ridicând încet marginea cămășii de noapte peste gambe, peste genunchi, peste coapse. Atât de încet, de parcă el putea vedea în întuneric mica cicatrice de la genunchiul ei, rămasă după ce căzuse din copacul în care nu avea voie să se cațăre când era copil.

Dar la vârsta de 7 ani, fusese atrasă de tot ceea ce era interzis. Acum o îngrozea.

Fiindu-i prea cald, își lipi obrazul de geamul rece. Așteptarea era un chin. De ce îi luase așa de mult timp?

Fusese o greșeală să petreacă ziua cu ea. Voise să stea până după căderea nopții, să se plimbe în intimitatea pe care ți-o oferă întunericul, să danseze cu ea – nu cu pașii politicoși și civilizați din salonul de dans, ci cu mișcările sociabile, vesele cu care se desfătau sătenii.

Cu o seară în urmă, îi fusese destul de greu să pretindă că era obiectiv. În seara asta, avea să coboare și mai mult în iad, fără să experimenteze plăcerea atingerii ei, știind că ea voia s-o atingă cât mai puțin posibil.

Mai bău un whisky și trânti paharul pe masa de lângă fereastra din dormitorul lui. Nenorocita de ploaie furase lumina lunii. Nu avea să o vadă strălucind pe pielea ei, nu avea să vadă ceea ce îi era interzis. Avea doar întunericul, însă știa că avea să vadă forma picioarelor ei lungi și subțiri în mintea lui, avea să și le imagineze înlănțuite în jurul taliei, îndemnându-l.

Imaginația putea fi un afrodiziac puternic. Păcat că el voia mai mult. Blestemă casa pentru că nu avea o ușă între dormitoare, traversă camera și ieși pe hol. Ușa ei era la fel de închisă ca și coapsele ei. Nu putea să o deschidă măcar puțin, ca o invitație?

Lovi o dată cu degetul în ușă, ca avertisment, intră și îl izbi parfumul ei de iasomie. Se întrebă dacă mirosul urma să rămână după ce ea avea să plece. Stătea iarăși la nenorocita de fereastră, de parcă distanța ar fi schimbat rezultatul.

„Măcar prefă-te că mă vrei!" aproape că țipă el.

Ar fi trebuit să vină cu propria listă de reguli. Dar apoi îl lovi realitatea. Dacă asta era singura cale de a fi a lui, trebuia să accepte. Măcar în seara aceea nu avea lămpi de stins. Focul din vatră abia lumina camera, dar binecuvântată fie luna dacă alegea acel moment să iasă din nori și să i-o arate învăluită în lumina ei.

Avea părul desfăcut, liber. Voia cu disperare să își treacă degetele prin el, să își îngroape fața în moliciunea lui. Dorea să își plimbe mâna peste șuvița albă și să îi ceară iertare pentru rolul avut în apariția ei, chiar dacă lui i se părea cea mai frumoasă nuanță pe care o văzuse. Voia să își așeze palmele pe chipul ei și să îi dea un sărut pe buzele acelea senzuale, care să o topească în brațele lui. Nu voia să o conducă în pat. Dorea să o ia în brațe până acolo. Voia să îi ridice cămașa peste umeri, peste cap. Nu-și dorea să oprească acea călătorie la coapsele ei. O voia dezgolită în fața lui.

Îi dorea sânii în palmele lui, să se joace cu limba peste sfârcurile ei, să îi simtă cum se întăresc în gura lui. Voia gustul ei pe buzele lui.

Gândurile lui rătăcitoare îi aduseseră corpul într-o asemenea stare, încât abia putu să se uite la ea. Nici un zâmbet nu-l întâmpină. Dacă acest lucru era posibil, ea părea și mai reținută în acea noapte.

Știa că ar fi trebuit să se mulțumească cu gestul de a-i lua mâna și de a păstra lucrurile la fel de impersonale cum fuseseră la prima lor întâlnire, dar, cu siguranță, răbdarea lui merita ceva mai mult. Plimbându-și degetele de-a lungul brațului ei, simți cum căldura trece prin mătasea diafană, îi auzi respirația întețindu-se, îi văzu ochii închizându-se. Poate că nu era chiar atât de imună la atingerea lui, așa cum credea el.

Voia să îi spună cât era de frumoasă, cât de mult îi adora zâmbetul, cu câtă disperare își dorea să o audă râzând. Voia să îi mărturisească faptul că ar fi făcut orice ca să o vadă fericită. Dar, la fel ca în seara trecută, ținu cuvintele încuiate în adâncurile lui, unde nu puteau fi batjocorite, unde nu puteau aduce suferință nici unuia din ei doi.

Împletindu-și degetele, el o conduse la pat, o ridică și o puse pe margine. Nu mai avea nevoie de indicații în seara asta. Pur și simplu se întinse pe spate, oferindu-i-se.

Dar el voia mai mult. Puțin mai mult.

Jayne îl privi cum se lasă într-un genunchi. Lumina lunii pătrunsese în cameră când el revenise, iar norii se înmulțeau pe măsură ce ploaia cădea tot mai grea pe geamuri – la fel de tare cum bătea inima ei. Începu să respire sacadat. Îi simți mâinile – degetele lungi, palmele aspre, pielea caldă – apucându-i gleznele și alunecând pe picioarele ei, trăgând marginea cămășii de noapte din calea lor.

Închizând ochii, se bucură de atingerea pe care ar fi trebuit să o deteste. Imoral din partea lui să îi ofere mai multă intimitate, imoral din partea ei să nu-l pedepsească pentru asta. Apoi gura lui veni în urma mâinilor, iar ea crezu că avea să se topească în așternuturi. Nu se bărbierise înainte să vină la ea și îi putea simți atingerea celui mai mic fir de păr. Voia să își încrucișeze picioarele în jurul lui, să-l țină ferm. Dar avea regulile ei: fără plăcere, fără plăcere, fără plăcere.

Nu avea să simtă nimic. Totuși, el îi oferea plăcere folosindu-și degetele și limba, atingând-o atât de adânc. Se gândise la asta în timp

ce aștepta, spera, știa că era mai mult decât pregătită pentru el. El trebuie să își fi dat seama, dar nu se oprea din ceea ce făcea. O ducea sus, tot mai sus...

Își apăsă pumnul peste gură, înăbușind țipătul care îi ieșea din gât în timp ce în corpul ei izbucni o plăcere năvalnică. Tresări, în spasme, și simți lacrimile de eliberare prelingându-se din colțul ochilor. Își dorea să fie imună, dar totul era așa de minunat! Se întoarse din raiul senzațiilor dându-și seama că el încă nu o pătrunsese. Îi putea vedea umbra. Stătea în picioare. De ce nu...

Adevărul o lovi cu violență – motivul pentru care el terminase așa de repede cu o noapte în urmă. Ea nu îi oferea nimic. Doar primea. El îi oferea totul, toată plăcerea, până și lui însuși, ca ea să nu fie nevoită să îndure apropierea mai mult decât era necesar.

Durerea trecu prin ea. O credea atât de egoistă?

Ridicându-se, se întinse după el.

– Ainsley...

Abia îl atinse înainte ca sămânța fierbinte să curgă peste mâna ei.

– La naiba, mârâi el.

Dându-se înapoi, înjură din nou, de parcă el însuși era un nor de furtună din care ploua.

– Îmi pare... începu ea.

– Să nu-ți pară rău. Pur și simplu rămâi pe loc.

El plecă înainte ca ea să apuce să îi răspundă. Îl auzi lovindu-se de ceva și înjurând încă o dată – în alte circumstanțe, poate că ea ar fi râs.

Se întoarse înainte ca ea să aibă timp să se întrebe ce făcea. Pantalonii erau iarăși pe el, iar cămașa învolburată avea nasturii desfăcuți. Cu o cârpă umedă, îi șterse mâinile.

– Mă pot ocupa eu... începu ea.

– Mă descurc. Am nevoie de câteva momente înainte să... reluăm, zise el când mâinile ei fură curate.

Apoi el se îndepărtă. Răsucindu-se în pat, ea îi privi umbra aruncând cârpa într-un colț. Focul din vatră îi arătă că el se aruncă pe canapea și își îngropă fața în mâini.

Se întrebă dacă plângea. Cu siguranță, ea asta își dorea.

Fir-ar să fie!

Nu-și pierduse controlul de la 16 ani, când una dintre cameristele de pe etaj se jucase cu el. Dacă nu și-ar fi închipuit cum îl atingea Jayne, cum l-ar fi cuprins cu mâna ei caldă și moale... Dacă nu și-ar

fi imaginat gura ei pe pieptul lui, atingându-i pielea, adulmecându-i gâtul...

Se îndreptă când auzi patul scârțâind și apoi sunetul picioarelor goale pe podea și pe covor. Privind printre degete, o văzu cum se așază pe fotoliul de lângă șemineu, își trage picioarele pe pernă și își înfășoară brațele în jurul picioarelor ridicate. Picioare pe care el le atinsese cu mâinile. Nu era înaltă, dar era toată numai picioare. Pâlpâirea flăcării dansa peste ea, iar el își imagină că gura lui urmează același traseu.

Cu acest gând, își reveni repede.

– Nu trebuie să te simți rușinat, zise ea încet.

– Nu sunt. Dar era. Umilit. Cuvintele lui scurte sunară mai tăios decât intenționase el, ca două palme pe care Jayne le simțise, dacă era să judece după tresărirea capului ei. Pur și simplu nu mă așteptam, nu eram pregătit...

– Ca eu să te ating. Da, știu. Mi-am dat seama... că nu îmi ofereai plăcere doar mie. Ea își feri privirea, uitându-se spre foc. Asta este al naibii de îngrozitor, nu-i așa?

Amuzat de faptul că ea vorbise urât, lucru ce nu îi stătea în fire, el își coborî mâinile.

– La cum merg lucrurile al naibii de îngrozitor, ăsta este unul dintre cele mai bune pe care le-am experimentat.

Ea scoase un sunet – poate un râset ori un suspin sugrumat – înainte să își acopere gura. Îl privi mult timp.

– De ce faci asta?

Vocea ei era aspră, și el își dădu seama că o costase destul de mult să întrebe, așa că merita măcar o fărâmă de adevăr.

– Nimic nu e mai important pentru mine decât fericirea ta.

– De ce?

„Pentru că te ador."

– Te admir.

– Dar asta te costă, nu-i așa?

– Jayne...

– Ainsley, femeile te adoră. Se gudură pe lângă tine. Vor să fie în patul tău. Și uită-te la mine – cu toate regulile mele stupide, seara trecută m-ai distrus cu foarte puțin efort.

Confesiunea ei îl lovi dureros.

– Doamne, Jayne, nu asta voiam!

– Știu. Clătină din cap brusc. Știu. Dar tot s-a întâmplat. A trecut așa de mult timp, așa de mult... Nu voiam să mi se aducă aminte

ce îmi lipsea. Și nu s-a întâmplat asta. În schimb, am descoperit ceva ce nu am avut niciodată. Nu așa. Nu cu o asemenea intensitate.

Ce naiba mai putea să spună la auzul acestei confesiuni sincere?

– Este așa cum spui tu, zise el. A trecut prea mult timp.

– Nu cred. Nu în totalitate. E limpede că ți-ai câștigat pe drept reputația.

Cu toate acestea, el nu voia să satisfacă nici o altă femeie așa cum voia să o satisfacă pe ea. Nu era un amant egoist. Știa asta. Ținea la amantele lui, voia să se asigure că ele se simt bine în patul lui pentru că îl satisfăcea fizic. Dar pentru Jayne renunțase la propria plăcere – dacă putea să facă asta și totuși să o lase gravidă.

– Știi când am știut că era o idee foarte proastă? întrebă ea.

– Când a menționat prima dată Walfort, bănuiesc.

– Nu. Atunci am crezut că este o idee proastă. Am știut că e o idee foarte proastă când ai pus și tu condiții. Faci un copil cu mine, iar eu sunt suficient de egoistă încât să accept asta.

– Nu mă pot gândi la altcineva care să fie mama copilului meu.

– Dar te-am tratat atât de urât! Nu m-am gândit niciodată cât de nedrept e pentru tine. Cererea lui Walfort, regulile mele...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jayne, tu ești cea care a trebuit să trăiască cu toată nedreptatea. Îmi doresc să nu fi luat niciodată frâiele în acea noapte. Îmi doresc să fi băut cu trei pahare mai puțin, deși nu sunt deloc sigur că ăsta este numărul magic care ar fi schimbat rezultatul. Aș vrea să-l fi convins să rămânem unde ne aflam și să dormim până dimineață, dar a vrut să se întoarcă la tine. Nu trece o zi în care să nu retrăiesc noaptea aia și să nu văd toți pașii greșiți. Dacă aș putea să schimb cursul lucrurilor care au distrus toate visurile, aș face-o. Mi-aș vinde sufletul diavolului ca totul să fie ca înainte!

Își așeză bărbia pe genunchii ridicați de parcă din acea poziție putea să-l vadă mai bine – sau poate pentru a vedea în el, chiar în centrul ființei lui, în acea parte secretă din inima lui care bătea pentru ea.

– Nu credeam că tu suferi, șopti ea așa de încet, încât el abia îi auzi cuvintele. Am crezut că doar ai continuat să mergi pe drumul tău vesel. Să fii cu mine e o pedeapsă?

„Orice bărbat ar fi fericit să aibă nopți cu tine ca pedeapsă." Dar își ținu gândurile pentru el, convins că ea nu le-ar fi apreciat. Și apoi adevărul era că o simțea ca pe o pedeapsă. Să aibă numai o parte din ea, nu totul. Dar el nu merita totul. Nu merita nici măcar o parte.

– Este, nu-i așa? Și tu ești prea bun ca s-o spui. Știi, am vrut să suferi. Am vrut să fii în agonie, dar ce câștig din asta?

El văzu lacrimi în ochii ei.

– Vreau un copil, Ainsley. Îmi doresc asta mai mult ca orice – în afară de faptul ca Walfort să fie din nou întreg.

– Nu poți avea ultimul lucru, Jayne, dar voi face tot ce pot să ți-l ofer pe primul.

Ea își rodea buza de jos pe care el voia să o muște.

– De ce ai reacționat așa mai devreme? Atât de brusc, așa de repede. Pentru că te-am atins?

Cum putea să fie așa de naivă?

– Pentru că am fost în compania ta toată ziua. Pentru că nu îmi doream altceva decât să mă atingi. Îmi imaginam asta și apoi totul a devenit real... și mai bine decât îmi imaginam.

– Cred că un copil nu poate fi făcut așa. Oricât de mult mi-aș imagina, realitatea acelui corp micuț cuibărit în brațele mele va fi cea mai mare bucurie pe care o voi simți vreodată. Iar dacă mi-o doresc așa de tare, atunci nu pot să fiu egoistă când încerc să o obțin.

Pe cât de bine știa corpul femeii, pe atât de dificil erau de descifrat mintea și gândurile complet derutante. Nu știa despre ce vorbea Jayne.

Dând aerul afară puternic, ea își eliberă corpul mlădios și se ridică. Privindu-l în ochi în timp ce lumina focului valsa cu umbrele care o înconjurau, își desfăcu funda de la gât și apoi deschise încet nasturii de la cămașa de noapte.

Plămânii îi susțineau cu greu respirația știind încotro se îndrepta ea cu acel gest. Trebuia să o oprească. Ar fi fost un adevărat chin să o aibă de bunăvoie și apoi să o lase să plece. Dar oricum era în iad. Putea să lase focul să ardă mai bine.

Lăsă cămașa să îi cadă de pe umeri, iar el privi fermecat cum aluneca de pe corpul ei. Dintr-odată, curajul o părăsi. Își adună iute mătasea la piept, acoperindu-și sânii. Cu toate acestea, sângele lui fierbea.

Ea întinse mâna ca o invitație. Prin gestul ei, își încălca propriile reguli. Avea să găsească plăcerea în patul lui. Dar, până la urmă, erau regulile ei, iar el le respectase, chiar dacă o ajutase să renunțe la una dintre ele.

Brusc, lui i se uscă gura și își aminti ca ea nu era fermecată de el. Pur și simplu, juca același joc ca și el, făcând ca drumul pe care porniseră să fie mai ușor pentru amândoi. După timpul petrecut

împreună, ea avea să se întoarcă la Walfort, poate cu mai puține regrete. Dar acum, în acel moment, era a lui.

Ridicându-se în picioare, se apropie de ea cu prudență. Nu se îndoise niciodată de curajul sau de puterea ei, dar bănuia că în acea clipă ea se scălda în ape necunoscute. Nu era obișnuită să joace rolul femeii perverse, deși el o credea potrivită pentru așa ceva. Îl atrăgea doar cu un zâmbet.

Când ajunse la ea, își petrecu degetele prin părul ei și le lăsă să alunece printre șuvițele mătăsoase.

– Îmi pare rău că sunt așa de fricoasă, spuse ea încet.

El îi mângâie obrazul cu degetele.

– Ăsta ar fi ultimul cuvânt pe care l-aș folosi ca să te descriu. Ridicând-o în brațe, se îndreptă spre pat. Frumoasă, minunată, curajoasă. Astea ți se potrivesc.

Își îngropă fața în scobitura umărului său, își petrecu un braț după gâtul lui, iar cu celălalt ținu strâns cămașa. El regreta că se mutau în umbra patului, unde focul era prea slab ca să-i ofere lumina pe care el o dorea. În seara aceea, o lăsă să aibă parte de întuneric, dar până la urmă avea să o facă a lui pe lumină. Voia să îi știe fiecare nuanță, fiecare culoare care exista pe ea.

O așeză pe pat cu blândețe, de parcă ar fi fost fragilă precum sticla lucrată manual. Conștient că ea îl privea, încă ținându-și strâns cămașa de noapte, el își trase cămașa peste cap și o lăsă să cadă pe podea. Se întinse lângă ea, atent să nu o sperie, să nu îi dea un motiv să se retragă. Își plimbă degetele în sus și în jos pe pielea goală a brațelor ei, mai sus de cot, înainte să își apese gura pe umărul ei. Simțindu-i buzele, ea tremură.

– Știi că nu pot să te văd, șopti el.

– Știu, dar tu ai cunoscut multe femei, eu doar un bărbat. Mă rog, acum doi. Dar noaptea trecută a fost atât de scurtă... Noaptea asta este puțin tulburătoare.

– Nu ai fi aici dacă nu ai avea încredere în mine. Își puse mâinile peste ale ei. Ai încredere completă în mine.

Așteptă cât o bătaie de inimă, apoi două, frecându-și degetul mare de degetele ei până ce le simți cum se desfac. Își strecură mâna sub a ei și o ridică pentru a o săruta, căldura gurii lui învelindu-i pielea. Degetele ei îi atinseră falca, apoi obrazul. Erau pași mici, dar, până la urmă, erau pași.

El rămase nemișcat cât timp ea îi exploră trăsăturile, plimbându-și degetele prin părul lui. El nu voia să se gândească la Walfort

într-un astfel de moment, dar se întrebă ce fel de nebun i-ar fi negat chiar și puțină plăcere doar pentru că nu mai era capabil să ajungă la punctul culminant.

Palma ei se opri pe pieptul lui, indicând finalul explorării. Era rândul lui.

El îi dădu cămașa în jos, trecând de sânii plini, de abdomenul plat, de șoldurile înguste și de picioarele ei lungi și timide. Poate că de data asta avea să le pună în jurul lui. Deși era ascunsă în umbră, își putea da seama destul de bine de ceea ce până atunci doar își imaginase că exista sub mătase, satin și dantelă. Era perfectă.

Își plimbă mâinile în sus pe picioarele ei, de-a lungul coapselor.

– Ești perfectă.

– Nu credeam că mă poți vedea bine.

Nu cu ochii, ci cu inima. Nu fusese niciodată un mare poet, dar pentru ea voia să fie. Nu dorea complimente false între ei. În situația aceea imposibilă, voia cât mai multă onestitate.

Ridicându-se din pat, înainte ca picioarele să-i atingă podeaua, își desfăcu pantalonii. Îi dădu repede jos și se întoarse lângă ea în pat. Răbdarea lui ajunse la limită. Era timpul să o devoreze.

Mâinile i se odihniră pe umerii lui, iar degetele îi trecură prin păr. Picioarele ei se împleteau cu ale lui, deschizând raiul ei mătăsos pentru el. Mirosul sexului crud îi șicana nările. Ea era pregătită pentru el. Înainte să alunece mâna în jos și să o pătrundă cu degetul, știu că ea era mai mult decât pregătită pentru a-l primi.

Corpul lui urla să o penetreze. Să o aibă. Să o stăpânească. Dar el nu voia să o posede rapid. Voia să exploreze fiecare centimetru din ea. Și asta făcu. Cu mâinile și cu gura. Ea se zvârcolea și gemea, aprinzând focul pasiunii. Izbucni ca niciodată, arzând puternic.

Era diferită de femeile pe care le cunoscuse. Avea ceva inocent, dar și ceva sălbatic. Contradictoriu și totuși complementar. Își înfipse degetele în fesele lui, cerându-i să vină mai aproape. Trecând cu gura peste valea dintre sânii ei, apoi oferi aceeași atenție celuilalt cum îi oferise primului.

Adora gustul ei. Brut și bogat.

– Ainsley, mă înnebunești, rosti ea.

– Înseamnă că ești unde vreau să fii.

Îi sărută umărul, gâtul, bărbia. Voia cu disperare să îi acopere gura cu gura lui, să îi înghită gemetele și țipetele. Dar era interzis. Regula ei blestemată! Dar el era suficient de încăpățânat să nu o încalce.

Avea să stea departe de acea parte, dar nu și de altele.

O chinui până când ea, înfierbântată, țipă după el, cerându-i să o posede. Un suspin sugrumat. Un mic țipăt.

Așezându-se între coapsele ei, îi ridică șoldurile și se îngropă în catifeaua lichidă a miezului ei. Căldura îl învălui ca o mănușă.

Disperată, se încleștă, mișcându-se sub el. Își înfășură picioarele în jurul taliei lui, iar el se cufundă și mai adânc în ea. Gemetele lui se auzeau cu ecou între ei. Era strâmtă, așa de strâmtă! Îl îmbrăca precum o mănușă. Îl ținea de parcă nu i-ar fi dat drumul niciodată.

Se ridică, apoi se adânci în ea, simțindu-i mușchii ondulându-se în jurul lui. Respirațiile lor erau dure, neregulate. Gemetele ei erau muzică pentru urechile lui; zvârcolirea ei era poezie pentru sufletul lui. Egala mișcările lui cu o putere și o înverșunare care îl surprindeau și îi plăceau peste măsură. Nu era o femeie docilă, care voia doar să primească. Dădea totul, trup și suflet. Poate și puțin din inima ei. Trebuia să se mulțumească cu asta.

Ajunse pe marginea prăpastiei unde pasiunea domnea și plăcerea triumfa. Când țipetele ei răsunară în jurul lui, prin el, se cufundă în tărâmul sațietății. Îl devorau senzații mai intense ca niciodată într-un foc de eliberare.

Când își reveni, corpul ei era moale sub al lui, ea respira rapid, pielea îi era alunecoasă de la transpirație. Își îngropă chipul în curba gâtului ei. O sărută acolo.

Nu mai simțise niciodată ceva atât de intens. Nu voia să o lase, dar nu era convins că ea era pregătită ca el să rămână.

Îi dădu drumul cât de blând putu. Trase cearșafurile și păturile peste ea ca să o protejeze de frigul ce avea să se lase acum, când corpurile lor nu mai erau unite. Se rostogoli din pat, merse la șemineu și mai puse bușteni pe foc, ca să fie cald în cameră pentru ea.

Voia să îi spună că în seara aceea ea fusese cea care îl devastase pe el. Însă doar își luă hainele și ieși din cameră.

Capitolul 11

Se trezi moale, cu dureri, dar simțindu-se minunat. Ca o femeie care fusese iubită bine și cu adevărat. O mică parte din ea se simțea vinovată, dar alungă sentimentul acela. Walfort o încurajase să vină acolo, să se desfete cu plăcerea pe care Ainsley i-o putea oferi. Nu se mai putea întoarce, nu mai putea fi ca în prima noapte – rece, împietrită, calculată.

Nu voia să se gândească cât avea să o coste luna aceea, cât avea să îi coste pe toți.

Se întinse și trase cordonul clopoțelului. Se dădu jos din pat și merse la fereastră. Ploaia se oprise. În dimineața aceea, avea să i se alăture lui Ainsley la micul dejun. Poate că aveau să se întoarcă la târg. Poate că aveau să stea până seara și să danseze. Erau atâtea posibilități. Pentru prima dată în trei ani, voia să trăiască clipa.

Recunoscu bătaia ușoară în ușă ca fiind a lui Lily înainte ca servitoarea ei să intre în cameră. Purta un șal pe care Jayne îl văzuse cu o zi înainte la o gheretă în târg. Ainsley îl cumpărase, pe lângă alte lucruri.

– De unde ai șalul? întrebă ea.

Oprindu-se, Lily atinse dantela cu degetele.

– Nu-i așa că e minunat? Cineva din sat a adus câteva lucruri în dimineața asta. Domnul Manning a spus că ducele i-a transmis că eu pot alege prima. Se pare că nu este ceva neobișnuit să cumpere lucruri pentru servitorii lui. Toți îl iubesc, să știți. E în regulă dacă îl păstrez?

Cum să nu-l iubească? Începea să creadă că era cel mai generos bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Nu oferea nimic cu jumătate de măsură, părea să îi facă plăcere să dea cadouri de fiecare dată când putea.

– Sigur că îl poți păstra dacă asta dorește ducele. Ai grijă să îmi fie călcată rochia roșie pentru seara asta.

– Da, milady. Și pentru azi?

– Cea albastră, cred.

Era tentată să îi scrie o scrisoare lui Walfort pentru a-l asigura că era bine, dar el îi interzisese clar asta. „Nu îmi scrie. Nu vreau să te gândești la mine nici măcar o secundă cât ești plecată."

Se așteptase să se gândească la el în fiecare moment. În schimb, cu fiecare oră ce trecea, se gândea tot mai rar la el.

Dacă i-ar fi scris, ce i-ar fi spus? Că noaptea trecută ducele îi trezise părți ale trupului pe care nu le știa nici măcar adormite? Nu doar fizic, ci și emoțional. În prima noapte, plânsese pentru că senzațiile din corpul ei aduseseră eliberarea mult dorită și o vinovăție îngrozitoare. Dar noaptea trecută, el îi mângâiase sufletul și o făcuse să vadă cât de rece devenise. Construise un zid ca să se protejeze, să nu mai fie rănită niciodată, dar speranța îi adusese durere. Era îngrozită și, în același timp, extrem de nerăbdătoare. Poate prea mult, fiindcă se simți nerăbdătoare când se îmbrăca, dar și când deschise ușa. Iar speranța crescu atunci când îl zări stând leneș pe o banchetă pe hol.

Crezuse că, dacă îl vede, emoția ei avea să se domolească, dar crescu în intensitate odată cu nervozitatea ei. Ce urma să le aducă ziua aceea și cum avea să ducă spre noapte?

El se ridică în felul lui lin și încrezător.

– Mă așteptam să fii deja la micul dejun, zise Jayne.

Zâmbind, el se apropie de ea.

– Te-am auzit făcând zgomot, așa că am decis să aștept.

Se aplecă, îi luă mâna, sărută locul unde obrazul ei se întâlnea cu bărbia, iar ea se trezi așteptând fără suflare ca gura lui să alunece spre ureche și să o ciugulească.

– Bună dimineața. Ai dormit bine?

Cuvintele erau spuse pe o voce joasă, seducătoare, secretoasă, de parcă o întreba mai mult decât atât, dar ea se simți dezamăgită că el nu-i băgase în seamă urechea și pielea sensibilă de sub ea. Cu toate astea, nu putea să nege adevărul.

– Minunat chiar. Și tu?

El o conduse pe scări.

– Destul de bine.

Nu prea știa cum să interpreteze răspunsul lui, nu voia să se gândească la faptul că poate greșise în vreun fel față de el, că el nu simțise la fel de multă plăcere ca ea, deși gesturile lui din noaptea anterioară arătaseră cu siguranță că se bucurase de întâlnirea lor.

– Vom merge din nou la târg azi?

– Am plănuit altceva, dacă ești pregătită.

În timp ce se îndreptau spre lac, el se gândea că mai devreme credea că ea nu avea să se dea niciodată jos din pat. Era un gând ciudat dacă ținea cont de tot efortul lui de a o poseda. Fusese nerăbdător să o aibă din nou în acea dimineață, gândindu-se să se întoarcă în patul ei în zori, dar decisese că ea nu era pregătită să petreacă fiecare oră a fiecărei zile cu el în budoar. Așa că se mulțumise să se plimbe prin dormitorul lui până când, într-un final, auzi mișcare de partea cealaltă a peretelui.

În ciuda faptului că se simțise bine și era satisfăcut, nu prea dormise. Brațele lui fuseseră incredibil de goale după ce o ținuse în brațe. Îi fusese frig, stând întins în patul lui fără atingerea pielii ei pe pielea lui. Liniștea fusese atât de deranjantă când respirația ei nu se auzise.

Îi dăruise mai mult decât corpul ei. Îi oferise gustul unui lucru pe care nu îl mai gustase până atunci: să fie cu o femeie care avea darul de a-i atinge sufletul. Era ciudat, deoarece știa că ea nu voia mai mult decât partea fizică. Totuși, se întâmpla – fire invizibile înfășurându-i împreună, un scop care crea o legătură. Însă el se întreba dacă ei erau capabili să se salveze când avea să vină vremea.

Nu existau consecințe. Ea îi era loială lui Walfort. Cum și el îi era. Datoria, iubirea și onoarea aveau grijă ca ei să meargă pe drumuri separate, dar el intenționa să aibă amintiri pe care să le țină minte.

În timpul micului dejun, vorbiră despre lucruri normale. Vremea. Avea să fie soare? Târgul. Șalul pe care îl alesese camerista ei. Jayne îl făcu să recunoască faptul că lua lucruri de care nu avea nevoie doar ca să se asigure că sătenii aveau câteva monede în buzunar. După aceea, rămase tăcută o vreme. La fel și el. Nu plănuise să-i dezvăluie prea multe despre el cât timp ea era acolo. Totuși, se părea că exact asta făcea.

Nu își dăduse niciodată seama ce gol adânc avea în suflet, iar fiecare moment alături de ea umplea acel gol.

– Îmi imaginez că este minunat aici primăvara, zise ea domol.

– Chiar este. Deși eu prefer iarna.

– Îmi pot da seama de ce.

El își imagină că ea se uita împrejur și vedea pustietatea, dar tot ce făcea era să îi pună în evidență frumusețea. Ea era promisiunea primăverii, era sărutul verii. Oricât de mult își dorise să o sărute așa cum trebuia – sau cum nu se cuvenea, în cazul lui –, cu o noapte în urmă și în acea dimineață, el se abținuse, permițându-i să mai aibă o singură regulă neîncălcată. Avea să fie încălcată, precum toate

celelalte dinaintea ei, însă ea trebuia să fie cea care o încălca. Se simțea destul de vinovat și nu era nevoie să facă el pasul final.

Ea arătă spre un foișor alb aflat în apropiere de marginea apei.

– Este al tău?

– Da, l-am luat odată cu casa. Cred că fiica fostului proprietar s-a căsătorit acolo.

– Nu într-o biserică?

– Scandalos, nu-i așa?

– N-am mai auzit de așa ceva. Mergem la pescuit?

El zâmbi la schimbarea abruptă de subiect.

– Ești nerăbdătoare, nu-i așa?

Privi spre el cu viclenie.

– Doar curioasă.

– Bine atunci, să-i dăm drumul. Nu pescuim. Ieșim cu barca.

Unul dintre servitori pregătise mai devreme barca și vâslele. Lui Ainsley îi plăcea cum îl ardeau mușchii când vâslea să se îndepărteze de țărm, dar mai mult îi plăcea să o privească. Să vadă liniștea care se așeza pe chipul ei care căuta căldura soarelui. Vântul ce bătea pe apă era ascuțit și rece. Ea își prinse mantia mai bine în jurul ei, iar el regretă că nu o încălzeau brațele și corpul lui. Fără îndoială, era o nesăbuință din partea lui să iasă pe lac când cerul se înnora și aerul mirosea a furtună, dar voia intimitate, să fie cu ea unde nu se afla nimeni în jur ca să îi deranjeze. Nu că servitorii lui i-ar fi deranjat, dar nu-i plăcea să știe că erau mereu prezenți.

Chiar și în patul ei avea senzația că nu erau complet singuri. Cu siguranță, Walfort era acolo, deși Ainsley credea că seara trecută reușise să-l șteargă din mintea ei pentru scurt timp. Dar îl văzuse pe vărul lui revenind în gândurile ei în timpul micului dejun, așa că era recunoscător că plănuise acea mică expediție.

Ea nu se mai deranjase să își ia mănușile, iar acum își plimba degetele prin apa rece.

– Înoți? întrebă ea.

– Da.

– Eu, nu, zise ea privindu-l.

– Apa nu este adâncă.

Era o minciună. Dar nu avea sens să o alarmeze când el avea să se asigure că nu se putea îneca. Era un înotător puternic, obsedat de senzația de a tăia apa. Înotase în lac. Chiar se gândise să își facă un lac artificial – precum cele din Londra – pe domeniul conacului Grantwood.

Se opri din vâslit, trase vâslele în barcă și își sprijini antebrațele de coapse. Trase adânc aer în piept, absorbind pacea împrejurimilor – copacii, munții și cerul maiestuos. Se lăsă tăcerea.

– Cred că ăsta e cel mai liniștit loc din toată Anglia, spuse el încet, nedorind să deranjeze liniștea din jur.

Ea se ridică.

– Mă simt de parcă ar trebui să fac ceva.

– Asta e frumusețea locului. Când vin aici, necazurile nu par să mă urmeze.

Ea își puse un cot pe genunchi și bărbia în palmă.

– Ce necazuri te supără?

– Dacă ți-aș spune, le-aș invita aici.

– Ești foarte misterios, Ainsley.

Era tulburată, dar zâmbea, poate ca să-l provoace. Apoi, de parcă ar fi știut că nu avea să afle nimic de la el, ea oftă, se uită împrejur și își băgă din nou mâna în apă.

– Pot să te întreb ceva?

– Tu poți întreba. Eu s-ar putea să nu răspund.

Ea privi spre el.

– Ai zis că mama ta nu a putut să-i privească diferit pe Westcliffe și pe tatăl lui. Totuși, nu pare să aibă aceeași problemă în ce-l privește pe Stephen. I-am văzut împreună și este limpede că mama ta îl adoră.

El își blestemă limba slobodă. Când spusese asta, ar fi trebuit să se mulțumească să nu dea explicații. Cu siguranță, nu putea dezvălui secretul familiei știut doar de frați: Stephen și Westcliffe nu aveau același tată. Dar nici nu voia să o mintă.

– Westcliffe seamănă foarte mult cu contele – și fizic, și ca temperament. Stephen a fost scutit de aceste două calități, așa că mama l-a putut privi altfel.

– Mama ta nu a părut niciodată crudă. Nu pot să-mi imaginez că nu-l iubește pe Westcliffe.

– Nu cred că nu l-a iubit. Pur și simplu nu a știut să arate asta. Se aplecă spre ea, atingându-i obrazul rece cu degetul. Îmi cer scuze. Nu ar fi trebuit să pun la îndoială capacitatea ta de a iubi un copil pe care l-ai născut.

Ea își întoarse privirea.

– Știu femei care s-au măritat doar ca să capete un titlu. Dar un titlu nu încălzește inima unei femei. Meriți o femeie care să te iubească, Ainsley.

Râsul lui răsună în jurul lor.

– Te asigur că nu mă voi mulțumi cu mai puțin.

Ea îi zâmbi cu înțeles.

– Mărturisește. Există vreo femeie care ți-a atras atenția?

„Tu."

– Nu vorbesc despre alte femei când sunt cu o femeie.

– Dar roșești. Există cineva.

Își frecă repede obrajii și bărbia.

– Dacă fața mea este roșie, e din cauza frigului. Dacă ar exista cineva, nu aș fi cu tine acum. Nu ar fi corect față de ea.

– Mă bucur. Atunci îi vei fi credincios soției tale?

– Atât timp cât și ea îmi va fi mie.

– Dacă te vei purta în pat cum te porți cu mine... va fi fidelă.

– Mama mi-a spus mereu că modul în care un bărbat tratează femeia când nu e în patul lui determină felul în care ea îți răspunde în pat.

Ochii ei albaștri se măriră.

– Mama ta a vorbit cu tine despre asemenea lucruri?

– E scandaloasă dintr-un anumit motiv, Jayne. Primul ei soț nu o trata bine. Așa că mama ne-a amenințat pe mine și pe frații mei că, dacă află vreodată că tratăm rău o femeie, nu va fi bine pentru noi.

– Westcliffe și-a exilat soția la proprietatea de la țară.

El ridică din umeri. Ea nu știa toată povestea, iar el nu avea de gând să i-o spună.

– A fost vorba de un comportament necorespunzător, dar acum totul este bine.

– Mama ta mereu m-a speriat, să știi.

– De ce ți-ar fi teamă de ea?

– Este atât de curajoasă și de gălăgioasă! Nu tolerează tăntălăii și fetele prostuțe.

– Tu nu ai fost niciodată o fată prostuță.

– Nu m-ai cunoscut când eram mai tânără.

– Spune-mi un lucru prostesc pe care l-ai făcut.

Ea afișă expresia unei fete încăpățânate.

– Exact cum credeam. Nu ai făcut prostii.

– M-am urcat într-un copac. Des. O dată am căzut și mi-am julit genunchiul. Am o cicatrice care dovedește asta.

El mijì ochii.

– Dezavantajul de a face dragoste pe întuneric. Arată-mi-o acum!

Ea privi împrejur.

– Nu, ne va vedea cineva!

– Ăsta este lacul meu. Nu e nimeni în jur. Hai, Jayne! Arată-mi cicatricea; altfel, la noapte las toate lămpile aprinse.

Se îmbujoră.

– Nu se fac... lucruri intime... cu lămpile aprinse.

Analizând-o, îi putu vedea adevărul vorbelor ei întipărit pe chip. Ea și Walfort nu o făcuseră niciodată pe lumină, ci doar în întuneric? Nu-și putea imagina asta. El stinsese lămpile și lumânările pentru că voise să îi dea libertatea de a pretinde că el era Walfort, dacă avea nevoie de asta ca să poată avea relații intime cu el. Dar dacă ea niciodată...

Se gândi la noaptea trecută, când ea își dăduse jos cămașa de noapte și apoi o apucase strâns, spunând că nu era așa de curajoasă cum credea. Lumina focului fusese prea mult pentru ea. El sperase că, în cele din urmă, avea să devină suficient de relaxată alături de el, iar lumina să nu o mai deranjeze. Dacă ea făcuse dragoste doar pe întuneric, el nu înțelegea cum își putea nega Walfort plăcerea de a o privi în lumina lumânărilor, pâlpâind pe pielea ei.

Vărul lui și acțiunile acestuia îl derutau. Walfort lua așa de puțin de la Jayne și îi oferea atât de puțin! Totuși, chiar și când se gândea la lucrurile acestea, Ainsley știa că nu avea nici un drept să pună întrebări, să analizeze, să se mire. Treaba lui era să o seducă, mereu și mereu, până când avea să o lase gravidă.

Săltă vâsla, apoi strecură marginea uscată și subțire pe fundul bărcii până ce ajunse la tivul fustei ei.

– Hai, Jayne, lasă-mă să văd cicatricea.

Ea lovi vâsla.

– Nu.

– Atunci nu o să cred că ai făcut prostii.

– Nu-mi pasă ce crezi tu.

– Atunci de ce mi-ai spus?

Se uita cu frenezie în jur, căutând un răspuns. El îi ridică fusta și îi văzu glezna.

– Ainsley!

Ea îl lovi, el căzu pe spate, iar barca se legănă. Jayne țipă și se apucă de marginile bărcii de parcă ar fi avut puterea și forța să îi oprească mișcările.

– O să ne faci să ne răsturnăm, zise ea pe un ton aspru.

– Nu, nu o să se întâmple asta, insistă el, îndreptându-se încet și apoi îngenunchind. Așa. Ține barca nemișcată.

– Ce faci?

– Vreau doar să văd cicatricea.

– Ains...

– Șșșt. El îi ridică fusta tot mai sus, până ce văzu gambele bine definite. Care genunchi?

– Nu îți spun.

– Atunci o să fiu obligat să-i examinez pe amândoi.

– Stângul.

El rânji. Ce repede cedase! Trecu cu mâna liberă peste gamba care ducea la genunchiul cu cicatricea. Fusta urcă și mai sus, până ce ajunse cu tivul pe coapsă. Degetele ei se albiră. Respira sacadat și avea ochii ațintiți asupra lui. Alunecând cu ambele mâini de-a lungul coapsei, el dezlegă panglica ce ținea ciorapul și încet, provocator rulă mătasea în jos pe picior până când văzu bucățica de carne încrețită.

– Dacă vede cineva...

– Nu va vedea nimeni, o întrerupse el.

Și, chiar dacă vedea cineva, nu știa nimeni cine era ea, nu aveau să se mai întâlnească niciodată, iar el mersese prea departe ca să se oprească acum.

– Te-a durut? întrebă el.

– Nu mai țin minte.

Rămăsese fără aer, luptându-se să respire. Trebuia să i se facă milă de ea. Dar voia ca ea să-l dorească la fel de mult cum o dorea el, iar atunci când aveau să se întoarcă acasă, să se retragă imediat în dormitor. Avea să tragă draperiile dacă trebuia să-i ofere întunericul pe care îl căuta. Dar o dorea din nou, cu o înverșunare care îl neliniștea. Era ca și cum nu se sătura de ea.

– Trebuie să fi durut, zise el. Ca să lase cicatrice, rana trebuie să fi fost adâncă. Să sângerezi.

– Atunci da, bănuiesc că a durut.

El se aplecă, uitându-se fix în ochii ei, își apăsă buzele pe carnea roz, plimbându-și limba în jur. Ochii ei se întunecară, devenind neclari. Gura i se înmuie.

– Nu am plâns, zise ea. Eram prea încăpățânată ca să plâng. Tatăl meu îmi interzisese să mă urc, așa că m-a lovit cu o nuia pe spate.

Îl duru pieptul când auzi această mărturisire. Dacă tatăl ei ar mai fi fost în viață, ar fi simțit forța pumnului lui Ainsley lovindu-l în nas.

– Hm. Atunci, minunatul spate are și el nevoie de atenție și va trebui să-l sărut mai târziu.

Ea nu obiectă. Îl privi doar ca și cum nu ar fi știut ce să facă.

– Sau bănuiesc că aș putea să fac asta acum. Mă ascund sub fusta ta, unde nu m-ar vedea nimeni. Mă strecor în sus, pe coapsa ta.

– Ne-am răsturna.

– Nu, dacă stai nemișcată.

– Nu cred că aș putea.

– Eu cred că ai putea.

Își apăsă buzele pe interiorul coapsei ei, exact deasupra genunchiului.

Cu un geamăt, ea își dădu capul pe spate.

– Cred că este o idee îngrozitoare.

– Nu sunt de acord.

Era la jumătatea drumului spre locul în care voia să ajungă când cerul se deschise. Ploaia rece biciuia barca. Ea țipă, iar el înjură. Îi coborî fusta.

– Nu uita unde am rămas. Mai târziu, încep de acolo.

Râsul ei îi făcu mare plăcere. Se trase înapoi, apucă vâslele și începu să vâslească de parcă viețile lor depindeau de asta. Ultimul lucru pe care îl voia era ca ea să se îmbolnăvească ori să moară.

Zâmbind, clătinând din cap, își ridică ciorapul la loc și îl prinse.

– Ești un duce foarte obraznic.

– Încerc.

– Dacă nu începea să plouă, chiar ai fi...

Cuvintele ei se opriră dintr-odată pentru că privirea lui îi oferise răspunsul.

Chiar ar fi făcut-o.

– Malul va fi plin de noroi, zise el. Să rămâi în barcă atunci când ajungem la țărm. Te voi ridica eu.

– Ainsley, nu este nevoie.

– Jayne, chiar trebuie să te cerți cu mine pentru orice?

Ea zâmbi, apoi râse.

– Uiți, Excelență, că te-am văzut stând pe mal, încercând să ridici ceva din apă. Mă poți învinui că mă îndoiesc de abilitatea ta de a mă aduce în siguranță la țărm?

Oricât de mult îi plăcea râsul ei, de data asta venise cu o înțepătură.

– Făceam pe bufonul pentru binele lui Walfort, mormăi el.

Umorul ei se risipi.

– De ce te-ai face de râs în mod voit?

– Ca să-l fac să râdă, să-l facă să simtă că nu sunt așa de capabil, să-și recapete o parte din mândrie.

Ea îl studie ca și când nu l-ar fi înțeles. Nu că el i-ar fi găsit vreo vină. Când venea vorba de ea, nici el nu era prea sigur că se putea înțelege.

Dându-și capul pe spate, ea întâmpină ploaia care îi cădea pe față.

– O să ne îmbolnăvim amândoi.

Doamne, el spera că nu avea să se întâmple asta! Nu după doar două nopți. Mai voia multe nopți cu ea. Se întrebă dacă ea chiar se gândise serios să își facă un amant. Apoi alungă gândul acela. Acele câteva nopți pe care le aveau împreună aveau un scop. Faptul că ea fusese de acord cu ideea aceea nu însemna neapărat că se hotărâse să îl accepte pe el. Jayne încerca să facă situația mai puțin stânjenitoare. Era de datoria lui să nu uite acest lucru niciodată.

Când ajunse barca la mal, el sări, o trase mai aproape de țărm și o luă pe Jayne din barcă. Îi făcea plăcere să o aibă în brațele lui, chiar dacă acum semăna cu o pisică udă. Ținând-o aproape, se îndreptă spre foișor, unde acoperișul îi proteja de ploaie. Cu părere de rău, îi coborî picioarele pe podea. O trase aproape și o înveli în haina lui, străduindu-se să îi ofere ceva căldură ca să nu mai tremure. Păru un gest așa de natural când ea se cuibări lângă el, punându-și capul pe umărul lui!

– Nu pot să cred că ne-a prins ploaia pe neașteptate, zise ea.

– Așa se întâmplă aici. Acum, că a început, ar putea dura toată ziua. Ori s-ar putea opri în câteva momente. Din păcate, cred că soluția cea mai bună este să o luăm la fugă spre casă.

– Bine.

Totuși, nici unul din ei nu se mișcă. El se gândea că, dacă ar fi putut aprinde un foc, ar fi fost mulțumit să rămână alături de ea toată ziua. Doar ca să o țină în brațe ascultând cum cădea ploaia.

– Când ajungem acasă, o să cer să ți se pregătească o baie caldă, spuse el.

– Sună minunat.

O sărută pe gât, prinzând picăturile rătăcite de ploaie cu limba.

– Poate vin și eu.

Dacă nu ar fi ținut-o, ar fi scăpat-o din brațe. Ea înlemnise. Avea să se simtă inconfortabil, să se mulțumească doar cu intimitatea din umbrele de la miezul nopții? Se aștepta ca în timpul zilei să își vadă fiecare de treabă ca și cum erau doi străini? Noaptea precedentă nu îi arătase ce putea fi între ei?

– Nu sunt sigură că te-ai purta frumos, spuse ea într-un final, cu un tremur în voce pe care el nu-l putea înțelege.

– Nu sunt aici ca să mă port frumos. Prezența ta îmi arată că tu nu te aștepți ca eu să mă port frumos. Și apoi ziua s-a transformat într-una care cel mai bine este petrecută în pat.

Ea își întoarse puțin capul, oferindu-i privelișteа profilului ei și a frunții încrețite.

– Insinuezi să... în timpul zilei?

El se simți ca și cum ar fi fost lovit de un măgar nervos. Cu siguranță, ea nu voise să spună ce credea el.

– Am fost hotărât să nu-l menționez pe Walfort cât suntem aici, dar vrei să-mi spui că el niciodată... că nu ați petrecut niciodată o după-amiază leneșă... între așternuturi?

Obrajii ei erau în flăcări, și el știu că nu se înroșiseră din pricina frigului.

– Se cuvine doar la ora de culcare.

Se cuvine? Voia să îi spună că, atunci când un bărbat dorește o femeie, nu exista un timp cuvenit. Dar, dacă i-ar spune adevărul, s-ar putea să înceapă să se îndoiască de afecțiunea lui Walfort și de pasiunea lui pentru ea. Ultimul lucru pe care îl dorea era să-i submineze relația cu soțul și să se gândească la Walfort.

– Ei bine, tot ce pot să spun e că vărul meu a dat dovadă de un control deosebit în trecut. Eu mă îndoiesc că voi reuși așa ceva.

Ea își întoarse capul și îi întâlni privirea.

– Mă dorești chiar și acum, când tremur și sunt udă leoarcă?

– Te doresc în orice moment al fiecărei ore. Dându-și seama prea târziu că spusese mai mult decât trebuia, o apucă de mână. Hai, să mergem în casă și să te încălzești!

Avea să vadă apoi cât de dornică era ca el să i se alăture în baie. Poate că Walfort o vizita în pat doar în miezul nopții, dar Ainsley intenționa să petreacă majoritatea lunii acolo.

Trebui să meargă încet ca să țină pasul cu ea. Își scoase haina și i-o ținu deasupra capului, încercând să o protejeze de furtuna violentă. Ploaia îi biciuia. În curând, drumurile aveau să fie impracticabile. Fu tentat să o ducă în brațe până acasă.

Când intrară pe ușa din spate, erau amândoi uzi până la piele.

– Excelență, exclamă bucătăreasa, faceți urme de noroi!

– Așa e. Încălzește apă. Servitorii să pregătească baia pentru Lady Jayne. Atârnă mantia ei și haina lui de un cuier aflat lângă ușă. Asta nu înseamnă că nu o să lăsăm dâre de apă prin casă.

În timp ce el o conducea în hol, ea spuse:

– Ar trebui să ceri să ți se pregătească și ție o baie.

– Ah, Jayne, credeam că ne-am înțeles că facem baie împreună.

– Prea scandalos.

– Cine va ști?

– Servitorii tăi.

– Ți-am spus. Sunt toți foarte discreți.

– Ainsley, vrei să mă corupi! Îndepărtându-se de el, râse ușor și se îndreptă spre intrare. Și nu mă voi lăsa coruptă.

– Ainsley, ce drăcie mai pui la cale acum? întrebă o voce familiară, dar nedorită.

Întorcându-și privirea de la Jayne spre femeia care apăruse în ușa salonului, un singur gând îi trecu prin cap.

La naiba! Venise dezastrul.

Capitolul 12

După ce o însoți pe Jayne sus ca să se usuce și să se încălzească – asigurând-o că avea să rezolve situația –, Ainsley se alătură mamei sale și lui Leo în salon. Nu-l ajuta deloc faptul că era ud și îi era frig. Își turnă un coniac și îl dădu peste cap, bucurându-se de căldura care i se împrăștia în corp.

– Ar trebui să te schimbi în haine uscate și apoi să vorbim, îi spuse mama lui.

Apropiindu-se de șemineu, savură căldura ce venea de la bușteni care ardeau.

– Vorbim acum. Ce cauți aici?

– Cred că întrebarea mai presantă este ce caută Lady Walfort aici.

– A fost invitată. Tu nu ești.

Stând în fața lui, ducesa își arcui sprâncenele negre de deasupra extraordinarilor ei ochi cărora niciodată nu le scăpa nimic.

– Iar cât timp se află aici, este cunoscută sub numele de Lady Jayne, sublinie el rapid.

– De ce se află aici, Ainsley? întrebă ea cu atâta îngrijorare, cu atâta neliniște, încât nu putu rămâne supărat pe ea.

– A vrut o vacanță. Poți să îți imaginezi că există destulă tensiune în situația ei actuală.

– Walfort știe că este cu tine?

– A fost ideea lui.

Nu-și văzuse niciodată mama așa de consternată.

– Înțeleg.

Spera că ea nu înțelegea cu adevărat. Nu ar fi fost niciodată de acord și, cu siguranță, nu trebuia să știe că copilul lui Walfort ar fi fost nepotul ei. Nici măcar nu se gândise că mamei lui i se va interzice să-și cunoască propriul nepot. La naiba!

– Și motivul pentru care tu ești aici? o împunse el, privind la ea și apoi la Leo, care stătea puțin mai în spate, mereu atent, gata să sară să o protejeze dacă era nevoie.

Părea mereu relaxat, de parcă nimic nu-l deranja. Era ușor de subestimat. Dar Ainsley știa că Leo nu ar fi lăsat pe nimeni să o rănească pe ducesă.

– Călătoream în nord să îl vedem pe Lynnford, când ne-a prins furtuna. Drumurile sunt îngrozitoare, așa că ne-am gândit să căutăm adăpost aici.

Mama lui îl studie cu o intensitate care, atunci când era tânăr, îl făcea să se agite și să spună orice încerca să-i ascundă. Dar acum nu mai era un băiețaș și avea să o protejeze pe Jayne de toate limbile veninoase – chiar și de a mamei lui.

Ploaia de care se bucurase mai devreme era acum un blestem. Când auzi tunetele, își dădu seama că nu își putea trimite mama în ploaie. Casa avea șase dormitoare. Din păcate, nu avea destule aripi și toate se aflau de-a lungul aceluiași hol.

– Manning va pregăti două dormitoare pentru voi. O să vă cer să plecați cât de repede se poate.

– Nu ne-am fi oprit, dar am făcut-o din cauza vremii. Lady Lynnford se stinge. Nu știu cum se va descurca Lynnford fără ea.

Ainsley văzu o sclipire pe chipul lui Leo – ceva ce nu putea interpreta. Se întrebă dacă artistul se îndoia de afecțiunea ducesei odată ce tatăl lui Stephen avea să devină văduv. Lynnford fusese amantul mamei lui în tinerețe – lucru aflat recent de el și de frații lui. Nu își putea închipui cum s-ar fi simțit dacă ar fi aflat că tatăl lui nu ar fi fost cine crezuse el. În timp ce se gândi la toate aceste lucruri, își dădu seama că risca să pună pe umerii copilului său o povară similară. Ceea ce simțea pentru Jayne era suficient ca să-și justifice acțiunile? Era vinovăția pentru ceea ce îi făcuse lui Walfort un motiv întemeiat ca să-i nege copilului său adevărul despre tatăl său?

La naiba cu îndoielile care dintr-odată îl copleșeau. Pornise pe acest drum și nu avea să îi întoarcă spatele lui Jayne acum – mai ales că știa cât de mult își dorea un copil.

– Cu ceva noroc, poate că vremea se va îmbunătăți până spre după-amiază și nu va trebui să rămâneți peste noapte, zise el.

– Oh, sunt sigură că vom rămâne la noapte.

– Atunci, dacă sunteți amabili să mă scuzați, vreau să mă schimb în haine uscate.

Mama lui nu mai spuse nimic până ce ieși din cameră. Slavă Domnului!

Ducesa de Ainsley era acolo. Mama lui Ainsley. Jayne murise de rușine când femeia ieșise din salon. Nici o persoană influentă sau cu titlu nu ar fi trebuit să știe că ea petrecea această lună cu Ainsley. Ce avea să creadă ducesa? Ce concluzii urma să tragă?

Jayne era tentată să rămână în baie până când s-ar fi stafidit și nu ar mai fi rămas nimic din ea. Cum Dumnezeu avea să-i facă față femeii? Bănuia ce avea să creadă ducesa – că ea era ultima amantă a lui Ainsley. Doar că nu era.

Închise ochii. Era, dar nu pentru că îl dorea. Voia un copil. Ce făcea acolo? Ce nedrept era față de el, de ea și chiar față de copil. Și mai ales față de Walfort. Doar că el voia asta, deci ea era acolo pentru că el o trimisese.

La naiba, la naiba, la naiba!

Deschizând ochii, văzu mica cicatrice de pe genunchiul ei întins. Încă nu o scufundase în apă să o spele, încă avea acolo sărutul lui Ainsley. Își imagină că putea simți buzele lui moi, căldura gurii lui. Se încălzi gândindu-se cât de departe ar fi putut duce el lucrurile dacă nu venea furtuna. Paravanul din jurul căzii păstrase căldura venită dinspre șemineu, astfel încât nu se răspândise în cameră. Nu putea vedea patul de acolo, dar știa că totul era curat și pregătit. Iar Ainsley voia să șifoneze așternuturile în acea după-amiază – cu ea.

Își puse palmele pe obraji. Trebuia să stingă focul. Se încălzise așa de tare încât era sigură că apa ar fi putut să înceapă să fiarbă în orice moment.

O bătaie în ușa dormitorului îi făcu inima să o ia la trap. Știindu-l pe Ainsley, probabil își expediase mama, iar acum încerca să ducă la bun sfârșit promisiunea de a petrece în pat ce mai rămăsese din acea după-amiază. Oare era nerăbdătoare? Da, era. Aveau să tragă draperiile, bineînțeles, invitând umbrele.

– Este Excelența Sa, milady, spuse Lily, surprinzând-o pe Jayne din gândurile ei nebunești.

– Vezi ce vrea.

Auzi ușa deschizându-se, urmă apoi un schimb de cuvinte în șoaptă. Ușa se închise și ea dădu drumul aerului pe care îl ținuse în plămâni. Așteptă să audă zgomotul pantofilor lui Lily, venind să-i aducă mesajul ducelui, dar nu auzi decât tăcerea.

Apoi el apăru de după paravan, iar ea se scufundă mai adânc în apă, punându-și mâinile la piept.

– Ce faci aici?

– Mă chinuiesc singur, evident. Ți-am văzut părul desfăcut și umerii goi doar în umbră. Pentru Dumnezeu, dar ești magnifică!

Nu avea nevoie de cuvintele lui ca să-i afle gândurile. Se citeau în privirea lui mocnită.

– Mama ta? mormăi ea, cu gâtul uscat, de parcă ar fi inhalat cenușă.

– Sunt sigur că se crede magnifică. Eu nu m-am gândit la asta niciodată.

– Ainsley! șopti ea aspru. Au plecat?

– Din păcate, nu. Cicatricea aia mică și drăguță are nevoie de atenția mea, nu-i așa?

„Da."

– Nu. Te rog, nu te abate de la subiect. Ce planuri are?

– Să rămână peste noapte și să se roage pentru cer senin mâine.

– Cum i-ai explicat prezența mea?

– I-am zis că ești aici în vacanță.

– Și te-a crezut?

– De ce nu m-ar fi crezut?

Se îndreptă spre ea, se aplecă și îi atinse genunchiul cu degetele, trimițându-i gâdilături delicioase spre degetele de la picioare și spre umeri. Se înfioră toată.

– Să termin ce am început mai devreme? întrebă el.

Ea se holbă la el cu oroare.

– Nu! Nici nu ar trebui să fii aici. Unde este Lily?

– Pe hol. Totul va fi bine, Jayne. Mama nu e genul care bârfește.

– Nu cred că pot să dau ochii cu ea.

– Dacă nu o vei face, va crede că prezența ei te rușinează. Iar dacă va crede asta, atunci o să te însoțesc acasă mâine. Nu vreau să asociezi rușinea cu ceea ce facem noi aici.

El se întoarse înainte ca ea să poată răspundă. Auzi ușa cum se închise în liniște și își dădu seama cu tristețe că îl rănise. Se gândi la vremea când dorise să îi provoace suferință, când s-ar fi bucurat de agonia lui. Dar acum nu mai era așa. Suferise la fel ca și ei. Acum știa asta. Ce complicate deveneau lucrurile dintr-odată!

Sentimentele ei pentru Ainsley nu mai erau aceleași ca în trecut. Începuse să se bucure de compania lui, așteptând cu entuziasm să îl vadă. Dar, mai rău, voia un pat șifonat după-amiaza.

Ainsley ascultă ticăitul lent al ceasului, fiecare secundă fiind o eternitate. Nu o văzuse pe Jayne de când ieșise din baie – părea atât

de delicioasă cu acoperământul ud care îi expunea pielea! Voia să își plimbe mâinile pline de săpun peste ea, era pregătit să facă asta. N-ar fi trebuit să se simtă ofensat de stinghereala ei de a fi găsită în compania lui – cu toate astea, se supărase. Fusese mereu preocupat să-și protejeze amantele, să se asigure că relațiile cu ele nu ajung subiect de bârfă. De ce nu și cu Jayne?

Voia ca ea să își dorească să fie cu el datorită lui, nu pentru ceva ce el i-ar fi putut oferi.

– Nu te văd prea des meditând.

Ainsley își privi mama, care stătea pe canapea lângă Leo. Purta o rochie roșie, ce îi accentua trăsăturile închise la culoare. Nu-și arăta vârsta de 52 de ani, deși el observă că sarea din părul ei începea să eclipseze piperul. Ea și Leo sorbeau amândoi din vin, așteptând să fie servită cina.

Stând lângă șemineu, cu cotul sprijinit pe polița de deasupra, Ainsley își delecta limba cu finețea vinului roșu.

– Nu meditez.

Medita, la naiba, iar asta îl irita!

– Poate că ar trebui să văd ce face Jayne, zise mama lui.

– Știe la ce oră se servește cina. Este posibil să fi decis să nu ni se alăture. Alegerea este a ei. Nu are așteptări sau responsabilități cât timp se află aici. Cu siguranță, nu trebuie să fie gazda oaspeților mei. Este aici să facă numai ce vrea.

– Pe cine încerci să convingi? Pe tine sau pe mine?

– Vreau doar să mă asigur că înțelegi situația.

Mama lui își îngustă ochii, iar el se temu că înțelesese mai bine decât trebuia.

– Ce mai face Walfort? întrebă ea.

– La fel ca acum trei ani. Infirm.

– Și tu te simți în continuare vinovat pentru asta.

– Bineînțeles că da. Eu am ținut hățurile și am grăbit caii cu înverșunare. Și cred că am discutat subiectul ăsta de prea multe ori. Trecem la altceva?

– Crezi că ar trebui să-i ofer lui Walfort serviciile lui Leo?

Ainsley simți cum i se strânge stomacul.

– Cu ce scop?

– Mă gândeam că poate i-ar plăcea să i se picteze portretul. Lui și soției.

Ainsley bău restul de vin. Crezuse că îi oferea serviciile de armăsar. Ce naiba era în neregulă cu el de avusese un gând așa de absurd?

– Nu este decizia lui Leo?

– Sigur că da, dar eu sunt mecena lui acum, așa că pictează portrete pe care eu vreau să le văd făcute.

– Cât intenționezi să fii mecena lui?

– Până când te însori și îți face un portret de nuntă.

– Îți dai seama că, atunci când eu mă voi însura, vei deveni ducesa văduvă de Ainsley?

– Și mă va face să mă simt extraordinar de bătrână, dar o să fac acest sacrificiu pentru fericirea ta.

Ca să schimbe direcția conversației, Ainsley își îndreptă privirea spre Leo.

– Nu te deranjează că mama vorbește despre tine ca și cum ai fi proprietatea ei?

El zâmbi, evident amuzat.

– Este stăpâna inimii mele. Îi ridică mâna și îi sărută dosul palmei. Restul vine de la sine.

Mama lui râse ca o fată tânără, îndrăgostită de primul ei iubit.

– Oh, Leo, ești fermecător! Este vreo surpriză că te ador?

– De dragul lui, probabil ar trebui să nu mă însor niciodată, zise Ainsley.

Atenția mamei lui se îndreptă spre el.

– Ai nevoie de un moștenitor. Dar, mai important, ai nevoie de cineva ca să nu fii așa de singur.

– Nu sunt singur.

– Nu meditezi. Nu ești singur. Îmi spui că nu știu să-mi citesc fiul cel mai mic?

– Spun că...

Cuvintele nu-i mai ieșiră pe gură când Jayne alunecă în cameră purtând o magnifică rochie roșie. Mânecile erau lungi, dar decolteul pătrat lăsa la vedere o parte delicioasă de piele de la gât până la umflăturile sânilor. Părul ridicat era ținut de un pieptăn cu perle, care se potrivea cu perlele de la gâtul ei. Purta verigheta – care nu fusese prezentă pe degetul ei din prima noapte –, pregătindu-se să joace rolul unui oaspete și atât.

Făcu o reverență în fața mamei lui.

– Excelență, vă rog să mă iertați că m-am grăbit să urc scările mai devreme fără să vă întâmpin cum trebuie.

– Oh, draga mea! Mama lui se ridică grațioasă, o îmbrățișă pe Jayne și apoi rămase la o distanță de un braț de ea. Nu fi ridicolă! Îndrăznesc să zic că înghețai în hainele alea ude. Nu ești vinovată

de nimic. Ainsley m-a informat că nu vom fi protocolari aici, așa că trebuie să-mi spui Tess. Și, desigur, îl cunoști pe Leo.

Artistul era deja în picioare. Luă mâna lui Jayne și o sărută.

– O plăcere, milady.

– Jayne este suficient, din moment ce nu suntem formali. Ți-am văzut lucrările. Sunt cu adevărat remarcabile.

– Sunt la fel de remarcabile precum subiecții mei. Poate că într-o zi îmi vei face onoarea și îmi vei permite să te pictez pe canava.

Privirea ei trecu la Ainsley.

– Poate. Îmi cer scuze că am întârziat. Am vrut să mă odihnesc puțin și am adormit. Camerista mea nu s-a gândit să mă trezească.

Ainsley era sigur că mințea. Nu avea nici o îndoială că se luptase cu conștiința, încercând să decidă dacă trebuia să li se alăture.

– Nu a fost nici o problemă să te așteptăm, zise el.

Avea însă să fie dificil să stea cu ea toată seara și să nu o atingă. Iar el avea să joace un rol: gazdă dezinteresată. Când tot ce dorea era să se apropie de ea, să-și strecoare brațul în jurul ei și să o cuibărească la pieptul lui.

– Mergem să luăm cina? întrebă mama lui, de parcă ar fi știut că Ainsley era prea preocupat de Jayne ca să se gândească la lucrurile lumești precum mâncarea.

– Cu siguranță.

Înainte să ajungă la Jayne, văzu că ducesa deja o însoțea, șoptindu-i ceva, de parcă împărtășeau secrete. El nu avu încotro și privi spre Leo.

– O voi urca pe mama ta în trăsură și vom pleca dimineață, cât mai devreme, zise artistul.

– Stați cât vreți. După cum am spus, Jayne este aici în vacanță.

– Iar eu sunt descendentul lui Rembrandt.

– Chiar așa? De aceea ești așa de secretos când vine vorba de numele tău de familie?

Leo nu discuta niciodată despre familia lui, despre părinți sau despre numele lui de familie.

– Să ne alăturăm doamnelor, da? spuse Leo, ignorând întrebarea lui Ainsley.

În timp ce se îndreptau spre salon, Ainsley zise:

– Știu că mama are tendința de a dramatiza. Cât de rău se simte Lady Lynnford?

Contele fusese tutorele lui și al fraților lui după ce îi murise tatăl. Mereu se simțise iubit de conte și de contesă.

– Mă tem că foarte rău. Bănuiesc că Lynnford va deveni văduv înainte să înceapă următorul sezon.

– Îmi pare tare rău să aud asta. Deși mereu m-am întrebat dacă el este motivul pentru care încă nu te-ai însurat cu ducesa.

– Ce să zic? Râvnește la independență.

– Nu te văd răpindu-i acest lucru.

– Nu este ușor să iubești o femeie știind că aparține altuia. Dar bănuiesc că nu trebuie să îți spun ție asta.

– Este aici în vacanță, repetă Ainsley.

– Și cine a zis că mă refeream la Jayne?

Ainsley îl privi fix pe Leo.

– Încep să înțeleg de ce Westcliffe te-a găsit iritant când el și Claire încercau să se împace.

– De ce? Pentru că știam că o iubește dinainte ca el să își dea seama?

Pentru că avea un spirit de observație prea bun și se băga în viețile lor mai mult decât mama lui.

– Veți avea trăsura gata la răsărit.

Leo îl privi plin de înțelegere.

– Iubirea este un infern, prietene.

Ainsley știa că nu era îndrăgostit, dar era al naibii de bucuros că Jayne hotărâse să li se alăture la cină. La drept vorbind, nu era sigur că ar fi avut puterea să își ducă amenințarea la bun sfârșit și să o ducă a doua zi acasă.

Jayne se așteptase ca seara să fie ciudată, ducesa să fie curioasă, încercând să afle adevărul din spatele prezenței ei, dar femeia vorbea despre călătoriile ei, despre fii, despre nepoți. Discuția despre nepoți o înțepă ca un ghimpe în inimă pe Jayne. Ducesa urma să aibă un nepot pe care nu avea să-l cunoască vreodată. Totuși, Jayne știa că urma să găsească o cale de a o implica în viața copilului ei. Oh, de ce porniseră pe acest drum? Dar, chiar când se întreba asta, durerea de a nu fi fost binecuvântată cu un copil se transformă în ceva aproape de nesuportat. Dacă avea norocul să rămână însărcinată, urma să găsească o cale de a îndrepta lucrurile.

– Știi, începu ducesa, îndreptându-și atenția către Jayne, am crezut că Ainsley aruncă banii pe fereastră când s-a apucat să refacă această casă. Era o cocioabă când a cumpărat-o. Dar acum o găsesc destul de liniștită. Este ca și cum ți-ai putea lăsa necazurile la ușă.

– Chiar așa este, fu Jayne de acord. A fost o evadare bine-venită.

– Sunt sigură că a fost, draga mea. Ești așa de tânără ca să porți asemenea poveri! Eu eram de vârsta ta când primul meu soț a murit. M-a lăsat săracă. Habar nu aveam că eram într-o situație atât de nefericită până când nu ne-a vizitat portărelul. Eu și Westcliffe nu prea am discutat despre asta. Trebuia să îi ofer un moștenitor și atât. Eu mi-am făcut datoria față de el, dar trebuie să mărturisesc că au fost anii cei mai lungi – și cei mai singuratici – din viața mea.

Deși circumstanțele erau diferite, Jayne trebui să recunoască în sinea ei că ultimii ani fuseseră cei mai lungi, cei mai singuri și cei mai de coșmar din viața ei.

– Și cu al doilea soț?

Chiar când întrebă, își dădu seama că era nepoliticoasă, dar nu voia ca ea să fie subiectul discuției.

– Tatăl lui Ainsley a fost un drăguț. Nu aș merge așa de departe încât să spun că ne-am iubit, dar ne-am respectat reciproc, am ținut unul la celălalt, ne-am bucurat unul de compania celuilalt din când în când. Tatăl tău a fost un bărbat bun, spuse ducesa către Ainsley.

– Abia mi-l amintesc, replică el.

– Era un bărbat în formă, un călăreț excelent și un om cu care aveai ce discuta. Își îndreptă privirea spre artist. Dar cred că doar Leo m-a făcut să râd. Dându-și seama că acaparase discuția, cu simpatie în ochi, se îndreptă spre Jayne și o bătu pe mână. Dar nu contează. Am auzit numai lucruri minunate despre vânătoarea de vulpi pe care ați găzduit-o. Îndrăznesc să spun că te-ai întrecut pe tine.

– Mulțumesc, Exce... Tessa. Cred că va redeveni un eveniment anual.

– Foarte mult efort, totuși, nu-i așa?

– Ne-am bucurat să avem companie.

– Sunt convinsă.

Continuară să vorbească despre vreme. Avea ploaia să se oprească până dimineață? Până la Crăciun? Unde urma să se adune familia de sărbători? Se părea că moșia lui Westcliffe devenise locul preferat. Soția lui, Claire, era o gazdă excelentă. Jayne se gândi la toți copiii care aveau să fie acolo. Țipetele, râsetele și zgomotul pașilor în fugă. Se întrebă dacă Walfort voia ca ea să aibă un copil pentru ca la ei acasă să nu mai fie așa de liniște.

Simți privirea lui Ainsley asupra ei și se întrebă dacă și el se gândea la același lucru sau dacă se gândea la toate sărbătorile de Crăciun petrecute fără copilul lui.

După cină, jucară cărți până ce orologiul bătu ora 22, apoi se retraseră în camerele lor separate, spunându-și toți noapte bună. Închizând ușa în urma ei, Jayne își lipi spatele de ea. Ainsley nu avea să o viziteze în seara aceea. Urma să fie singură.

Strângându-și brațele în jurul ei, se întrebă cum se putea să îi fie dor de el.

Capitolul 13

Înainte de următoarea sa vizită la cabană, Ainsley intenționa să aibă montată o ușă între dormitorul lui și cel alăturat. Între timp, se plimba prin camera lui, ascultând infernalul ticăit al ceasului, marcând trecerea timpului pe care el îl avea cu Jayne.

În sfârșit, la miezul nopții, deschise ușa, păși pe hol și îngheță pentru că se părea că Leo făcea același lucru. Se priviră unul pe celălalt câteva secunde, apoi Leo încuviință din cap și intră în dormitorul mamei lui Ainsley.

Bineînțeles că știa că sunt amanți. Erau împreună de mulți ani. Nu era naiv să creadă că mama lui îl ținuse pe Leo în preajma ei doar pentru talentul lui cu penelul. Cu toate astea, îl neliniștea să aibă dovada flirtului lor. Era timpul să afle care erau intențiile omului față de mama lui. Doar că își cunoștea mama destul de bine să știe că ea nu avea să accepte așa ceva, nu avea să accepte intervențiile lui. Din păcate pentru ea, dar nu avea scăpare. Avea să discute cu Westcliffe și Stephen despre acest subiect data viitoare când avea să-i vadă.

Lăsând în urmă gândurile despre mama lui și ce se putea întâmpla vizavi, se strecură în camera lui Jayne. Era așezată într-un scaun lângă fereastră, privind afară. Pe chipul ei se citea spaima.

– Nu poți să fii aici în noaptea asta, zise ea cu o șoaptă dură.

Veni la fereastră și își sprijini umărul de ea, la fel ca în prima noapte. Era ciudat cum se schimbaseră atâtea lucruri între ei într-o perioadă așa de scurtă.

– Dacă noaptea asta este magică? întrebă el.

Clătină repede din cap și se uită la ploaia de afară.

– Nu știu dacă ar trebui să facem asta.

– De ce nu? Vrei un copil. Vreau să îți ofer unul. Walfort vrea să ai unul.

– Mama ta nu își va cunoaște niciodată nepotul sau nepoata.

– Jayne. El îngenunche în fața ei și îi luă mâinile într-ale lui. Ar înțelege.

– Nu văd cum.

Cu un oftat, el îi dădu drumul, se lipi cu spatele de perete, își ridică genunchii și își încolăci încheieturile peste ei.

– Dacă îți spun un secret, trebuie să juri că nu vei spune nimănui.

– Mă simt puțin insultată deoarece nu îți dai seama că tot ce îmi spui este ținut secret. Înțeleg cât e de important să păstrezi secretele.

– Ne asemănăm din acest punct de vedere. Totuși, vreau să îți spun un secret.

– Jur! Își așeză bărbia pe genunchii ridicați. Are legătură cu mama ta?

– Totul are legătură cu mama mea.

– Te iubește foarte mult.

– Pe Stephen îl iubește și mai mult... pentru că l-a iubit pe tatăl lui.

– Dar am crezut că îl detestă pe Westcliffe. Chiar a insinuat asta la cină când a menționat singurătatea ei.

Ainsley ridică o sprânceană și îi aruncă o privire cu subînțeles. Aproape că vedea rotițele din mintea ei mișcându-se, apoi gura ei rămase căscată, și ochii i se măriră.

– Insinuezi că Westcliffe nu este tatăl lui?

– Insinuez că mama mea ar înțelege – și ar ierta – situația ta.

Ea privi din nou ploaia. Degetele ei se chirciră pe marginea pernei de parcă s-ar fi gândit așa de mult, încât avea nevoie să se prindă de ceva pentru a rămâne unde era. El voia să își strecoare mâna sub marginea cămășii ei de noapte, să alunece de-a lungul gambei și să găsească acea cicatrice căreia îi acordase atenție mai devreme. Să termine călătoria care îl obsedase toată ziua.

– De aceea l-a iubit pe Stephen, spuse ea șoptit, înainte să revină cu privirea la el. Și-a iubit amantul. Asta este?

El ridică din umeri.

– Trebuie să fi fost, insistă ea. Cine e?

– Asta nu îți pot spune.

– Știi cine este?

El încuviință din cap.

– Dar familia lui nu a știut niciodată. Părinții lui nu știau că Stephen este nepotul lor. Nu se putea abține. Se întinse și își încolăci mâna în jurul piciorului ei. Ce vreau eu să subliniez prin această mărturisire este că va fi ceva cu care vom trăi, dar nu trebuie să ne simțim vinovați din cauza asta.

– De aici a venit condiția ta, regula ta. Ți-a fost teamă că, dacă nu te iubesc, nu voi putea iubi copilul.

– A fost un motiv, da.

– Când mama ta vorbea despre nepoții ei, nu m-am putut gândi decât la cât de mult îmi doresc un copil. Crezi că sunt egoistă?

– Nu, cred că oferi prea mult din tine ca să fii egoistă.

Îi oferi un zâmbet fermecător.

– Nu mă așteptam să te plac așa de mult.

– Ei bine, asta este o lovitură pentru stima mea de sine. Am crezut că m-ai plăcut din clipa în care ne-am întâlnit.

– Nu cred că m-am gândit. Walfort îmi acapara toată atenția. Era fermecător. Ea își flutură mâna prin dreptul ochilor. Am promis să nu vorbesc despre el și, cu toate astea, exact asta fac.

– Poți să vorbești cu mine despre orice, Jayne.

– Pot? Am descoperit și că pot să tac în preajma ta și să nu mă simt ciudat. Să poți să taci este la fel de important cu a putea vorbi. Cred că mama ta îl iubește pe Leo.

– Nu știu dacă îl iubește suficient.

– Cât ar fi suficient?

– Să renunțe la promisiunea iubirii din partea altuia.

– Nu poate iubi doi bărbați?

Aproape că o întrebă pe Jayne dacă ea ar putea. Putea iubi doi bărbați? Putea să-l iubească și pe el, și pe Walfort? Cel mai probabil nu, așa că nu o întrebă.

Ascultă, în schimb, cum răpăia ploaia și lăsă liniștea să urzească în jurul lor. O studie cum stătea acolo și contempla stropii de ploaie. Încercă să nu și-o imagineze însărcinată cu copilul lui. Se putea să nu aibă niciodată șansa să o vadă gravidă, să nu simtă niciodată cum se mișcă noua viață care creștea în ea.

Dar acum era prea târziu pentru regrete. Sămânța lui putea să fi prins deja rădăcină. Dacă nu, adevărul era că o dorea mai mult decât dorise orice altă femeie. Dezlipindu-se de fereastră, se întinse și o trase de mână.

– Hai!

Eliberându-se, ea clătină din cap cu putere.

– Nu, nu putem. Nu cu mama ta mai încolo pe hol.

O trase din nou.

– Vom fi foarte silențioși.

Ea se eliberă din nou.

– După cum au demonstrat nopțile trecute, eu nu pot fi silențioasă cu tine.

Asta îl opri. Fusese silențioasă cu Walfort? Vărul lui nu o adusese pe culmile plăcerii? Nu putea reflecta la ce ar putea el să-i ofere, iar Walfort nu îi oferise, nu putea compara dibăcia vărului său cu a lui. Nu contau. Tot ce conta erau momentele pe care le avea cu ea în acel moment.

De data asta, se aplecă spre ea, îi prinse coatele și spuse:

– Apasă-ți gura pe pieptul meu ca să-ți înăbuși țipetele.

El o ridică în picioare.

– Va fi un dezastru, insistă ea. Nu voi putea să mă relaxez.

O trase puțin și desfăcu panglica din fața cămășii de noapte.

– Ador provocările.

– Asta sunt eu?

El își desfăcu un nasture.

– Cu siguranță. O provocare încântătoare.

Încă un nasture.

– Lampa.

O provocare iritantă, frustrantă.

Trecu de ea, se aplecă și stinse flacăra lămpii. Pe când se îndreptă, simți apăsarea caldă a cărnii flexibile lipită de spatele lui și zâmbi. Nu era așa de frustrant până la urmă.

Se întoarse și își petrecu brațele în jurul ei.

– Bine, fată rea.

– Trebuie să nu facem zgomot, șopti ea.

– Ca doi șoricei.

Rostogolind-o pe pat, chicoti încet când ea scoase un țipăt ușor pe care îl întrerupse imediat cu un sunet înecat, încercând să înghită zgomotul. Își lepădă rapid hainele și i se alătură.

Jayne știa că era o idee groaznică. Când venea vorba de el, părea incapabilă să facă liniște ori să stea nemișcată. Corpul ei se zvârcolea deja în așternuturi după toată atenția pe care el o revărsa asupra ei. Gura lui era incredibil de talentată.

Ea își aminti de sărutul lor de pe terasă. Ce proastă fusese să nu permită ca gura lui curioasă să se joace cu a ei! Dar o speria foamea pe care el o trezea cu atâta ușurință. Începea cu buzele lor și îi dădea o senzație de plăcere care o făcea să vrea și mai mult. Atât de mult!

Fusese hotărâtă să-și refuze asta. Voia ca întâlnirile cu Ainsley să fie o afacere lipsită de emoții așa cum îi promisese Walfort că aveau să fie.

Dar chiar în acea clipă pielea ei se bucura, oriunde o atingea el. Iar el o atingea peste tot cu degetele, cu gura, cu limba, cu dinții. Ciugulea și dezmierda. O mângâie atât de ușor până când ea se încordă, cerând mai multă presiune, pe care el avea să i-o ofere la momentul potrivit.

Era ca și cum îi cunoștea corpul, știa ce îi provoca plăcere mai bine decât știa ea însăși.

Găsea la fel de plăcut să-l atingă și ea pe el. Să își treacă mâinile peste umerii lui, peste spatele și pieptul lui. Degetele ei călătoreau printre firele scurte de păr de pe pieptul lui, oferindu-i și mai multe senzații.

– Sst! o avertiză el, iar ea își dădu seama că scotea mici scâncete.

Înghiți gemetele, dar, încercând să țină totul în ea, era mai rău. Plăcerea își înfigea ghearele în ea, cerând libertate.

Era mai mult decât pregătită când el alunecă în ea, pătrunzând adânc. Greutatea lui era bine-venită și satisfăcătoare. Geamătul ei surd fu întâmpinat de oftatul lui adânc când rămase nemișcat. Își înfipse degetele în spatele lui, îndemnându-l, dar mișcările lui erau la fel de încete precum mierea care picură pe un biscuit, la fel de ritmate ca loviturile într-o tobă la o paradă militară.

– Ainsley?

– Sst!

Gura lui călătorea de-a lungul gâtului ei, lingând, sărutând, mușcând. În întuneric, exista doar senzația. Caldă și sufocantă. Transpirația le învăluia trupurile care alunecau unul peste celălalt. Ascunse sunetele în adâncul ei, iar asta ducea la intensificarea plăcerii, făcând-o să vrea să țipe.

Era un chin să o țină în ea. Era extaziant. El ieșea și o pătrundea din nou. Din nou și din nou. Cu o încetineală intenționată. Sub degetele ei, corpul lui puternic se ondula cu mișcări controlate.

Ea închise strâns ochii. Apărură stelele. Dansând, trecându-i prin fața ochilor. Corpul ei se încovoie. Își petrecu o mână peste gâtul lui, forțându-l să vină mai aproape, apăsându-și gura deschisă peste locul unde gâtul lui se întâlnea cu umărul. Îi gustă pielea sărată, respirând mirosul brut al trupurilor lor care făceau dragoste.

A face dragoste. În ciuda tuturor asigurărilor din partea lui Walfort că nu avea să fie așa, în ciuda regulilor ei neînsemnate, el intrase sub armura ei, sărise peste obstacolele ei demne de milă, își făcuse loc prin labirintul de pericole pentru a crea ceva magic și minunat între ei. Stătuse lângă fereastră deplângând faptul că el nu putuse

veni să o viziteze în acea noapte pentru că apăruse mama lui, și cu toate acestea, era acolo. Plin. Puternic. Hotărât.

Ce aveau împreună nu era ceea ce crezuseră inițial. Nu exista nici o distanță între ei care să-i separe. Nu era ceva obișnuit, rece și rigid. Era cald, fierbinte și cuprinzător.

El se mișca încet, iar ea îi răspundea la fel.

Gura ei se apăsa pe gâtul lui ca să înăbușe gemetele și țipetele în timp ce plăcerea creștea, devenind insuportabilă, mai intensă decât orice știuse ea că exista.

Când cutremurul veni, și ea se lovi de el, înfășurându-se în jurul lui mai strâns ca să păstreze totul, să rămână legată de el, fu șocată de tremurul lui, de ultima lui mișcare puternică, de geamătul strangulat din adâncul gâtului, de parcă era în agonie.

Apoi rămaseră amândoi nemișcați, tremurând. Respirațiile lor aspre răsunau în tandem.

– Doamne, șopti el într-un final.

Cuvântul răsună ca și cum ar fi venit din adâncul sufletului lui.

– Te-a durut?

El râse încet.

– Nu. Doamne, nu! Dar trebuie să mărturisesc că nu am mai simțit niciodată ceva atât de... intens. Pentru un moment, am crezut că termin pe loc. O sărută pe tâmplă. Și tu păreai că te bucuri de moment.

– A fost... da, cred că ai zis cuvântul potrivit. Intens. Se ghemui și vorbi șoptit. Nu sunt obișnuită să vorbesc după...

O sărută pe gât, pe piept, pe o parte a unui sân înainte să se rostogolească și să se întindă lângă ea.

– Preferi liniștea?

– Nu. Nu cred. Doar uneori. Poate fi plăcut.

Simți o ușoară atingere pe cap când el își petrecu degetele prin părul ei și se întrebă cum reușea să o găsească atât de ușor în întuneric. Părea să fie conștient de orice aspect care o privea.

– O să plângi în noaptea asta după ce plec? întrebă el încet.

– Nu cred. Sunt prea sătulă. Apoi își dădu seama de impactul complet al cuvintelor lui. Știi că plâng?

– Bănuiam. Acum știu.

– Nu a fost prea drăguț din partea ta să mă păcălești așa.

– Uneori, nu sunt foarte drăguț.

Nu era adevărat. Era mereu extraordinar de drăguț, chiar și când ea era o scorpie. Drăguț, amabil și plin de considerație. Un domn

până în măduva oaselor. Își dorea ca el să nu fie așa. Ar fi fost mai ușor să rămână nevătămată.

– Îi va frânge inima.

Leo o ținea pe Tess lipită de el și îi mângâia leneș brațul. Fusese distrasă de când el intrase în dormitorul ei și fusese nevoie de toată abilitatea lui formidabilă ca ea să-și îndrepte atenția asupra lui. După ce capitulase în fața farmecelor lui, o făcuse a lui. Inima încă îi bătea cu putere din cauza efortului și se lupta să își recapete respirația. Nici o altă femeie nu avusese un asemenea efect asupra lui. Bucuria lui de a fi cu ea trecea dincolo de transpirația din pat. Se bucura de fiecare moment al fiecărei zile în care se afla în prezența ei.

– Ești melodramatică, spuse el încet.

– Ai văzut felul în care o privea? Cred că deja este îndrăgostit până peste cap. Știu cum este durerea sfâșietoare de a iubi pe cineva pe care nu-l poți avea niciodată.

La fel știa și el, dar nu avea de gând să vorbească despre asta. Nu câștiga nimic, doar s-ar fi simțit amândoi mizerabil.

– Dacă ea este ce își dorește el? Trebuie să se însoare, zise ea.

– De ce?

Ea se ridică într-un cot, dar el nu băgă în seamă felul cum i se înfigea în piept. Își petrecu degetele prin părul ei des și bogat. Cu câteva momente în urmă, fusese precum o draperie care îi învăluise.

– Trebuie să aibă un moștenitor, spuse ea de parcă el ar fi fost complet leșinat.

– De ce?

– Leo! Bătu cu degetele ei subțiri în bărbia lui. Știi foarte bine cum funcționează dreptul la moștenire al primului copil. Trebuie să aibă un moștenitor de sex masculin ca să primească titlurile și pământurile lui.

– Altfel, un văr va primi totul. Ce contează?

– Contează. Vreau să fie fericit.

El îi prinse fața în mâini, forțând-o să îl privească în ochi.

– Nu poți să îi găsești tu fericirea. Este un bărbat adult acum. Își va croi singur calea.

– Dar o iubește, iar ea nu îl iubește!

– Este aici în vacanță. Atât și nimic mai mult.

Deși era limpede că se întâmpla mai mult de atât. Nu îi spusese că se întâlnise cu Ainsley pe hol. Dacă ar fi știut, s-ar fi îngrijorat și mai mult. O ținu nemișcată, își îndreptă umerii și o sărută. După zece

ani, credea că plăcerea de a o săruta trebuia să dispară, dar tot îl lăsa fără aer, îi făcea inima să bată cu putere și palmele nerăbdătoare să mângâie fiecare centimetru din ea. Avusese multe femei înainte, dar nici una ca ea. Era tot ceea ce voia, tot ceea ce își dorea.

Fu nevoie de toată forța lui interioară ca să nu îi mai ceară o dată să se mărite cu el. Aproape că îl devastase ultima dată când o întrebase, iar ea îl refuzase. O întrebase în urmă cu doi ani, când fusese sigur că ea avea să accepte cererea lui în căsătorie. În schimb, ea insistase cu argumentele ei – el era prea tânăr, într-o zi avea să își dorească să aibă copii, trebuia să se însoare cu cineva de vârsta lui, de parcă atunci când Cupidon îl săgetase avea trecut pe săgeată numărul de ani al persoanei cu pricina. Atunci, decisese că nu avea să o întrebe din nou. Dar nici nu o putea părăsi. Dacă voia să scape de el, ea trebuia să fie cea care avea să renunțe la ceea ce aveau și să plece.

Când ea scoase acel murmur delicat care întotdeauna era urmat de mârâitul lui gutural, el o rostogoli ca să se umple din nou de ea. Când venea vorba de Tessa, era lacom, dar nu se simțea vinovat pentru asta. Bănuia că în curând aveau să vină nopți când el urma să fie privat de mângâierea ei, de corpul și de prezența ei. Până atunci, avea să fie lacom și să o facă să se bucure de asta.

Și se întreba cum de putea să fie atât de receptivă la inimile băieților ei, dar nu și la a lui.

Capitolul 14

Ainsley se trezise când se opri ploaia. Liniștea subită fusese cea care îi tulburase somnul. Ieșise din camera lui Jayne când ea dormea. Nu voise altceva decât să rămână alături de ea și să o vadă cum adormea, dar ea se luptase să stea trează, de parcă dormitul în același pat era mai păcătos decât ceea ce făcuseră înainte să i se facă somn.

Se ridică o dată cu soarele și se îmbrăcă. Nu voia să fie o gazdă rea, dar era nerăbdător ca oaspeții lui să plece. Când văzu că doar Leo intră în salonul pentru micul dejun, se temu că oaspeții lui voiau să mai stea o noapte.

– Mama s-a trezit? întrebă el.

– Bună dimineața, Excelență, spuse Leo laconic în timp ce mergea spre bufet.

– Scuzele mele, Leo. Bună dimineața. Sper că ai dormit bine.

– Deloc.

Nu îi plăcu răspunsul. Una era să-l vadă strecurându-se în dormitorul mamei lui, și alta era să i se arunce în față ce se întâmpla între ei. Înainte să aibă ocazia să se gândească la posibilele repercusiuni ale acțiunilor lui, Ainsley se ridicase de pe scaun și veni lângă Leo.

– Ce intenții ai în privința mamei?

Leo își întoarse capul, făcând ca buclele blonde care îi stăteau pe frunte să zboare pe spate înainte de a se așeza la loc.

– Mai onorabile decât le are ea față de mine. M-aș căsători cu ea în după-masa asta dacă m-ar vrea.

– Ai întrebat-o?

– De prea multe ori ca să mai număr.

Își duse farfuria încărcată cu mâncare la masă și se așeză.

Bărbatul acela nu avea nici un respect față de poziția lui Ainsley în societate. Era unul dintre motivele pentru care îl plăcea. Leo nu se intimida ușor. Ainsley se întoarse pe scaunul lui și începu să taie șunca.

– Poate fi încăpățânată.

– Crede că diferența de ani dintre noi este un motiv.

– Cu cât ești mai tânăr?

Știa că era mai tânăr, dar nu se gândise niciodată prea mult la asta.

– Cu cincisprezece ani.

– Atunci ești un pic mai mare decât Westcliffe.

– M-am născut la puțin timp după ce ea s-a căsătorit cu tatăl lui Westcliffe.

Ainsley îl studie.

– Diferența de vârstă dintre voi nu contează pentru tine?

– Nici un pic.

– O iubești?

– Inima mea nu este un subiect despre care să vreau să discut.

– Ei bine, dacă într-adevăr contează, cred că este o nesăbuință că nu îți permite să faci o femeie cinstită din ea.

Leo zâmbi.

– Mulțumesc, Excelență. Sunt convins ca ea nu v-ar aprecia opinia, dar eu, da. Zâmbi șovăitor și își unse ouăle cu unt înainte de a-și îndrepta din nou privirea spre Ainsley. Dar tu? Bănuiesc că aseară erai pe un drum pe care ai mai fost.

– Nu o să discut despre Jayne.

– O iubești?

Lăsând jos cuțitul, Ainsley mijii ochii.

– Aș fi putut să jur că vorbești limba engleză, omule. Nu am vorbit clar? Nu este un subiect de discuție.

– Păcat că nu stăm mai mult. Cred că ți-ar plăcea un portret.

Știa că Leo nu se referea la portretul lui, ci mai degrabă al lui Jayne. Ce ar fi făcut cu el? L-ar fi pus în pod? L-ar fi scos ca să se uite la el în zilele triste? Deși, ce rău ar fi făcut dacă l-ar fi atârnat acolo? Nu aducea niciodată oaspeți la cabană. Nu îl vizita nimeni – în afară de mama lui băgăcioasă și de amantul ei curios.

După ce petrecuse timp cu Jayne, nu era sigur că avea să își aducă vreodată soția sau copiii acolo. Cabana aceea devenise un loc special. Probabil nici el nu avea să se întoarcă vreodată, deși nu se vedea vânzând-o.

– După ce se întoarce acasă, poate că i-ai putea oferi serviciile. Sunt sigur că ea și Walfort ar aprecia ca un artist de talia ta să le facă portretul.

Leo încuviință brusc din cap.

– Voi face asta. Probabil în primăvară, când drumurile sunt mai practicabile.

– Ține-mă la curent. Poate o să vreau să trimit o scrisoare – *una personală.*

– Sigur că da. Ah! Leo se ridică. A ieșit soarele!

Inițial, Ainsley crezu că se referă la soarele care ieșise din nori, dar apoi mama lui intră în cameră. Leo o întâmpină cu un sărut pe obraz.

– Stai jos. Îți voi pregăti farfuria. Înainte să se îndrepte spre bufet, o conduse spre un scaun de lângă Ainsley.

– Te răsfață, murmură Ainsley.

– Sunt foarte norocoasă. Înainte să mă plictisești cu următoarea ta observație – ar trebui să te măriți cu el –, este încă tânăr, și eu îmbătrânesc repede. Nu va mai trece mult până ce se va plictisi de mine.

– Îndrăznesc să spun că îți subestimezi farmecele.

Ea se întinse și îi strânse mâna pe care o ținea lângă farfurie.

– Tu ai fost mereu cel mai amabil dintre copiii mei, băiatul cu cea mai bună inimă. Westcliffe e dur pentru că i-am oferit puțină afecțiune. Mă doare să recunosc acum, dar ăsta e adevărul. Aș putea să spun că eram și eu un copil când l-am născut, dar nu este o scuză. Lui i-a fost greu pentru că tatăl lui nu i-a lăsat nimic în afară de un titlu și depindea de generozitatea ta. Stephen ura faptul că el nu a moștenit un titlu sau o proprietate și s-a revoltat purtându-se obraznic. Iar eu l-am răsfățat peste măsură. În ochii mei, nu putea face nici o răutate. Tu, pe de altă parte, aveai un titlu prestigios, bogăție și o mare parte din iubirea mamei tale. Mereu te-ai luptat să fii fratele pe care să-l respecte. Și întotdeauna ai făcut tot ce ai putut ca să ne aperi.

– Ei bine, am făcut o treabă excelentă când a fost vorba de Walfort, nu-i așa?

Îi aruncă o privire tăioasă în timp ce Leo îi așeza farfuria în față și se așeza la locul lui.

– Nu am înțeles niciodată cum a ieșit din accident iremediabil distrus, în timp ce tu – alunecă cu degetul peste cicatricea de pe bărbia lui – ai fost aproape neatins.

– Nu aș merge așa de departe.

– Ești ca Stephen când s-a întors din Crimeea. Rănile lui emoționale erau mult mai mari decât cele fizice. Slavă Domnului că a apărut Mercy! Ea l-a adus pe calea cea bună. Îl privi direct în ochi. Cine o să facă asta pentru tine?

Nu fu nevoit să răspundă pentru că Jayne intră în cameră. Se gândi să o întâmpine cum o întâmpinase Leo pe mama lui – să îi pregătească farfuria –, dar trebuia să lase impresia că ea nu era decât un oaspete.

Cu toate acestea, Leo nu avea asemenea rețineri. Se ridică de pe scaun de parcă ceva l-ar fi pișcat de fund și se apropie de ea.

– Bună dimineața, încântătoare doamnă! Ia loc și îți voi pregăti o farfurie.

– Nu este nevoie. Mă pot ocupa singură.

– Nu îmi vei refuza plăcerea de a-ți face acest mic favor.

Luând-o de braț, o conduse spre un scaun.

Jayne fu consternată când privirea ei trecu de la Ainsley la mama lui.

– Este încântător!

– Da, spuse mama lui scurt, făcându-l pe Ainsley să se uite la ea.

Presupusese că Leo îi acordase atenție lui Jayne ca să-l enerveze, ca să-l facă să reacționeze cumva – cu siguranță, îl iritase, iar adevărul era că aprinsese în el flacăra geloziei. Dar își dădu seama că pe mama lui o înțepase Leo cu atenția lui îndreptată spre Jayne.

– Ei bine, nu este soțul tău, murmură Ainsley.

Era surprins că privirea arzătoare pe care i-o aruncase mama lui nu-l aprinsese.

– Leo este mereu atent cu toate doamnele. Este farmecul lui.

– Dar mereu păstrez ce este mai bun pentru tine, comentă Leo în timp ce așeza pe masă farfuria lui Jayne. Îi făcu cu ochiul ducesei și risipi iute mânia sau gelozia, sau orice altceva simțise ea.

Se citeau unul pe celălalt așa de bine! Ainsley încercă să nu se gândească cât de mult își dorea o astfel de apropiere cu o femeie. Nu se gândise niciodată prea mult la căsătorie, presupunând că urma să se ocupe de asta când avea să fie pregătit pentru a avea un moștenitor. Se amuza cu femeile, iar ele îl amuzau pe el. Rareori era singur. Totuși, dintr-odată deveni conștient că ceva puternic și posibil magnific lipsea din viața lui. Motivul pentru care era cu Jayne era oare complet altruist? Nu putea nega că ea umplea un gol care până de curând nici nu știa că existase.

Viața lui urma să fie și mai tristă după ce ea avea să plece. Poate că era momentul să înceapă să caute o soție. Dar nu i se părea suficient. Ce dorea cu disperare era o iubire precum cea dintre Leo și mama lui.

Era recunoscător că mama lui se purtase bine în timpul mesei. Nu o sufocase pe Jayne cu întrebări și nu-i ceruse părerea în privința femeii cu care credea că avea să se căsătorească Ainsley. Vorbiră despre viitorul sezon, de faptul că Jayne și Walfort poate că aveau să se întoarcă la Londra. Nu era sigur că ar fi putut să îndure asta – să o vadă acolo, știind că drumurile aveau să li se intersecteze în mod constant. Avea să fie o binecuvântare sau un blestem? Cu toate acestea, nici nu-și imagina că nu avea să o mai vadă vreodată.

Fu o ușurare când terminară toți micul dejun, iar mama lui anunță că era timpul ca ea și Leo să plece.

Stăteau pe peluza din față, luându-și la revedere.

– O să trimit veste despre cum îi merge lui Lady Lynnford, spuse ducesa.

– Transmite-i dragostea mea! Cum Lynnford fusese tutorele lui Ainsley, pe Lady Lynnford o considerase o a doua mamă. Era cel mai blând suflet pe care el îl cunoscuse. Îl mâhnea faptul că ea suferea.

Mama lui își înfășură brațele în jurul lui, strângându-l bine și șoptindu-i încet la ureche:

– Te rog, ai grijă! Mă tem că ești pe un teren periculos aici.

Când ea se retrase, el îi rânji liniștitor spunând:

– Mereu am grijă.

Îl bătu cu dragoste pe obraz, apoi o îmbrățișă pe Jayne.

– Mă bucur că te-am văzut draga mea. Trebuie să ținem legătura.

Își dădu seama că Jayne se chinuia să găsească un răspuns, cântărind stânjeneala unei viitoare întâlniri și vinovăția pe care o afișase cu o seară în urmă. În cele din urmă, pur și simplu încuviință din cap.

– Da, ar fi minunat.

În timp ce trăsura se îndepărta, Ainsley se aplecă spre Jayne și zise:

– Minunat pe naiba!

Ea se trase înapoi.

– Ce vrei să spui?

– Să ții legătura cu mama. Se amestecă în toate, să știi.

– Crezi că știe adevăratul motiv pentru care sunt aici?

– Nici în cele mai îndrăznețe visuri ale ei nu ar trage concluzia asta.

– Mi-a plăcut de Leo. Cred că o iubește pe mama ta.

Noaptea trecută, doar menționase iubirea mamei lui pentru Leo.

– Nu am nici o îndoială că ai dreptate. Își plimbă degetele pe obrazul ei. Ce ți-ar plăcea să faci astăzi?

– Ce fac de fiecare dată când am întreținut oaspeți, iar ei au plecat. Absolut nimic.

Jayne luă o carte din biblioteca lui Ainsley și se retrase în dormitorul ei. Se așeză pe fotoliul de lângă fereastră și citi o vreme. Mai exact, cinci minute. Se ridică, merse la birou și se așeză ca să-i scrie o scrisoare lui Walfort, să-i dea de știre că era bine. După ce cufundă pana în cerneală, hotărî că era o idee groaznică și sigur avea să-l chinuiască, făcându-l să-și amintească faptul că soția lui era cu alt bărbat.

Merse la fereastră, se aplecă peste pervaz și privi afară timp câteva minute. Apoi, cu coada ochiului, îl văzu pe Ainsley îndepărtându-se de casă. Adora să stea afară. Era surprinsă de bucuria ce o cuprindea când îl vedea, apoi decise că simțea asta din plictiseală. El era o distracție.

Deschise fereastra și se aplecă atât cât putu fără să-și piardă echilibrul și să nu cadă.

– Ainsley!

El se întoarse.

O emoție pe care nu o recunoscu își făcu loc în inima ei, tăindu-i respirația. Totuși, reuși să strige:

– Mă aștepți?

Chiar și de unde era ea cocoțată, putu vedea zâmbetul lui larg când răspunse:

– Oricât este nevoie!

Ea izbucni în râs.

– Mă voi grăbi!

Retrăgându-se în casă, închise fereastra și își lipi fruntea de geamul rece. Nu ar fi trebuit să se bucure așa de tare că i se alătura. Era greșit. Cu toate acestea, în acel moment nu simțise nimic mai corect.

Nu se mai deranjă să își ia pălărie. Își puse mantia îmblănită, se înfășură în ea și se grăbi să iasă. El aștepta exact unde se oprise când îl strigase ea. Nu știa de ce o mulțumea așa de mult gestul lui.

– Unde te duci?

– Nu mă duc într-un loc anume. Doar am simțit nevoia să îmi dezmorțesc picioarele.

Înainte de accidentul lui Walfort, ea adora să se plimbe, să meargă prin pădurile din zonă. După aceea, se simțise vinovată ori de câte

ori lua parte la o activitate pe care el nu o mai putea face. Dar aici nu trebuia să se simtă vinovată. Ainsley o putea întrece cu ușurință.

– Te superi dacă te însoțesc?

– Speram că mi te vei alătura. Am trecut prin fața ferestrei tale de zeci de ori.

Ea râse ușor – era un râs plin de o efervescență veselă.

– Mă tachinezi.

– Nu.

– De ce nu ai bătut la ușa mea să mă întrebi?

– Am avut senzația că vrei să fii singură o vreme.

Ea clătină din cap.

– Am crezut că vreau. M-am înșelat.

– Bine atunci. El îi oferi brațul, și ea și-l petrecu pe al ei peste al lui. Să vedem ce aventură ne așteaptă, da?

Se plimbară în tăcere câteva momente înainte ca ea să îndrăznească să întrebe:

– Așadar, ce alte secrete mai ai?

Ea îi zâmbi cu subînțeles când el privi la ea.

– Nici unul pe care să-l pot spune.

– Îl implică și pe Walfort?

– De ce ai crede asta?

– Este vărul tău. Mai mult, e prietenul tău.

– Pentru că este prietenul meu, secretele lui sunt încuiate și nici măcar tu nu ai cheia care le va elibera.

Văzu hotărârea din ochii lui și se întrebă ce secrete erau. Probabil că toate se refereau la prostiile făcute înainte ca ea să se mărite cu Walfort. Își alungă curiozitatea. Dar ce mai contau?

– Nu îmi este rușine să fiu aici cu tine, spuse Jayne.

– Nu eram sigur de asta. Ai ajuns aici în niște circumstanțe foarte neobișnuite.

– Dacă mi-ar fi fost rușine, nu aș fi venit. Cu siguranță, sunt precaută, iar din când în când mă chinuiesc îndoielile referitoare la înțelepciunea lucrului pe care îl facem, dar apoi mă gândesc la ce voi obține și sunt suficient de egoistă să îmi doresc și să sper că tu nu vei plăti un preț prea mare pentru asta.

– Dacă nu ar fi fost un preț pe care eram dispus să îl plătesc, nu mă aflam aici.

Intrară într-o dumbravă. Ea privi frunzele care nu căzuseră și care își dezvăluiau culorile bogate, ascultând cum foșneau în bătaia ușoară a vântului. Pământul de sub picioarele lor era moale, iar pașii lor

striveau frunzele care deja căzuseră. Solul avea să fie bogat la primăvară. Totul avea să renască.

Ea clătină din cap.

– Știi ce am remarcat seara trecută la mama ta și la Leo?

– Că nu sunt deloc discreți când vine vorba de relația lor?

Simți dezaprobarea din vocea lui. Ținând cont de reputația lui, era un ipocrit dacă obiecta prea tare, dar din ce știa ea, era cel puțin circumspect în privința relației lor.

– Vorbesc. Comunică. Chiar și când ne băteau teribil la cărți, reușeau într-un fel să își citească gândurile. Eu și Walfort rareori vorbim... Nu vorbeam nici măcar înainte de accident. În noaptea când m-ai sărutat pe terasă și ai menționat că un sărut este el însuși ceva, aveai dreptate. Puteam să ne sărutăm, să ne atingem... Este ca și cum stăm în temnițe separate. Eu eram o soție supusă, nu una iubitoare.

– Dacă nu te-a sărutat niciodată, Jayne, nu prea pot să cred că este un soț iubitor.

Căldura din vocea lui o prinse cu garda jos, la fel sentimentul care urmă. Simțindu-se ca și cum pădurea o încercuia, îl strânse de braț.

– Îmi pare rău. Am promis să nu vorbesc despre el cât sunt aici și, cu toate astea, bat câmpii. Este pur și simplu ciudat să descopăr dintr-odată aspecte pe care le apreciez și pe care nu le-am luat niciodată în considerare. Cred că soția ta va fi foarte norocoasă.

Aproape că se încurcă atunci când rosti cuvântul soție și nu știa de ce. Normal că urma să se însoare și să aibă copii. Desigur, mulți copii ținând cont de vigoarea lui și de entuziasmul cu care făcea dragoste. Îi dorea să îi meargă bine. Nu simțea altceva decât recunoștință față de el – cu siguranță, nu gelozie. Asta ar fi fost o nebunie.

– Dacă mă căsătoresc, spuse el încet când ieșiră dintre copaci, oferindu-i altă priveliște asupra lacului.

– Sigur te vei căsători.

– După cum știi, în aristocrație te căsătorești din diferite motive. Avantaje politice. Titlul mi-a adus influența strămoșilor mei. Nu am nevoie de mai multă influență politică. Ridică din umeri. Câștig financiar? Din nou, strămoșii mei au avut grijă de mine și în această privință. Nu am nevoie de mai multă avere. Un moștenitor? Din păcate, pe fruntea doamnelor nu scrie câți copii pot naște sau dacă o pot face. Așadar, ce mai rămâne pentru mine? Iubire. Este foarte greu de găsit.

– Aș crede că pentru tine va fi ușor de găsit.

– De ce? Tu nu mă iubești.

– Bine, nu... eu îl iubesc pe Walfort. Când spuse asta, păru ceva lipsit de importanță. Nu te urăsc.

Râsul lui răsună în jurul lor.

– Mare apreciere!

– Vei găsi pe cineva care să te iubească, Ainsley. Meriți asta.

Și chiar merita mai mult decât oricine, se gândi ea.

– Credeam că tu consideri că merit să putrezesc în iad.

Îi zâmbea, iar ochii lui verzi licăreau. Ea credea că el se lupta să schimbe subiectul pe care îl găsea clar inconfortabil.

– Da, desigur, dar nu până când nu vei fi bătrân... și mort.

El chicoti încet.

– Ah, Jayne, n-ai idee cât de bine mă simt în compania ta! schimbă direcția, îndepărtându-se spre lac. Cred că mâine mergem la pescuit.

Ea vru să-l întrebe ce plănuise pentru seara aceea, dar știa. Pentru prima dată de când ajunsese, aștepta cu o emoție uluitoare noaptea ce urma.

Capitolul 15

Jayne se trezi, încă letargică și sătulă după o partidă de dragoste mai puțin liniștită. Era încă întuneric, deci știa că trecuseră puține ore de când Ainsley plecase din patul ei, iar ea adormise. Era straniu cum simțea că pentru prima dată în viața ei se trezește. Nu putea explica. Venise acolo cu un scop și, chiar dacă ar fi descoperit în acea dimineață că era însărcinată, nu ar fi vrut să plece înainte de timpul atribuit șederii ei, cu care fuseseră toți de acord.

Ce era în neregulă cu ea? Ar fi trebuit să îi fie dor de Walfort, și într-un fel îi era, dar cu o noapte în urmă nu se gândise deloc la el, nici măcar când Ainsley plecase. În schimb, se gândise doar la duce și la plăcerea pe care o simțea în brațele lui. Experiența lui îl făcea mult mai priceput decât Walfort, dar era vorba de mai mult decât de abilitățile lui. Când era cu Ainsley, se simțea ca și cum nimeni altcineva pe lume nu mai exista pentru el. Toată atenția lui era concentrată asupra ei. Nu avea nici o îndoială că era parte din jocul la care el excela: a seduce femei. Cu toate acestea, nu îl simțise niciodată ca pe un joc. Părea că pentru el avea însemnătate fiecare atingere, fiecare apăsare de buze, fiecare mângâiere.

Scoase un oftat lung și lent, apoi un geamăt scurt. Era deja...

– Minunat. În sfârșit, te-ai trezit!

Cu un mic țipăt, ea se trase înapoi, se lipi de tăblia patului și se uită fix la silueta de lângă fereastră.

– Ce cauți aici?

– Aici locuiesc. Asta e cabana mea.

– Vreau să zic... în dormitorul meu.

Bănuia că el știa foarte bine la ce se referise.

– Am venit să te trezesc, dar nu am putut. Am ceva să-ți arăt. Iar acum, că te-ai trezit... Aruncă un pachet pe pat. I-am împrumutat de la grăjdar. Sunt curați. Mă îndoiesc că îți vor veni – el nu are curbele tale adorabile –, dar sunt buni.

– Ce sunt mai exact?

Auzi zgomotul făcut de un chibrit, și privi cum ia foc înainte ca el să aprindă lampa. Lumina care pâlpâia arăta că el purta pantaloni de lână, o cămașă și o haină maro, toate părând să fie ale unui cerșetor.

– Pantaloni, răspunse el.

– Nu pot să port pantaloni.

– Sigur că poți. Încă este întuneric. Nu va vedea nimeni, dar e cazul să te grăbești. Trebuie să ajungem acolo înainte de răsărit.

– Și unde trebuie să ajungem?

– Ei bine, unde spiritele și zânele se joacă, bineînțeles. Cu puțin noroc, poate o să și prindem una.

– Ainsley despre ce naiba vorbești?

– Este un secret. Acum, grăbește-te!

Bolborosea despre refuz, când el ieși din cameră. Trebuia să se învelească și să se culce la loc. Însă își trase cămașa de noapte peste cap și se îmbrăcă repede cu pantalonii și cămașa. I se părea că ar fi trebuit să fie mai multe haine în afară de acelea. Erau așa de ușoare! Se simți jenată la gândul de a ieși din cameră purtând așa de puține haine. Să poarte doar o cămașă de noapte în pat era acceptabil, dar să iasă în lume fără armura ei de femeie era un pic intimidant. Totuși, nu putea nega satisfacția de a se simți așa de neîncorsetată. Era chiar minunat să nu aibă toată greutatea aceea de cărat.

Se grăbi spre ușă, o deschise și îl găsi pe Ainsley cu spatele sprijinit de perete.

– Cu ce mă încalț?

– Cizme de călărie. Vom lua caii.

– Atunci ar trebui să îmi iau rochia de călărie.

– Nu, vei călări ca un bărbat.

– Ainsley, nu este cuviincios.

El oftă de parcă ea ar fi fost o povară pe care dorea să o dea la o parte.

– Jayne, când o să înveți că pentru mine cuviincios înseamnă plictisitor? Acum hai! Când o să ajungem la destinație, o să te bucuri că ai pantaloni.

Ea vru să continue să se certe, dar emoția îi alerga prin vene la chemarea misterioasă. Se încălță rapid cu cizmele și le închise. Își luă mantia și se grăbi pe hol. El purta o pălărie ruptă și îi puse iute și ei una pe cap. Înainte ca ea să apuce să o aranjeze, el deja făcea asta în locul ei. Când fu mulțumit, o studie cu o intensitate care

o făcu să își dorească să se întoarcă în pat. Era voie să faci dragoste dimineața?

El se aplecă, oprindu-se cu buzele la un deget de ale ei. Ea își linse buza de jos, apoi pe cea de sus. „Da, sărută-mă. Uită de regula prostească!" Privirea lui părea să o caute pe a ei, de parcă îi trecea prin suflet. El își aplecă puțin capul. Ea își ținu respirația. Așteptând. Așteptând.

O ciupi de nas.

– Arăți adorabil.

O luă de mână înainte să apuce să-i răspundă.

– Hai, o să întârziem dacă nu ne grăbim.

Tropăiră pe scări, sigur trezind toți servitorii. O conduse, ieșiră pe ușa din față și coborâră treptele până unde îi așteptau caii. O urcă destul de ușor în șa. Ea se așeză și simți... Ei bine, simți totul între coapse. Cât de scandalos! Genunchii unei femei nu ar fi trebuit să fie niciodată atât de depărtați, cu excepția momentului în care soțul ei... Întrerupse acel gând. Renunțase deja la acel tip de comportament când acceptase un amant pe termen scurt. Începea să își dea seama că Ainsley era într-adevăr un amant.

– Cum ți se pare? întrebă el când încălecă pe murgul lui.

– Mult mai confortabil decât șaua în lateral.

– Așa zic și eu. Hai să pornim!

Deși nu cunoștea acest fel de a călători, nu i se părea deloc greu să mâne calul. În scurt timp, zburau peste pământ. Vântul îi bătea peste față. Mereu își dorise să călărească așa și iată că acum o făcea. Walfort sigur ar fi obiectat, dar cui îi făcea rău? Și cine era acolo să o vadă?

Luna și lumina felinarului pe care Ainsley îl căra le luminau calea. Chiar și silueta lui se vedea frumos pe cal. La fel ca atunci când sărise peste gardul viu după ce ea căzuse de pe Cassie, el se simțea calm, confortabil, stăpânul animalului. Îi plăcea să-l vadă călărind la galop. Poate că la vânătoarea de anul viitor avea să călărească alături de el. Chiar când se gândi la asta, își dădu seama că, până la petrecerea de anul viitor, totul avea să fie diferit. Avea să vină? Urma să-l mai vadă?

Opriră caii lângă un copac rămas aproape fără frunze. Era probabil cel mai mare stejar pe care îl văzuse.

– Aici avem cel mai bun copac din lumea întreagă în care te poți cățăra, zise el mărinimos.

– Și asta ar trebui să mă intereseze pentru că...

– Ne vom urca în el.

Se holbă la el înmărmurită.

– Doar nu vorbești serios! Nu suntem copii.

– Dar suntem încă tineri. După ce descălecă, atârnă felinarul de o creangă și priponi calul de un tufiș. Și este destul de ușor să te cațări în el.

– Și când te-ai cățărat ultima dată?

Veni lângă calul ei.

– Hm. Stai să mă gândesc. Cu trei zile înainte să ajungi tu.

Îi scoase picioarele din scări, își puse mâna pe talia ei și o ajută să descalece. Apoi o trase spre copacul monstruos.

– Cât de bătrân crezi că este? întrebă ea.

– Are sute de ani, sunt sigur. Fără îndoială, a fost folosit pentru a spânzura mulți bandiți. După ce ajungi la prima creangă, vei descoperi că toate celelalte au crescut formând o scară naturală.

Dar să ajungă la prima creangă era o provocare. Trebui să o ridice, iar ea fu nevoită să se întindă. După ce se urcă, se apucă de trunchi, trăgându-și sufletul. El se cățără, apoi trecu de ea, ghidând-o spre creanga următoare. Urcară tot mai sus, până când se cățărară așa de sus, că ea nu mai avu curaj să se uite în jos.

– Atât vom urca, spuse el în sfârșit, ajutând-o să urce pe o creangă și să se așeze.

Era aproape ametită.

– Suntem norocoși că nu am dat de vreun bucluc în întuneric. Probabil ar fi trebuit să așteptăm să facem asta în timpul zilei.

– Ah, dar atunci am fi pierdut.

– Ce am fi pierdut, Excelență?

El îi cuprinse mâinile într-ale lui și le duse la buze. Deși purta mănuși, tot îi putea simți căldura gurii.

– Doar privește.

Începu încet, ascuns după orizontul abrupt, ivindu-se așa cum ea încercase să își arate trupul în fața lui Ainsley în a doua noapte: încet, provocator, aproape timid. Văzu primul semn al răsăritului când niște panglici de culoare albastru-închis, roz și portocaliu începură să izgonească de pe cerul nopții negura, luna și stelele. Privirea ei alunecă spre Ainsley și recunoscu venerația în calmul trăsăturilor lui. Era o privire pe care voia să o vadă îndreptându-se spre ea.

Sau, cine știe, poate chiar așa era. În întuneric, când făcea dragoste cu ea. În patul ei, putea simți, mirosi, auzi, gusta. Dar putea vedea așa de puțin. Siluete și umbre. Se întreba ce i-ar fi dezvăluit lumina.

– Mereu sunt smerit în fața grandorii naturii, spuse el încet, pentru că nu voia să deranjeze frumusețea care se desfășura în fața lor.

– Nu m-am mai urcat într-un copac de când aveam șapte ani. Uitasem cât de eliberator este.

El privi spre ea.

– Atunci ai căzut?

Ea încuviință din cap.

– După aceea, nu mi-a mai fost frică să mă urc, dar temperamentul tatălui meu era chiar înspăimântător.

– Păcat. Cred că ai fost făcută să te cațări în copaci. Își îndreptă atenția spre răsărit. Și apoi, îmi place mica ta cicatrice. Cred că demonstrează spiritul de frondă.

Strângându-l de mână, rămase tăcută și privi cum soarele domnea deasupra pământului. Nici măcar nu era sigură că Walfort văzuse vreodată cicatricea. Dar el nu intrase niciodată peste ea în baie, nu-i văzuse niciodată genunchiul când nu era ascuns sub fuste, sub cămașa de noapte ori sub cearșafuri. Acum era o parte din ea împărtășită doar cu Ainsley, cu nimeni altcineva. Micul lor secret. Sentimentele ei legate de o zonă atât de intimă din ea însăși o derutau. De ce nu îi spusese niciodată lui Walfort? Cum știuse Ainsley că avea să adore să stea pe creanga unui copac la răsărit?

– Dacă e fetiță, o s-o încurajez să se cațăre, spuse ea melancolică, apoi continuă cu mai multă hotărâre. O s-o încurajez să întindă mâna după orice, chiar dacă i se pare că nu poate ajunge.

– Exact așa cum faci tu acum. Ochii lui erau adânciți în ochii ei, de parcă răsăritul devenise dintr-odată nesemnificativ, iar ea era cea mai importantă. Nu subestimez curajul de care ai avut nevoie ca să vii aici.

Cuvintele lui îi atinseră inima. Îl judecase greșit pe acest om în atât de multe privințe!

– Mă tem că nu am fost așa de amabilă cu tine cum ar fi trebuit să fiu. Nici nu am avut încredere în motivele pentru care ai fost de acord cu ideea ridicolă a lui Walfort. Am crezut că erai tentat doar să ridici o fustă. Sunt aici de câteva zile și deja mi-ai oferit mai multe decât mă așteptam sau meritam.

Nu-și dădu seama când își scosese mănușile, dar degetele lui calde se plimbau dintr-odată pe chipul ei de parcă voia să țină minte senzația fiecărei linii și a fiecărei curbe.

– Meriți mai mult decât îți pot oferi eu.

„Mă îndrăgostesc de el."

Gândul acela o lovi, lăsând-o fără aer. Nu se putea întâmpla asta. Sentimentele ei pentru el erau stârnite de faptul că își împărtășeau trupurile. Era normal să simtă iubire pentru cineva cu care împărțea o astfel intimitate. Dar apoi se gândi la ducesă. Fusese intimă cu al șaptelea conte de Westcliffe, dar nu-l iubise. Oare asta îi demonta propriul raționament?

Emoțiile acestea înfloritoare explodaseră datorită zâmbetului, tandreții, generozității lui? Ce simțea pentru el era așa de diferit de ceea ce simțea pentru Walfort! Nu putea să fie iubire. Pur și simplu nu putea să fie. Era vorba de situația în sine, nu de bărbat.

Când avea să plece de acolo, toate sentimentele acestea confuze aveau să rămână în urmă. El nu avea să fie mai mult de un oaspete ocazional când urma să viziteze Herndon Hall. Avea să-l trateze politicos. Nimic mai mult.

Ar simți la fel față de orice bărbat dispus să îi ofere un copil.

Dar, chiar când se gândea asta, știa că se mințea.

În seara aceea, după cină, stătură în bibliotecă, fiecare citind o carte. Cel puțin, el citea: Ea doar ținea cartea deschisă, așteptând și părându-i-se că durează o eternitate ca secundele să treacă una după alta. Ce oră era potrivită pentru a se retrage și a face dragoste?

După aventura lor din acea dimineață, se întorseseră la cabană, unde ea dormise și apoi mâncase un mic dejun bogat. Nu fusese niciodată în viața ei așa de înfometată. Se simțise jenată, dar pe el îl amuzase că ea mâncase până ce se simțise groaznic. După-amiază, merseseră în sat și savuraseră turtă dulce caldă și delicioasă de la brutărie. Fetița care îi vânduse buruieni când fuseseră la târg se pregătea să îi vândă și mai multe când apărură. Ainsley râsese și cumpărase de la ea buruieni de o coroană. Doar că de data asta, în loc să le bage în buzunarul lui, i le oferise lui Jayne. Ea le luase bucuroasă. Buruieni care pentru ea însemnau mai mult decât orice flori i-ar fi trimis. Momentul acela fusese împărtășit doar de ei doi, fusese special.

Când se întorseseră acasă, nu îi făcuse nici un avans obraznic, se purtă ca un domn în timpul cinei. Sugerase să se oprească în bibliotecă și să citească înainte de a merge la culcare. Ea rămăsese

cu senzația că entuziasmul lui față de ea scădea, în vreme ce al ei față de el creștea.

Era exasperant. Nu voia să stea acolo cu Jane Austen. Voia să fie în dormitor cu Ainsley. Voia ca el să o țină în brațe, să o atingă, să o ducă pe tărâmul plăcerilor carnale. Voia să-și treacă degetele peste mușchii lui sculptați. Voia să audă gemetele lui răsunând în jurul ei. Voia să fie mai îndrăzneață...

– Te plictisește povestea?

Își ridică privirea ca să o întâlnească pe a lui.

– Poftim?

– Te foiești. Credeam că poate povestea nu a reușit să îți capteze atenția. Am multe alte cărți dacă aceea nu îți place.

Fu cât pe ce să-i spună că nu era oarbă și că le putea vedea aliniate pe rafturi. Dar nu ar fi scurtat drumul spre patul ei pedepsindu-l.

– Sunt doar puțin obosită. Am avut o zi așa de ocupată, că mă gândeam să mă retrag mai devreme.

Zâmbetul lui era cu subînțeles, enervant... și cel mai senzual pe care îl văzuse.

– Ei bine, dacă așa stau lucrurile... Cu o mișcare lină își puse cartea deoparte și se ridică.

Cum putea să fie așa de relaxat când ea tremura de nerăbdare? Ea lăsă cartea pe masă și se ridică. Când îi oferi brațul, ea își așeză mâna pe el. Fu enervant de formal, de parcă erau din nou doi străini gata să se angajeze într-un act emoțional.

Putea să meargă mai lent? Era aproape nemișcat.

– Picioarele mele nu sunt așa de scurte ca să faci pași mici, mormăi ea iritată.

O luă în brațe râzând, savurând țipătul ei neașteptat când ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui.

– Mă întrebam cât va dura, spuse el clar amuzat.

– Să ce?

– Ca tu să mă dorești.

– Bădăran nesuferit! Este exact cum am spus. Mai degrabă sunt obosită, nerăbdătoare să dorm.

Pașii lui mari parcurseră distanța până la dormitorul ei.

– Pune-mă jos, Ainsley. Servitorii tăi vor ști ce suntem pe cale să facem dacă ne manifestăm așa...

– Este extenuată, zise el trecând pe lângă majordom. Abia poate merge.

Ea își îngropă chipul în umărul lui.

– Ești așa de crud!

– Dacă aș fi crud, zise el și începu să urce scările, aș mai fi așteptat o oră înainte să îți curm suferința.

Își întoarse capul când ajunseră la etaj.

– Știai pe unde umblă gândurile mele?

– Ale mele nu erau cu mult în urmă.

Ajunseră în dormitorul ei, iar hainele fură împrăștiate pe podea înainte ca ea să-și dea seama că nu stinseseră lămpile.

– Lumina...

– Las-o cu noi în noaptea asta. Îi cuprinse ceafa cu mâna lui caldă, ținând-o nemișcată cât își plimbă gura umedă peste gâtul ei. Ea închise ochii și suspină de plăcere. Nu-mi mai nega plăcerea de a te privi!

Nu voia să se gândească la faptul că întreaga zi apropierea lui, apoi distanța fuseseră o stratagemă, o metodă să o ispitească să-l dorească așa de mult încât avea să renunțe la orice regulă. Nici un alt bărbat nu o văzuse stând goală în fața lui, roșie din cap până în picioare.

Ainsley se lăsă pe spate, lăsându-și privirea liberă să o studieze. Putea vedea foamea și dorința, ceva ce întunericul nu-i arătase. Acum, că văzuse ceea ce îi fusese ascuns, cum putea să mai dorească întunericul?

Era atletic și puternic. Picioare lungi și mușchi sculptați. Simțise totul, bineînțeles, dar să vadă însemna să-l aprecieze și mai mult.

– Ești așa de frumoasă! Își plimbă degetul peste sfârcul ei. Întunecat. Brun. Chiar mă întrebam...

Și ale lui erau închise la culoare. Umflate. Tânjea să le simtă pe limba ei. Nu era corect că ea protesta, și el nu era afectat deloc. Ei bine, nu era complet neafectat. De fapt, chiar era. El stătea mândru și magnific în fața ei.

O chinuise toată ziua. Ea avea să îi întoarcă favorul. Se aplecă și își trecu limba peste un sfârc de-al lui. Pieptul îi vibră de la geamătul lui strangulat. Își băgă degetele în părul ei și îi ținu capul, apăsând-o mai aproape.

– Vulpe.

Cuvântul se auzi ca și cum ar fi venit din fundul sufletului său. O făcu să se simtă puternică, deținând controlul. Necuviincioasă.

Îi luă ambele mâini și se îndreptă spre pat, trăgându-l după ea – venea de bunăvoie, dacă judeca după privirea lui de prădător. Când ajunseră la pat, o ridică și se așeză lângă ea.

El nu se împotrivi când ea se răsuci peste el și îl primi în ea cu totul.

– Vezi ceva ce-ți place? întrebă el cu degetele mângâindu-i șira spinării.

Cu un râset timid, ea îl privi direct în ochi.

– Ești așa de relaxat!

– Apreciez miracolul și complexitatea formei umane. Într-o zi, trebuie să facem dragoste după-amiaza, în lumina soarelui.

– Vrei să zici... în timpul zilei?

El se opri și clipi spre ea.

– Tu niciodată... Clătină din cap. Lasă, nu vreau să știu.

Dar ea bănuia că el știa deja. Descoperea atâtea idei și experiențe noi! Să stea lângă un bărbat fără haine pe ei. Cu Walfort, cămașa ei de noapte fusese ridicată, dar nu dată jos de tot. Flăcările nu pâlpâiseră niciodată și nu o tachinaseră cu întrezăriri din trupul lui. Întunericul îi proteja modestia. Nu ar fi stat niciodată împreună la o oră așa de necuviincioasă din după-amiază.

– Bănuiesc că nu te limitezi la dormitor, zise ea.

– Încă un lucru de adăugat pe lista mea, zise el zâmbind pervers.

– Ce listă?

– De experiențe noi pe care să ți le arăt. O pătură groasă pe o pajiște într-o după-amiază.

– Afară? Eu mă gândisem... nu știu. La bibliotecă.

– Bibliotecă să fie. Data viitoare când plouă.

Era scandalizată de idee. Și excitată.

– Totuși, în noaptea asta fă ce vrei cu mine. Își petrecu mâinile după capul ei, cu o expresie de așteptare pe chip.

– Poftim?

– Tu ai fost cea nerăbdătoare să mă aduci aici. Fă ce vrei cu mine!

Ea clătină din cap.

– Nu am experiența ta. Te voi dezamăgi.

– Jayne, dacă nu faci altceva decât să mă încaleci și să mă călărești, nu ai cum să mă dezamăgești.

Să îl încalece. Își imagină poziția corpurilor lor, cum ar funcționa, cât de expusă ar fi. El îi luă mâna și o puse în jurul căldurii lui catifelate.

– Măcar fă-mă să cer, zise el cu o voce joasă care indica faptul că nu avea să-i ia mult să-l aducă la acel punct.

– Bine. Da. Crezi că nu pot.

– Știu că poți.

Nu trebuia să fie jucăuș. Walfort intra, își vedea de treabă și pleca. Clătină din cap de ideea în sine. Nu trebuia să-i mai compare. Walfort ieșea pe locul doi la orice, dar, până la urmă, el nu avea reputația de mare amant. Ainsley, da.

Nu voia să ia în considerare câte femei îl educaseră. Nu avea să fie geloasă când ea acum beneficia de lecțiile lor. Dacă Walfort nu s-ar fi căsătorit de tânăr și nu și-ar fi limitat cuceririle odată cu ea, poate că și el ar fi fost iscusit. Asta însemna că era vina ei?

– Începi prin a mișca mâna în sus și în jos, zise el.

– Știu cum să încep, pufni ea.

– Oh, da! Îmi place.

Ochii lui mocneau, alimentând focul propriilor ei dorințe.

Nu trebuia să o facă să se simtă confortabil cu toate astea. Trebuia să fie ceva rapid, cu un anumit scop. Ea nu se cuvenea să anticipeze, să dorească.

Se înfierbântă gândindu-se la ce putea să îi facă lui Ainsley. Da, chiar i-ar fi plăcut mult să-l audă cerșind. Se gândi la o pisică pe care o avusese când fusese copil și cât de senzual miorlăia.

Îi oferi ceea ce credea ea că înseamnă perversitatea – și spera că el nu avea să râdă. Dacă râdea, ea avea să moară.

– Pregătește-te să cerșești!

El scoase un protest gutural când ea se întinse peste el. Ochii i se întunecară și strânse pumnii, lăsând-o să dețină controlul.

Și ea se desfătă. Atingându-l, tachinându-l, șicanându-l. Își folosi gura, mâinile, sânii, orice parte din trupul ei ca să-l chinuiască. Mâinile lui se plimbară pe ea cu o perseverență care o surprinse, de parcă avea nevoie disperată de ea. Gemetele lui răsunau în cameră. Respirația lui grea îi aprindea dorința.

Nu fusese niciodată atât de curajoasă, nu știuse că putea să fie.

Dar, chiar dacă ea era cea care controla, el continua. Atingând-o, sărutând-o pe umăr, mângâindu-i sânii, ghidând-o ușor cu șoapte de aprobare și gemete adânci. Era la fel de pasională ca el atunci când, în cele din urmă, el mârâi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jayne, gata cu tortura asta!

Încălecă peste șoldurile lui, se uită în jos la el și îi zgârie pieptul cu unghiile.

El îi prinse șoldurile și opuse rezistență.

– Femeie!

Simțindu-se victorioasă, ea se ridică, apoi se lăsă în jos, ghidându-l. Cu mâinile rătăcind pe ea, îndemnând-o, se împinse în el. Își răspândi părul până ce ajunse ca o cortină între ei. Îl privi în timp ce plăcerea lui creștea. Să fie deasupra lui era o poziție splendidă, îi oferea o priveliște clară asupra trupului lui. Se simțea recunoscătoare că lampa era aprinsă, luminând minunea acelui moment.

Apoi rolurile se inversară, și toată tortura pe care ea i-o aplicase lui reveni asupra ei cu toată forța. Se trezi alergând prin ceruri pline de stele, țipând, simțind puterea eliberării lui lovindu-se de ea în timp ce și ea se înălța. Împreună. În același timp. Nici nu știa că se putea așa ceva, era un lucru ce exista datorită legăturii care se crease între ei.

Încă un lucru nou pe care îl împărtășeau. Un buchet secret de amintiri, care trebuia să rămână acolo când ea avea să plece.

Moale ca o floare ofilită, se lăsă pe pieptul lui și ascultă cum îi bătea inima cu putere.

Cu vârful degetelor, el îi mângâie încet spatele, iar ea se întrebă cum de mai avea energie să se miște. Credea că nu avea să se mai miște niciodată, că urma să rămână neclintită și în tăcere pentru totdeauna.

– Dacă știam că la lumina lămpii te transformi într-o tigroaică, aș fi insistat ca lămpile să ardă de la bun început, murmură el.

– Te-am dezamăgit înainte?

– Doamne, nu! Îmi place că de fiecare dată este atât de diferit.

– În noaptea asta, m-am simțit... liberă.

– A fost destul de evident.

Ea se întinse puțin.

– Nu cred că am forța să mă dau jos de pe tine.

– Atunci rămâi. Greutatea ta nu este o povară.

– Mai am puțin și adorm.

Degetele lui o mângâiau ușor, ademenind-o spre tărâmul viselor.

– Dormi, spuse el cu o voce la fel de somnoroasă ca a ei.

Nu-și aminti când adormise, dar, când se trezi, era singură în pat, învelită în cearșafuri, iar lămpile nu mai ardeau. Focul din șemineu oferea destulă lumină ca să vadă silueta care stătea în picioare

– Ainsley?

– Scuze, șopti el. Nu am vrut să te trezesc.

– Ce faci?

– Voiam să mă întorc în dormitorul meu. Am crezut că asta vrei.

Își dorise la început. Acum...

– Rămâi cu mine?

El nu răspunse cu vorbe. Se strecură pur și simplu sub așternuturi și o luă în brațe.

Când se trezi de dimineață, el încă era cu ea, ținând-o strâns.

Capitolul 16

În vreme ce Jayne stătea în foișor, cu o mantie și o pătură în jurul ei, se gândi că cerul nopții nu fusese niciodată așa de frumos. Sau poate era doar faptul că viața ei era plină de o bogăție la care nu se așteptase.

Relația dintre ea și Ainsley se schimbase. Era ca și cum el nu se sătura să fie cu ea. Pe măsură ce minutele din timpul lor treceau, stăteau tot mai mult împreună. Renunțaseră să se întâlnească la miezul nopții, când el venea în dormitorul ei. Dormea cu ea toată noaptea și se ducea în dormitorul lui doar ca să se îmbrace de zi. Se simțeau bine unul cu celălalt, râdeau, se tachinau și vorbeau.

Făceau dragoste dimineața, după-amiaza, seara. În unele zile, nici nu coborau din pat. El cerea ca mâncarea să le fie adusă în dormitor.

Făceau baie împreună, citeau împreună, mâncau împreună, ațipeau împreună. Mergeau prin ținut. Călăreau. Făceau plimbări cu trăsura. Vizitau satul. Pescuiau. Se cățărau în copaci și întâmpinau zorile. Iar acum împărțeau luna, deși era semilună, și stelele.

Privi umbra lui întunecată care apăru prin telescopul pe care el îl pusese pe un stâlp construit special în foișor. Se părea că el adora să se uite la stele. Ea își dorea să fie vară ca să se bucure mai mult, dar noaptea era rece, iar din când în când îi clănțăneau dinții, dar nu se plângea. Voia să împărtășească momentul acela special cu el. Întrezărea mai multe din acest bărbat, iar fiecare întrezărire îi atingea inima.

– Gata, zise el. Acum, vino aici!

Ea veni lângă el și se postă în fața telescopului.

– Tremuri? întrebă el.

– Îmi este puțin frig.

– Jayne, trebuia să îmi spui!

Își dădu haina jos și i-o așeză pe umeri. Chiar și cu mantia și pătura pe ea, haina lui o înghiți și o înecă într-o căldură delicioasă.

– Acum o să răcești tu, îi spuse ea.

El o sărută pe ceafă.

– Cred că am mai vorbit despre asta. O să fiu bine. Acum, uită-te prin lentilă și vei vedea luna așa cum puțini oameni au văzut-o.

Luna strălucitoare și portocalie îi apăru în fața ochilor. Putu vedea niște rânduri ciudate, precum niște cercuri cu creste.

– Ce sunt? Arată ca și cum ar fi ciupit-o cineva.

– Nimeni nu știe exact ce sunt sau cum au fost create. Când le-a descoperit Galileo, le-a numit cratere. De atunci, oamenii de știință se contrazic când vorbesc despre ce sunt exact și ce le-a creat.

– Crezi că vom ști vreodată?

– Nu voi fi deloc surprins dacă vom afla. Uită-te la tot progresul tehnic pe care l-am făcut în scurt timp. Căile ferate, telegraful. Toate minunile care au fost expuse la Marea Expoziție. Atâtea posibilități!

– Crezi că acolo sus există creaturi care se uită la noi?

– Dacă există, acum ar fi invidioase pe mine și ar crede că sunt un bărbat foarte norocos care se uită la stele alături de o femeie așa de frumoasă.

O complimenta așa de ușor! Uneori, nu știa cum să-i răspundă, așa că alegea să devieze subiectul.

– Ne uităm la lună, nu la stele.

– Ajungem și la stele.

El se aplecă, iar ea îi simți respirația caldă, care îi încălzea obrazul, și parfumul de bergamotă, preferatul lui.

– Întoarce foarte încet și cu grijă telescopul, până când nu mai vezi luna, ci te uiți la stele.

Făcu așa cum îi indicase el.

– Oh, sunt mult mai mari și mai strălucitoare! Cât de multe crezi că sunt?

– Milioane. Prea multe ca să le numeri.

– Sunt așa de frumoase! Liniștite.

– Hm. Acum, vreau să continui să le privești până când vezi propriile tale stele.

– Ce vrei să...

– Ssst! Ai încredere în mine.

– Nu ți-am demonstrat că am?

– Atunci trebuie să ai și mai multă încredere în mine.

O mușcă de ureche. Ea închise ochii și își lăsă capul pe spate.

– Stelele, îi aminti el.

Deschizând ochii, privi prin telescop, conștientă că el îi ridica fustele, că mâna lui alunecă pe piciorul ei până ajunse la răscrucea dintre coapse și se opri acolo.

– Ainsley...

– Ești așa de caldă acolo și mâna mea este rece...

– Nu este. Cum poate fi așa de caldă?

– Miracolul mănușilor, draga mea. Abia le-am dat jos.

Conversația nu prea avea sens, dar ei nu-i mai păsa. Gura lui îi dădea furnicături delicioase de-a lungul gâtului și degetele lui făceau minuni mai jos. Senzațiile se împrăștiau prin ea, devenind tot mai puternice pe măsură ce o provoca.

Îi dezmierda cu degetul carnea umflată și sensibilă. Genunchii i se înmuiaseră. Se prinse de balustrada foișorului. Voia să îl înșface, dar el rămânea în spatele ei, provocând-o. Apoi strecură un deget în ea, iar Jayne scoase un mic țipăt.

– Ainsley, hai să ne întoarcem la cabană!

– Nu încă. Nu până nu vezi stele.

– Am văzut stele... prin telescop.

– Vreau să vezi stele create de mine.

Două degete intrară în ea, și presiunea crescu. Se împingea în palma lui. Era fierbinte acum, așa de fierbinte! Sosise vara. Nu mai avea nevoie de haina lui, dar nu mai conta. Tot ce conta era plăcerea rebelă...

Și apoi stelele. Milioane. Explodând pe cer, dansând în fața lunii.

Țipătul ei. Sărutul lui fierbinte pe gâtul ei. Degetele lui oprindu-se. El ținând-o strâns lipită de el de parcă știa că era gata să se prăbușească.

– Tu nu ai terminat. Respira rapid. Învățase așa de multe de la el într-un timp atât de scurt! Poziții diferite. Unghiuri diferite. Să mă aplec, să mă întind...

– Jayne! O lipi ferm de el, strângând-o puternic, ținând-o bine, de parcă i-ar fi fost teamă să îi dea drumul. Nu toate momentele de plăcere trebuie să se termine cu mine terminând în tine. Am vrut să îți ofer asta fără nici o așteptare.

Începea să înțeleagă adevărul din spatele reputației lui de amant iscusit. Era mai mult decât imensa plăcere pe care o oferea unei femei în patul lui. Era felul în care trata femeia când nu era în pat.

Ea își lăsă capul pe spate, așezându-l în curba umărului lui și privi în sus, spre cer. O mică parte din ea dorea ca acel moment să nu se termine.

Dar timpul mergea mai departe.

În ultima ei zi la cabană, ploua. Cerul era plin de nori mari și grei care ascundeau soarele. Ploaia bătea în geam într-un ritm ferm și neobosit. Era genul de furtună care îți cerea să rămâi în pat.

Chiar și fără furtună, ea știa că aveau să rămână acolo.

Era cuibărită în Ainsley după o partidă de amor destul de vibrantă. El își plimbă un deget pe obrazul ei, apoi pe bărbie. Înainte și înapoi. Încet, provocator.

– Mi-a plăcut satul, zise ea încet. Îmi va lipsi.

– Îți place turta dulce.

Ea zâmbi pervers.

– Da, îmi place turta dulce.

Își făcuseră obiceiul de a merge în sat aproape în fiecare după-amiază. Se plimbau pe stradă, se uitau prin magazine și cumpărau mereu buruieni de la fetița cu flori, preferata lui Ainsley.

– Îi voi cere brutarului să-i trimită bucătăresei tale rețeta.

Ea își plimbă degetele pe pieptul lui.

– Îmi va fi dor să mă cațăr.

– Îmi pare rău că ți-ai mai făcut o cicatrice.

Când coborâse într-o dimineață, alunecase, iar scoarța dură îi zgâriase genunchiul.

– Nu este grav. Acum, genunchii mei se potrivesc.

Și era o amintire. De fiecare dată când urma să se uite la ea, avea să își amintească felul în care o căpătase.

– Cel mai mult îmi vor lipsi stelele, zise ea.

– Ai stele și la Herndon Hall.

– Dar sunt mai strălucitoare aici.

– Poate că te uiți la ele cu alți ochi.

Se ridică și se sprijini în cot.

– Așa cum mă uit la tine acum. Ești mult mai diferit decât credeam.

– Ești dezamăgită?

– Nu.

Cum putea fi dezamăgită când el îi oferise așa de mult din el însuși! Spera să îi semene copilul.

Se îmbrăcară pentru cină și se așezară la masa din salon, dar nici unul din el nu mâncă mult. Apoi reveniră în dormitor și făcură dragoste toată noaptea. De fiecare dată, se așteptau să fie ultima lor dată împreună și apoi spuneau:

– Încă o dată.

Până când fu și ultima dată. Dimineața își făcea loc printre draperii, și el o trase sub el. Când o pătrunse, ea văzu un rămas-bun în ochii lui. Aceea avea să fie ultima lor uniune, începutul despărțirii lor.

Voia să își plimbe mâinile peste fiecare centimetru din el, dar el își împreună mâinile cu ale ei și îi ridică brațele ca să se odihnească pe perne, lăsând-o vulnerabilă în fața lui, dar fără să se teamă. Își încordă degetele în jurul degetelor lui și îi petrecu picioarele peste talie ca să-l țină mai aproape. Mișcările lui erau intenționat lente. Pătrunderi lungi, sigure care ajungeau până în adâncurile ei, nu doar în ea, ci și în inima ei.

Jayne nu voia ca acel moment să ajungă la final. Venise acolo cu intenția de a avea scurte întâlniri cu el, ca totul să rămână impersonal. El îi demontase apărarea atingere cu atingere, zâmbet după zâmbet, râs după râs. Îi oferise mult peste ceea ce se așteptase ea să primească.

Când era cu el, strălucea, întâmpina sosirea dimineții, venirea nopții. Încercase să se convingă că nimic din toate astea nu este real. Fuseseră acolo fără responsabilități, fără cereri, fără griji. Chiar fusese o vacanță.

Iar acum se apropia de final. În curând, realitatea avea să își facă simțită prezența.

Dar, pentru ultima dată, erau doar ei doi privindu-se în ochi, în timp ce corpurile lor pluteau împreunate pe același ritm. Privi cum el își încleștează falca și se delectă cu gemetele lui joase și guturale. Îi răspunse la rândul ei cu gemete și suspine.

Mâinile lui se lipiră de ale ei. Îl putea vedea cum se încorda ca să nu termine. Razele soarelui dansau peste el. Acum îl văzu așa de clar!

Plăcerea crescu până ce explodă într-o prăbușire crescândă. Își arcui spatele și își ridică șoldurile ca să primească ultimele lui mișcări. Gemetele se smulgeau din gâtul lui în timp ce tremura și se înfiora deasupra ei. Îi dădu drumul la mâini, iar ea se încolăci în jurul lui, ținându-l aproape, în timp ce letargia punea stăpânire pe amândoi.

Îl auzi cum înghițea în timp ce o săruta pe gât. De ce o întrista așa de mult? Tocmai o dusese într-un loc splendid. De obicei, zâmbea după ce ajungea acolo. Dar de data asta nu putea, deoarece știa că era ultima oară.

Ridicându-se, se rostogoli lângă ea. Ea întoarse capul într-o parte și îl privi cum se uita fix la baldachin. Se întrebă la ce se gândea. Trebuia să spună ceva. „Să mai stăm o zi." Dar și mâine avea să-și dorească să spună același lucru. Așa că tăcu.

El se ridică, își legănă picioarele peste marginea patului și aștepta. Ea îi studie spatele lat. Voia să-și mai treacă o dată degetele peste el. Dar era timpul să își ia rămas-bun. Știa asta, știa că trebuia să îi dea drumul. În curând, trebuiau să plece. Walfort îi aștepta.

Cu un oftat adânc, fără cuvinte, el se ridică din pat și o lăsă să înceapă să se pregătească pentru călătorie. Iar ea făcu același lucru ca prima dată când fusese cu el.

Plânse.

Capitolul 17

Ea și Ainsley merseră împreună în trăsura lui. Erau urmați de trăsura ei, în care călătorea camerista. Dacă cineva ar fi întrebat-o în urmă cu patru săptămâni cum se vedea evadând din cabana lui Ainsley, ar fi zis că se vedea fugind, fără se uite înapoi, lăsându-l în urmă în cea mai mare grabă, iar el privind-o. Fugind cât mai iute, pentru că nu putuse să plece mai repede, pentru că voia să termine cât mai repede cu el.

Găsise însă o scuză după alta ca să-și întârzie plecarea. Știind că Ainsley avea să călătorească împreună cu ea, nu dorise să plece spre casă. Timpul petrecut împreună se transformase în ceva dulce-amărui. Mereu crezuse că Walfort o iubea; credea că încă o iubea. Dar până atunci, nu se simțise niciodată iubită.

Cu Ainsley se simțise.

Acum o ținea ghemuită lângă el. Ea își sprijinise mâna pe pieptul lui și îi simțea inima cum îi bătea constant, ritmic. Dincolo de fereastră, vedea cum peisajul se schimbă, devenind mai cunoscut, mai familiar. Se apropia de casă. Se bucura, dar se și temea cu toată inima.

Ultimele patru săptămâni nu fuseseră deloc așa cum se așteptase. Aspectele fizice fuseseră mult mai răscolitoare. Regreta sfârșitul călătoriei emoționale. Avea să îi fie teribil de dor de Ainsley.

Își lipi mâna de abdomen. Jumătate din ea își dorea să nu fie însărcinată. Știind ce fel de bărbat era, înțelegea ce nu pricepuse până atunci: avea să sufere că nu putea recunoaște acest copil. Totuși, dorea cu disperare să fie gravidă – nu pentru că ar fi vrut un copil, ci pentru că ar fi fost al lui.

– Când vei ști? zise el încet, iar ea se întrebă dacă și el se gândea la același lucru ca și ea.

– În curând, cred. Nu am avut mereu menstruația regulată. O zi sau două întârziere, o zi sau două mai devreme, fluctuează. Să îți dau de veste?

– Nu.

Închizând ochii, ea se luptă cu lacrimile.

– Dacă aș fi știut atunci ce știu acum despre tine, nu aș fi acceptat niciodată asta.

El îi puse un deget sub bărbie, îi dădu capul pe spate și o privi direct în ochi.

– Cunoscându-te cum te știu acum, aș fi acceptat fără ezitare. Să nu te îndoiești niciodată că vreau să primești asta. Își împreună degetele cu ale lui Jayne peste pântecul ei. Sper că s-a întâmplat.

Nu avea să plângă. Nu voia. Cu toate astea, amenințarea lacrimilor era acolo.

– Să știi că nici un copil din Anglia nu va fi iubit mai mult.

– Nu mă îndoiesc, zise el zâmbind trist.

Văzu peste umărul lui, ca prin ceață, piatra ce marca începutul proprietății lui Walfort.

– Te rog, oprește trăsura! Nu vreau să... trebuie să ne despărțim aici.

El făcu semn, și trăsura se opri, iar ea simți că i se face greață din pricina mișcării. Aproape imediat, lacheul deschise ușa.

– Lasă-ne câteva momente, strigă Ainsley, și ușa se închise iute.

Dându-se înapoi ca ea să-l poată vedea mai bine, ea își trecu degetele peste chipul lui, peste trăsăturile prea pronunțate pentru un bărbat de vârsta lui.

– Nu mă voi mai uita niciodată la stele ca până acum.

– Nici eu, te asigur, spuse el cu un zâmbet familiar.

– În tot timpul nostru împreună, nu m-ai sărutat niciodată pe gură, zise ea lingându-și buzele.

– Una din regulile tale, draga mea. Eram hotărât să nu le încalc. Dar dacă tu o încalci...

Cu o disperare și cu o foame care o uimi, îi acoperi gura cu buzele ei. Avea un gust mai bun decât își amintea și, deși ea inițiase sărutul, el nu fu timid și-l continuă.

Abia își dădu seama că el o trase în poala lui, lipind-o de pieptul lui, în timp ce gura lui o prăda pe a ei. Trebuia să fi făcut asta mai devreme. La naiba cu regulile ei blestemate! Limbile lor se împreunară și dansară, și căutară, dar acum nu mai aveau timp să exploreze totul. Prima dată când se sărutaseră, ea fusese înspăimântată de sentimentele pe care i le trezise. Acum le savura. Se simțea așa de vie! Fiecare nerv din ea cânta. Fiecare centimetru din ea o furnica.

Mâinile lui iscusite se plimbară pe ea. Oriunde o atingea, îi provoca plăcere și dorință. Ea își dădu seama că el îi mângâia gamba, urcând tot mai sus.

– Nu, nu, șopti ea peste gura lui, lipindu-și fruntea de a lui și luptându-se să întârzie lacrimile cât mai mult posibil.

– La revedere, Ainsley.

Se dădu jos din poala lui, se întinse spre ușă...

– Jayne?

Nu voia să se uite în urma ei. Dar el îi oferise atât de multe! Îi datora măcar o ultimă privire. Se întoarse. O duru inima când văzu emoția din ochii lui.

– M-ai întrebat odată dacă sunt dispus să schimb locul cu Walfort.

– Și ai spus nu.

– De atunci, am aflat că m-am înșelat. Aș prefera să fiu olog și să am mereu dragostea ta chiar și pentru un moment decât să trăiesc fără să o am.

Nu îi putea spune cuvintele pe care știa că el voia să le audă. Ar fi devastat-o; și cel mai probabil l-ar fi devastat și pe el. Era mai bine să pretindă că pentru ei nu existau acele cuvinte.

Clătinând din cap, deschise ușa, recunoscătoare să dea peste lacheul pregătit să o ajute să coboare. Când el închise ușa, ea se grăbi spre trăsura ei fără să se mai uite înapoi.

Walfort stătea în scaunul lui cu rotile la fereastră, așteptând. Știa că ea se întorcea în acea după-amiază. Era ciudat cum anticipa și se temea în același timp de întoarcerea ei.

Nu o iubise când se căsătoriseră. Nu o iubise când fusese un bărbat întreg. Ajunsese să o iubească și să o aprecieze pe Jayne după ce le fuseseră răpite așa de multe lucruri. Devotamentul ei îl uimise. Loialitatea ei îl umilise. Sacrificiul pe care era forțată să îl facă – să nu aibă niciodată copii – îl chinuise.

Dacă ea ar fi știut adevărul acelei nopți, al atâtor alte nopți înainte de acea noapte, l-ar fi disprețuit. Nu putea să adauge ura ei la lista eșecurilor din viața lui, nu putea să o împovăreze și cu această emoție. În mod egoist, nici nu putea trăi fără ea, fiindcă îi lumina zilele.

Văzu cum trăsura cotește pe drumul ce ducea spre conac, iar inima lui acceleră, bătând în același ritm ca pe vremea când era băiat și picioarele lui alergau peste câmpuri. La naiba, simțea lipsa mobilității pierdute.

Așa cum știa că ar fi simțit lipsa soției dacă ea nu ar mai fi fost lângă el.

Trăsura se opri. Rămase pe loc, privind, așteptând. Nici când avusese picioarele întregi nu o întâmpinase niciodată. Nu o luase niciodată în brațe.

Acum și-ar fi dat sufletul să poată face oricare din aceste lucruri. I-l dăduse în schimb pe Ainsley.

Lacheul deschise ușa, ajutând-o să coboare. Apoi ea își ridică fustele și se grăbi spre casă, alergând pe scări. Auzi ușa deschizându-se.

– Walfort!

– Aici, iubire!

Apăru fără suflare în ușă, cu părul ciufulit. Doamne, era frumoasă. Îl duru inima când își dădu seama cât de mult îi simțise lipsa.

– Walfort! scrâșni ea, înainte să alerge prin cameră, căzând în poala lui și înfășurându-și mâinile în jurul gâtului lui, ținându-l așa de strâns că aproape îl sufocă.

Hohotele de plâns îi cutremurau corpul, lacrimile îi udau obrazul. O trase mai aproape, o strânse în timp ce propriii ochi îl ardeau. În adâncul lui, tristețea se lupta cu bucuria, în timp ce adevărul îl lovi.

Nu avea nici o îndoială că cea mai mare teamă a lui și cea mai mare dorință se îndepliniseră: se îndrăgostise de Ainsley.

Doamne, ce făcuse?

În vreme ce trăsura se apropia de cabană, Ainsley simțea că trecuse prin cea mai lungă călătorie din viața lui. Ușa trăsurii se închisese cu un clic răsunător. Ainsley credea că avea să-l urmărească tot restul zilelor și al nopților. Se trânti pe scaunul capitonat al trăsurii și aștepta. Auzind loviturile îndepărtate ale copitelor cailor, privi pe fereastră trăsura lui Walfort care trecea pe lângă el. Spera să o vadă pentru ultima dată pe Jayne, dar văzu doar umbre.

Se întinse și lovi în tavan.

– Înapoi la Blackmoor.

Noaptea se așternuse cu ore în urmă. Ar fi trebuit să se oprească undeva, să întrerupă călătoria și să continue dimineață. Permise însă doar să se oprească pentru a se schimba caii.

Când, în cele din urmă trăsura se opri, coborî și se îndreptă spre grajduri. Era trecut de mult de miezul nopții. Cu toate acestea, puse șaua pe calul lui preferat, urcă și porni la galop puternic. Voia să-și acorde timp să se gândească la ea până la răsărit și apoi nu avea să se mai gândească la ea niciodată. Voia să meargă mai departe cu viața

lui ca și cum Jayne nu ar fi fost niciodată parte din ea. Toate nopțile și zilele lor împreună aveau să devină o amintire îndepărtată, la care să nu se întoarcă niciodată. Decisese deja să vândă cabana.

Opri calul lângă stejarul bătrân. Se cățără cu îndemânare până ce ajunse la creanga lor. Se așeză într-o parte, cu spatele sprijinit de scoarța tare a trunchiului. În noaptea aceea, luna plină strălucea pe cerul nopții. Gâtul lui era plin de lacrimi, dar refuza să le lase libere. Nu plânsese niciodată în viața lui; cu siguranță, nu avea să înceapă acum.

Nici când murise tatăl lui nu plânsese. Dar atunci avea doar patru ani. Nu înțelesese cu adevărat ce se întâmplase. Moartea era ceva de neînțeles. Crezuse că tatăl lui se dusese să doarmă, nimic mai mult. Dar apoi nu îl mai văzuse niciodată.

Se întrebă ce ar fi crezut tatăl său despre acțiunile lui recente, apoi decise că oricum nu conta. Tot ce conta era ce gândeau persoanele implicate: el, Jayne și Walfort.

Când ea coborâse din trăsură, fusese pe punctul de a-i mărturisi că se îndrăgostise de ea. Profund. Irevocabil. Îndrăgostit.

Era o nebunie să îi spună. Să recunoască față de el însuși. În orice caz, asta ar fi făcut ca lucrurile să devină și mai dificile pentru ei toți.

Dimineață, avea să se întoarcă la cabană și la existența lui lipsită de însemnătate și plictisitoare. Avea să își umple zilele cu munca, administrându-și averea și finanțele, și urma să-și umple serile cu femei. Nu voia să treacă nici o noapte fără o femeie în patul lui, în brațele lui, șoptindu-i numele.

Avea să o uite. Jayne Seymour, marchiză de Walfort. Nu voia să se mai gândească niciodată la ea.

În vreme ce luna se mișca peste orizont, îi urmă drumul și se întrebă dacă și ea era la fel de singură ca el.

Capitolul 18

Reședința Lyons
Ajunul Crăciunului, 1860

Ainsley se bucura de distracția Crăciunului, stând în salonul mare al conacului fratelui său. Savura alcoolul fin al fratelui său mai mare – probabil un pic cam mult, dacă ar fi fost să se ia după felul în care se legăna bradul împodobit aflat pe masa din colț. Fenimore, câinele collie al familiei, era încolăcit lângă coșul în care dormea dus cel mai tânăr membru al familiei – Rafe. Era o priveliște familiară. Slujise ca paznic pentru ambii copii care se născuseră înaintea celui mai mic.

Mama lui și Leo erau și ei prezenți, dar mult prea posaci. Intenționau să călătorească din nou spre casa Lynnford a doua zi. Starea lui Lady Lynnford se degrada rapid, și ducesa voia să fie acolo pentru femeia care o ajutase să crească trei fii. Lady Lynnford nu își dăduse seama niciodată că unul dintre ei era fiul soțului ei. Dacă ducesa avea să tacă în continuare, contesa urma să ajungă în mormânt fără să știe acest lucru.

Stephen și familia lui lipseau. Mercy îi oferise lui Stephen alt fiu cu doar trei zile în urmă, deci abia peste câteva săptămâni putea să iasă și să meargă.

Gândindu-se la situația lui Mercy, Ainsley își aduse aminte de Jayne. Nu reușea să o izgonească din gândurile sau amintirile lui. Poate pentru că plecase din Blackmoor cu o zi înainte ca să se îndrepte spre locul unde se afla acum. Rătăcise prin cabana aceea nenorocită pentru că încă avea mirosul ei, prezența ei. Decisese să nu o mai vândă. Când o zărise prima dată, se îndrăgostise imediat de casă și de terenul din jurul ei. Acum însemna și mai mult pentru el. Ce gând stupid să renunțe la proprietate!

Dar de la reședința lui Westcliffe avea să se întoarcă la proprietatea lui, conacul Grantwood. Își neglijase casa și responsabilitățile

prea mult timp. Avea nevoie să meargă mai departe cu viața lui. Se hotărâse să își facă o amantă. O singură femeie. De ce să depună efort să facă curte altei femei în fiecare noapte? Avea să găsească una care să îi fie pe plac și să aranjeze o casă pentru ea. Ea urma să se ocupe de nevoile lui. Avea să se asigure că era instalată confortabil. Putea fi un aranjament reciproc avantajos. Ar fi trebuit să facă asta mai repede. Zburatul din femeie în femeie era obositor. Nu mai fusese cu nici o femeie de când plecase Jayne, iar asta îl agita. Din acest motiv era neliniștit, își spuse el, nu din cauza blestematei de telegrame primite cu o săptămână în urmă.

Mulțumesc.

Mesagerul care i-o livrase făcuse asta cu doar două cuvinte: „Pentru duce".

Plecase rapid, de parcă nu aștepta nici un răspuns.

„Mulțumesc."

Ainsley nu știa dacă acel cuvânt fusese scris de Walfort sau de Jayne. Cu siguranță, de Walfort. Jayne știa că el nu dorea nici o confirmare, nu voia să știe dacă întâlnirile lor avuseseră succes. Dar cum să nu afle despre asta? Toată Londra avea să discute despre acest lucru în timpul sezonului care începea. Poate că avea să evite să meargă în oraș. Nu, era important ca măcar să se arate pe acolo, să viziteze vechile locuri de întâlnire și să flirteze cu doamnele. Să își refacă reputația. În ultima vreme, o neglijase.

Și apoi amanta lui avea să fie acolo, deci urma să se întrețină în mod adecvat. Abia aștepta. Ar fi trebuit să meargă în oraș mai devreme, să găsească locuința potrivită pentru femeia care avea să îi ocupe nopțile, să aranjeze...

– Unchiule!

Își mută privirea și se întrebă de când avea fratele lui un copil care nu se vedea clar. Spera că băiatul nu venise să îi spună că era nevoie de el în altă parte. Nu era convins că picioarele lui puteau fi suficient de puternice să-l susțină. Unde naiba erau cu toții? Își forță ochii să se concentreze și ridică o sprânceană.

– Nepoate.

După umerii îngușți, părea vicontele Waverly, viitorul conte de Westcliffe, care se lupta să nu râdă. Să se salute sobru de fiecare dată era o glumă veche între ei. Ainsley nici nu-și mai aducea aminte cum începuse tradiția.

Waverly își mișcă sprâncenele, sus, jos, sus, jos. Se încruntă și își strâmbă gura de copil de cinci ani. Apoi atinse sprânceana ridicată a lui Ainsley de parcă se aștepta să muște.

– Cum faci asta?

– Exercițiu, băiete.

Se întinse și ciufuli părul negru al băiatului, încercând să nu se întrebe ce nuanță urma să aibă părul copilului lui Jayne. Nu voia să se gândească, nu trebuia să se gândească la el ca la fiul lui. Durerea ar fi fost prea mare. Acceptase aranjamentul știind care era prețul. Nu putea să regrete acum.

– O să înveți când o să mai crești. Ce zici de fratele tău?

– Plânge prea mult.

– Și tu plângeai la vârsta lui.

– Nu. Eu nu plâng niciodată. Băieții nu plâng.

– Iar el e băiat.

Waverly se uită la el de parcă ar fi crezut că unchiul lui trebuie să stea în spitalul de boli nervoase Bedlam. Ainsley nu voia să se gândească la faptul că, dacă nu se însura și nu avea un moștenitor, acest băiat avea să aibă grijă de el la bătrânețe.

– Nu, nu este. Este un bebeluș, insistă Waverly.

– Hm. Și ce crezi că l-ar transforma în băiat?

Waverly își încreți nasul, apoi privi în jos spre turul pantalonilor lui scurți.

– Are unul la fel. Am văzut eu.

– Ei, vezi?

– Cred că și Hope a avut una, zise el, referindu-se la sora lui, dar a ei a căzut.

Din fericire pentru Ainsley, nu băuse coniac în momentul acela. L-ar fi scuipat fără jenă. Se abținu să nu zâmbească.

– Chiar așa?

Nu avea de gând să aștepte o explicație despre un scenariu imposibil.

Westcliffe apăru și își puse mâna pe capul fiului său – un gest posesiv, dar plin de iubire.

– Nu-l deranjezi pe unchiul tău, nu?

– Deloc, răspunse repede Ainsley. Aveam o discuție filosofică despre ce îi transformă pe băieții mici în băieți.

– Tăieturile, melcii și cozile de cățel – ceva de genul ăsta, nu-i așa? întrebă Westcliffe.

– Unchiul Stephen îmi va da un ponei de Crăciun, spuse Waverly, nemaifiind interesat să continue discuția, cel mai probabil fiind plictisit.

Când Stephen se însurase, Ainsley îl rugase să vegheze asupra proprietății lui din Hertfordshire. Stephen detestase mirosul de oaie. Până la urmă, cumpărase pământul de la Ainsley – din moment ce nu avea dreptul la moștenire – și îl populase cu cai.

– Este un unchi bun, zise Ainsley.

Waverly îl privi cu ochii lui mari și căprui, în care se citea că voia să știe ce urma să primească de la el.

Ainsley rânji.

– Va trebui să aștepți ca să afli ce îți dau eu de Crăciun.

O undiță. Se gândise că poate la vară avea să ia băiatul la Blackmoor. Era parte din cadoul lui. Totuși, nu era la fel de impresionant ca un ponei.

Westcliffe îl bătu pe băiat pe umăr.

– Fugi acum! Mama ta are nevoie de tine.

Cu toată bună-cuviința unui viitor lord, Waverly plecă.

– La primăvară, cred că îl învăț să se cațăre în copaci.

– Doar dacă ești treaz, spuse Westcliffe, care trase un scaun și se apropie de el, așezându-se. De obicei, ești mai sociabil.

– Moartea ne dă târcoale. Mi s-a părut mai potrivit să fiu sobru.

– Doar asta te tulbură?

– Cam târziu să joci rolul fratelui mai mare.

– L-aș fi jucat mai devreme, dar insistai să mi-l uzurpezi. Claire este îngrijorată în ceea ce te privește. Zice că ai slăbit.

Ainsley chicoti misterios.

– Acum, dacă zice ea, înseamnă că este adevărat. Asigur-o că totul este în regulă.

El clătină din cap. Claire îl supraveghease când fusese mai tânăr, ceea ce îi permisese să se joace cu ceilalți. De-a v-ați ascunselea fusese jocul lui preferat. Atâta vreme cât se ascundea undeva aproape de Westcliffe, ea nu îl găsea niciodată pentru că era prea îngrozită de viitorul ei soț ca să caute în vreuna dintre zonele din jurul lui.

– Scuzele mele, spuse Ainsley. A fost tăios și nepoliticos din partea mea. Apreciez grija ei, dar totul este așa cum trebuie să fie.

– Nu sunt sigur că ordinea cuvintelor mă liniștește. Din câte știu eu, pentru tine ar putea să fie totul în regulă și când te afli în iad.

Ainsley rânji. Fratele lui era mai perspicace decât credea el. Nerăbdător să schimbe subiectul, zise:

– Se pare că avem mai mulți băieți în familia asta.

– Soția lui Stephen și a mea știu să-și facă datoria, replică Westcliffe pe un ton șicanator.

Ainsley bănuia că datoria lui Claire era cea care decidea ea că este. Știa că Westcliffe o adora, fuseseră ani întregi în care o rănise, iar acum trebuia să se revanșeze.

– Și dacă ar naște doar fete? întrebă Ainsley.

– Îndrăznesc să spun că le-am iubi la fel. Te-ai gândit la un moștenitor? Claire mi-a spus că sunt câteva fete din cele mai bune familii care vor debuta anul acesta.

– Așa de tinere, că sigur mi se vor părea copilăroase pentru experiența mea.

– Te gândești la una mai în vârstă?

– Nu mă gândesc la nimeni.

Minciună. Se gândea la Jayne. Tot timpul. Devenea oarecum enervant.

– Bine, atunci, zise Westcliffe și îl lovi pe Ainsley peste genunchi. Acum te las. Mi-am neglijat soția destul.

Privi cum se îndepărtează fratele lui, apoi se întinse după pahar.

„Mulțumesc."

Ridică ușor paharul și își șopti toastul.

– Crăciun fericit, Jayne!

Capitolul 19

Proprietatea contelui de Lynnford
Început de ianuarie, 1861

Cu siguranță, era cel mai prost portret pe care îl făcuse vreodată. Însă cine l-ar fi privit nu ar fi gândit asta. Avea puțin din realitate, fiind în mare parte rodul fanteziei. Matroana arăta sănătoasă, inimoasă, fericită. Cu soțul lângă ea, având mâinile pe umerii ei, părea să nu aibă nici o grijă în lume în afară de cele aduse de titlul ei. Cei cinci copii ai lor – doi băieți și trei fete – îi înconjurau. Leo știa că le acordase atenția cuvenită. Toți își priveau mama, iubirea față de ea fiind evidentă în expresiile lor.

– Este frumos, Leo, zise ea, ofilită și slăbită pe patul de moarte, când el îl ridică pentru ca ea să-l vadă.

– Ți-am spus că este minunat, gânguri Tessa, stând pe un scaun și strângând mâna prietenei ei.

– Da, dar credeam că te referi la altceva. Zâmbetul ei avea ceva obraznic, o aluzie la femeia plină de viață care fusese cândva.

Tessa încuviință din cap către Leo.

– Mulțumesc.

– Dacă ai nevoie de mine, știi unde mă găsești.

Ea încuviință din nou din cap. Cele trei săptămâni de după Crăciun fuseseră oribile și obositoare. Dar Tessa nu putea pleca, refuza să plece, în ciuda dificultăților. Lynnford avea nevoie de ea. De câte ori în ultimele zile îi spusese că ea era sprijinul lui, de câte ori se ținuseră în brațe și plânseseră?

Îl privi pe Leo cum părăsea camera cu pasul lui lent. De câte ori în ultima vreme îi oferise tăria de a continua?

– Te vei mărita cu el? întrebă Lady Lynnford.

Tessa râse ușor și aranjă perna de sub capul prietenei ei.

– Cauți bârfe ca să le împrăștii în următorul sezon?

– Nu voi fi aici pentru următorul sezon. Amândouă știm asta.

– Nu vorbi prostii. Întinse toate cuverturile până ce nu mai rămase nici o cută.

– Sunt gata să plec, Tess.

Tessa se întoarse pe scaun, luă mâna Angelei și o frecă blând, încercând să îi ofere puțină căldură. Cum putea fi așa de rece?

– Atunci ar trebui să fii liberă să pleci, draga mea. Raiul te așteaptă.

– O să ai grijă de Lynnie, nu-i așa?

Sărută degetele fragile.

– Bineînțeles. Și voi fi bună ca o mamă cu copiii tăi. Deși sunt mari. Uneori, cred că au mai mare nevoie de noi când sunt mari.

– Dacă nu te măriți cu artistul tău, atunci mărită-te cu Lynnie. Te iubește, să știi.

Tessa clătină din cap.

– Nu este nevoie să negi, draga mea. Știu că și tu îl iubești. Știu că nici unul din voi nu ați dat frâu liber sentimentelor voastre câtă vreme am fost soția lui. Dar am văzut des dorul, mai ales când erai tânără. Închise ochii, apoi îi deschise plini de energie. Bărbații sunt niște creaturi așa de prostuțe, uneori orbi. Cred că nu și-a dat seama că Stephen este al lui până ce nu am crezut toți că Stephen a fost ucis în Crimeea.

Pe Tessa o cuprinse groaza. Voia să o scutească pe Angela de durere.

– Îl iubesc pe Lynnie, continuă Angela, de parcă citise gândurile Tessei. Crezi că m-aș uita la Stephen și nu l-aș vedea pe tatăl lui în el?

– Nu i-am spus niciodată când eram tineri, pentru că am crezut că asta ar fi fost o povară pentru el.

– Atunci ești la fel de prostuță ca el.

Trecuse de mult de miezul nopții când Tessa veni în dormitorul lui Leo. El lucra la un autoportret pe care se gândea să i-l dea ei, dar, când îi văzu chipul, știu că avea să rămână neterminat. Își puse jos pensula, traversă camera cu pași lenți și o luă în brațe.

Lacrimile ei erau fierbinți și grele, udându-i cămașa. Nici un cuvânt nu fu rostit. Nu era nevoie. Mereu fusese așa între ei.

O ridică în brațe, o duse pe canapea și se așeză cu Tessa cuibărită în poala lui. Hohotele ei de plâns se transformară încet în lacrimi și smiorcăieli.

– Batistă? mormăi ea.

– Nu am nici una la mine. Folosește cămașa mea.

– Leo...

– Folosește cămașa. Iau alta.

Așa și făcu, apoi se îndreptă și se aplecă pe spate. Începu să se joace cu buclele lui blonde.

– Ai cel mai rebel păr.

– Și tu îl ai pe cel mai frumos.

El tânjea să îl desfacă, dar știa că ea nu ar fi acceptat avansuri în acea clipă. Era prea curând, se simțea prea rănită.

– S-a dus liniștită. Și eu, și Lynnford eram acolo. Acum le spune copiilor. Trebuie să am grijă ca ei să nu îi simtă lipsa.

El își trecu degetul peste obrazul ei, un obraz pe care îl sărutase de mii de ori.

– Știu.

– Nu știu cât vom sta aici.

– Cât timp e nevoie.

– Te iubesc, știi asta. În vocea ei era o urmă de tristețe, iar el știa că nu avea nici o legătură cu pierderea prietenei ei.

– Știu.

Dar nu suficient. Niciodată nu-l iubise suficient.

Copiii Tessei, împreună cu soții și soțiile lor, veniră pe domeniul Lynnford pentru înmormântarea iubitei lor contese – la fel ca jumătate din Londra dacă judecai după mulțimea adunată. Fu așezată să se odihnească în cripta familiei de pe domeniu.

Tessa și Leo rămaseseră ca să scutească familia de povara de a se ocupa de aceste lucruri. Ea simțea că era ultimul lucru pe care îl putea face pentru draga ei prietenă. Familiile – Lynnford și a ei – se întorseseră în casă după înmormântare. Erau toți adunați în salon, copleșiți de amintirile zilelor trecute, înainte ca sănătatea contesei să fie afectată.

Tessa fusese așa de ocupată cu fiii și fiicele lui Lynnford, încât nu-l văzuse pe Leo plecând. Fusese un pic distant, cu siguranță copleșit de durerea care îi înconjura. Era așa de sensibil, atât de conștient de sentimentele subtile ale celorlalți! Ea hotărî să plece a doua zi. Poate că aveau să meargă la mare. Să se plimbe pe țărm. Să asculte cum bate vântul peste apă. Acolo era pur și simplu prea multă liniște.

– Cred că ar fi fost mulțumită să știe că au iubit-o așa de mulți.

Tessa privi spre Lynnford. Avea peste 55 de ani, dar era în continuare devastator de chipeș și de demn. Da, fusese o proastă să creadă

că s-ar fi putut uita cineva la Stephen și nu l-ar fi văzut pe el. Deși poate că oamenii vedeau doar ce doreau să vadă.

– Îmi va fi dor de ea, zise Tessa.

– Nu mai mult ca mie. Nu știu cum voi continua fără ea.

– O zi după alta. Este cea mai bună metodă.

– Te gândești vreodată la viitor?

Ea clătină încet din cap.

– Nu, nu chiar.

Fu cuprinsă de o prevestitoare senzație de teamă. Ciudat. Poate că simțea asta din pricină că moartea vizitase recent acel loc. Avea nevoie de Leo. Chiar avea nevoie de el. Unde naiba era?

Îi atinse brațul lui Lynnford.

– Dacă mă scuzi, am ceva de făcut.

– Te rog... Tess, mulțumesc că ești aici.

– Nu a fost nici un deranj, te asigur.

Când trecu pe lângă ei, cei trei fii o îmbrățișară liniștitor. Ce bărbați puternici și buni! Erau mândria și bucuria ei, chiar dacă îi albiseră părul, și Ainsley încă nu se însurase. Nu avea să îi placă, dar plănuia să intervină în acest sezon și să înceapă să aducă tinere domnișoare în viața lui. Fusese îngrijorată în privința lui de când descoperise pe unde îi rătăcea inima. Era un drum pe care avea să rămână singur și pierdut. Ea știa asta. Călătorise destul pe acest drum când fusese tânără.

Șerpui pe holuri până ce ajunse la scările ce duceau la dormitorul pe care îl folosea când se afla acolo.

Intră, așteptându-se să-l găsească pe Leo acolo. Dar el nu era de găsit. În dormitorul lui atunci. Când se întoarse ca să iasă în hol, ceva îi atrase atenția. O foaie de hârtie împăturită, pusă pe pernă. Pe partea unde dormea ea. Când se apropie, putu vedea numele ei caligrafiat elegant de Leo. Tot ce făcea el era atins de eleganță.

Desfăcu hârtia și citi scrisoarea scrisă cu grijă.

El este liber acum, iubirea mea, și tu trebuie să fii la fel. Mulțumesc, draga mea Tessa, pentru fiecare zâmbet, pentru fiecare râset... pentru fiecare noapte petrecută cu mine. Acum, sper să îți găsești adevărata fericire alături de cel care mereu a avut inima ta.

Rămân servitorul tău devotat,

Leo

Strângând scrisoarea la piept, îi șopti numele. Mai bine de treizeci de ani tânjise după Lynnford. Libertatea lui era acum dulce-amăruie. A ei era neașteptată.

Artistul ei plecase. Nu prea reușise să-i arate cât de important era pentru ea. Se temea că, odată cu plecarea lui, el îi luase inima.

Capitolul 20

Herndon Hall
Sfârșit de ianuarie, 1861

Zăpada îmbrăca pământul, dar asta nu o împiedică pe Jayne să-și facă plimbarea zilnică de după-amiază. Doctorul ei îi recomandase asta. Ca să rămână puternică, să o întărească pentru ceea ce urma. Aerul de afară avea să facă și copilul puternic. Și asta conta cel mai mult.

Îți ținea o mână pe abdomen, frecându-l în timp ce mergea. O făcea să se simtă mai aproape de copil, deși dovezile existenței lui erau rare. Încă nu se rotunjise, era devreme. În seara când îi anunțase lui Walfort sarcina ei, el îi spusese că o iubește, iar ea plânsese pentru că nu îi mai spusese acele cuvinte de când se întorsese de la Blackmoor. O ținuse în brațe în timpul nopții cum nu o mai ținuse de mai bine de trei ani.

Îi trimisese vorbă lui Ainsley. De fapt, un cuvânt. Privind în urmă, părea nesemnificativ, dar până la urmă orice cuvânt ar fi fost lipsit de importanță.

Walfort era exuberant cu laudele lui – prea mult, se gândea ea uneori, dar apoi presupunea că pentru el partea dificilă trecuse. Să vadă roadele planului său, realitatea acestuia. Să știe că aveau să aibă un copil. Voia cu disperare ca toți să creadă că era al lui.

Ea îi spusese că nu contează. Avea să fie tatăl acestui copil. Asta era ce conta cu adevărat.

Dar nu se lăsa descurajat. Făcea planuri ca ei să meargă la Londra pentru sezon – deși perioada ei de lăuzie avea să coincidă cu acele luni. Trase adânc aer în piept ca să se relaxeze. Urma să se ocupe de acest lucru când avea să vină momentul. Faptul că urma să se întâlnească cu Ainsley nu avea nici o legătură cu faptul ca o îngrijora această plecare. O femeie care abia năștea pur și simplu nu apărea în public. Nu se cuvenea. Indiferent cât de mult își dorea soțul ei asta.

Ar fi fost mai bine să meargă la Londra în următorul sezon. Trebuia pur și simplu să îl convingă de acest lucru. Pentru că nu dorea ca el să se îndoiască de afecțiunea ei față de el ori să se întrebe care erau sentimentele ei pentru Ainsley.

Nu. Nu aveau să meargă la Londra. Aveau să rămână acolo. Copilul lor trebuia să stea acolo. Trase din nou aer în piept. Decizia era luată. Trebuia doar să îl convingă pe Walfort.

Capitolul 21

Northhamptonshire, conacul Grantwood
Început de februarie, 1861

Ainsley stătea la biroul lui, studiindu-și investițiile, când mama lui dădu buzna în cameră. Chiar trebuia să îi explice că avea nevoie de un avertisment când dorea să-l viziteze. Dacă își avea amanta la conacul Grantwood, întinsă pe birou și cu fustele ridicate până la talie?

Ar fi fost o glumă bună, se gândi el, din moment ce încă nu avea amantă.

Se ridică în picioare și scoase o minciună repetată deseori.

– Mamă, ce surpriză plăcută!

– M-am întors la Londra ca să descopăr că Leo și-a împachetat toate lucrurile și a dispărut.

– Sunt bine. Mulțumesc că m-ai întrebat. Și tu ce mai faci?

– Ainsley, nu am timp de banalități. Înțelegi? A plecat!

El își arcui o sprânceană.

– Ești consternată de întorsătura lucrurilor? Am crezut că scrisoarea pe care ți-a lăsat-o la conacul Lynnford a fost suficientă.

Cu siguranță, îi luase prin surprindere și pe el, și pe frații lui. Mama lui nu le spusese ce scrisese, ci doar esența mesajului: amantul ei de ani întregi decisese să treacă la păsuni mai tinere. Cuvintele ei. Ainsley se îndoia că Leo scrisese asta.

– Sunt contrariată, zise ea scurt, oprindu-se în fața biroului, de parcă își dorea cu disperare să ridice ceva de pe el și să trântească de perete. Toți anii ăștia, m-am înșelat crezând că este un bărbat de onoare, nu un laș. Nu a avut decența să îmi spună în față, să își ia la revedere. Pur și simplu, a presupus că eu voi dori să scap de el.

– De câte ori te-a cerut de nevastă?

Ea se opri, clătinându-se. Nu își amintea să își fi văzut mama vreodată așa de zguduită.

– Nu văd ce însemnătate are asta.

El veni în fața ei, sprijinindu-și șoldul de birou și îndoindu-și brațele peste piept.

– Refuzându-l, i-ai dat impresia că este ceva temporar.

– Temporar până când i-am dat de înțeles că este timpul ca el să plece. Când cineva cu statutul nostru își face un amant, așa se întâmplă. Ne asumăm riscurile. Noi decidem când relația se termină, iar eu încă nu o terminasem cu el.

– A trecut aproape o lună.

– Nu puteam să îi părăsesc pe Lynnford și pe copiii lui la fel de brusc cum m-a părăsit Leo pe mine. Erau lucruri de rezolvat, și suferința lor era încă prea mare.

– O lună, repetă el.

– Naiba să te ia, Ainsley! Știu exact cât timp a trecut. Sunt foarte conștientă de fiecare moment care a trecut fără prezența lui Leo. În ultimele zece zile, m-am chinuit să îl găsesc, dar nici măcar nu știu de unde să încep să caut. Nu era în nici un club. Nu îi cunosc prietenii. Nu știu nimic despre familia lui.

Lacrimile îi umplură ochii. Nu își amintea să își fi văzut mama plângând. Durerea de a o vedea așa aproape că îl făcu să se îndoiască.

– Cum am putut să știu așa de puține despre el când îl iubesc atât de mult?

Desfăcându-și brațele, Ainsley își prinse mâinile de marginea biroului.

– Mamă, de ce ești aici?

– Știu că tu cunoști un anumit tip de oameni răi. Oameni care îi spionează pe alții. Așa te-ai ocupat de femeia aia îngrozitoare care le făcea necazuri lui Stephen și lui Mercy. Dacă aceste persoane știu să spioneze, poate că îl pot găsi.

– Nici măcar nu îi știm numele de familie. Ai idee unde a locuit înainte să te cunoască?

Clătină încet din cap.

– Când eram împreună, tot ce conta era faptul că eram împreună.

El încuviință din cap. Era, într-adevăr, o situație dificilă, dar știa pe cineva care era posibil să îi ajute.

– În trecut, l-am folosit pe Sir James Swindler. Se pricepe să caute informații. Lasă-mă să aranjez niște lucruri și plecăm împreună la Londra.

– Mulțumesc, zise ea, zâmbind recunoscătoare.

– Te avertizez totuși că, atunci când Leo va fi găsit, voi fi obligat să îl provoc la duel ca să-ți apăr onoarea.

– Duelul este interzis.

– Asta nu împiedică oamenii să se dueleze și, cu siguranță, nu mă va opri nici pe mine.

Ea trase aer adânc în piept, își îndreptă umerii și deveni din nou femeia hotărâtă care îi alinase rănile când era copil.

– Găsește-l! Apoi lasă-mă pe mine să mă ocup de afacerea asta dintre noi doi. Crede-mă, va regreta ziua în care s-a născut!

Cu atât mai bine pentru ea. Cel puțin, lacrimile dispăruseră. Se înțelegea cu mama lui atât timp cât ea nu plângea.

Zâmbi în sinea lui. Bănuia că și Leo îi putea face față. Cu toate astea, Dumnezeu să-l ajute dacă ea îl găsea! Avea să înfrunte o femeie disprețuită și tot scandalul ce urma.

Leo stătea pe marginea unei stânci. Sub el, marea urla peste țărm, dar acolo, sus, era o pace care sfida certurile zgomotoase. În ultima vreme, începuse să picteze peisaje și încerca să surprindă în lucrarea lui acel sentiment de pace care îl înconjura. Dar tot ce reușea erau niște tușe închise și margini dure. Lăsă pânza deoparte și luă alta – să înceapă din nou. Dar era chiar dificil.

Sperase la un nou început în acea căsuță de lângă mare. Un drum nou. Oamenii dezamăgeau mereu, dar natura... natura rămânea statornică și adevărată. Cu excepția acelor bucăți de la marginea stâncii care se surpaseră sub greutatea piciorului lui într-o după-amiază și îl făcuseră să își piardă echilibrul, fiind cât pe ce să cadă pe stâncile de dedesubt.

Ar fi ajuns mâncare pentru pești înainte de a fi găsit de cineva. Acel colț de rai izolat se transforma rapid în iad. Îl închiriase pentru încă o lună, apoi avea să călătorească în străinătate. Poate în Franța. Sau în Italia. Tessa mereu dorise să viziteze Italia. Ar fi trebuit să o ducă acolo.

Sau ar fi fost mai bine să o părăsească cu ani în urmă în loc să se agațe de ea ca un băiat imatur.

Se scărpină când simți o mâncărime în ceafă, dar apoi fu și mai rău. Poate că era fantoma tinerei femei care se aruncase de pe stâncă. Povestea ei era o legendă, la fel ca povestea surorii ei. Una dintre ele era proprietara acelei bucăți de pământ. Când ea și soțul ei plecaseră la Londra, închiriaseră proprietatea. Leo plătise foarte bine pentru a se putea izola. Avea nevoie de timp. Un bărbat cu inima rănită nu era

o companie plăcută. În ultima vreme, ajunsese să își deteste propria companie. Cu toate acestea, să se evite pe el însuși era foarte dificil.

Briza căpătă un miros mai dulce, un miros care îi amintea de nopțile pline de pasiune. Nu mai fusese cu o femeie de când plecase de lângă Tess. Poate că în noaptea asta avea să meargă la taverna din sat și să vadă ce se putea face în acest sens.

– Ce zici de ideea asta, fantomă mică? Să încerc?

– Nu știam că vorbești cu tine, murmură o voce cunoscută.

„Tessa." El se întoarse așa de repede, că își pierdu echilibrul și se lovi de pânză și de șevalet. În ciuda cearcănelor de sub ochi și a aparentei pierderi în greutate, era în continuare cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse. Respira greu, neregulat, iar inima lui ținea cu greu pasul cu ea. Trase adânc aer în piept și își recăpătă sângele-rece. Voia să o ia în brațe, să o sărute, să facă dragoste cu ea pe iarbă.

Însă abia vorbi:

– Ce cauți aici? Cum m-ai găsit?

– Ainsley a angajat un detectiv particular. Sir James Swindler.

Leo închise ochii. Privind în urmă, când plătise chiria, bănuia că ar fi trebuit să îi spună bărbatului că el căuta un refugiu și că voia să nu afle nimeni unde se afla.

– Sper că nu l-ai plătit mult. Întâmplarea face să fie a lui căsuța de lângă mare. Care erau șansele să se întâmple asta?

– Deși este vulgar să discutăm despre bani, am plătit cât am crezut că valorează informația lui. Aș zice că ai nevoie urgentă să te tunzi, dar îndrăznesc să spun că îmi place părul tău lung.

Îl dăduse pe spate și îl legase cu o bucată subțire de piele.

– Nu mi-ai răspuns. De ce ești aici?

– Pentru un rămas-bun cum se cuvinte. Chiar ai crezut că mă voi mulțumi cu o scrisoare?

– Părea mai puțin dureroasă pentru amândoi.

– Ai presupus că îl voi alege pe Lynnford în locul tău.

Râsul lui dur răsună în jurul lor.

– Îl iubești pe acest om de ani întregi. Să zicem că va avea o mică perioadă de doliu, dar, după atâta vreme, acest lucru este doar un mic inconvenient. Deși poate că va renunța la doliu. Sunt sigur că e nerăbdător să fie cu tine din nou. Eu cu siguranță nu aș lăsa eticheta să mă împiedice să fiu cu tine.

– El mă iubește.

– Normal că te iubește. Nu este un prost.

– Am avut atâtea nopți în care am vorbit peste miezul nopții...

– Nu vreau să aud, Tess. Spune ce ai de zis și pleacă!

În acel moment, Tessa crezu că i se va frânge inima. Să îl vadă pe frumosul ei Leo suferind și simțind atâta durere. Chiar dacă încerca să ascundă asta cu vorbe ascuțite și emoții ținute în frâu. Fusese alături de el prea mult timp, îl știa prea bine. Cum putuse să fie așa de oarbă în fața propriilor sentimente pentru el?

Își înclină bărbia cu mândrie.

– Foarte bine. Dacă insiști. Am venit să te invit la nunta mea.

El clătină trist din cap.

– Asta nu pot face, iubirea mea.

– Dar va vorbi toată Londra despre ea. Vreau să fii acolo. Îmi doresc cu disperare.

El privi spre mare.

– Nu am crezut niciodată că poți să fii atât de crudă, Tess. Nu îți pot nega nimic. Dar, te rog, nu îmi cere asta!

– Dacă tu nu ești acolo, dragul meu, drag Leo, atunci cum să mă mărit cu tine?

Privi cum șocul cuvintelor ei îi cuprinde trăsăturile lui iubite.

– Cu mine? Dar mereu m-ai refuzat când te-am cerut.

– Am fost o proastă. Lynnford a fost iubirea tinereții mele. Pe măsură ce am discutat săptămânile astea, pentru că nu am putut discuta mulți ani, amândoi am descoperit că nici unul din noi nu este persoana de care celălalt s-a îndrăgostit. Ne agățam de cineva care nu mai exista. Vru să facă un pas spre el. Tu mă iubești așa cum sunt acum. Și eu te voi iubi mereu. Căsătorește-te cu mine, Leo! Pentru numele lui Dumnezeu, căsătorește-te cu mine!

Nu-și aminti să-l fi văzut mișcându-se, dar dintr-odată se trezi în brațele lui, iar gura lui o devora pe a ei. O mică parte din ea se întreba cât de înțelept fusese gestul ei, deși el era mult mai tânăr decât ea. Dar aproape că nu îi mai păsa.

Îl iubea cu toată inima și din tot sufletul. Îl iubea de mulți ani, dar rămăsese agățată de o promisiune din trecut. Se presupunea că înțelepciunea vine odată cu vârsta, dar în cazul ei se părea că făcuse un ocol.

O ridică în brațe.

– Mai întreabă-mă o dată!

– Căsătorește-te cu mine!

– De ce, Tess? De ce?

Îl mângâie pe obraz, detestând faptul că îi dăduse motive să se îndoiască.

– Pentru că te iubesc mai mult decât am iubit orice alt bărbat. De fapt, cred că și mai mult. Îmi este teamă, Leo, voi îmbătrâni înaintea ta.

El râse.

– Tess, ești deja bătrână.

Cu un țipăt, îl lovi peste umăr.

– Nu sunt așa de bătrână.

El se îndreptă spre căsuță.

– Mereu voi fi mai tânăr decât tine, dar așa am fost întotdeauna, iar ceea ce iubesc la tine nu are legătură cu vârsta. Ești puternică, hotărâtă și ai crescut trei băieți.

– Iar tu nu ai nici un fiu, îi aminti ea. Dacă vrei copii?

– Pentru numele lui Dumnezeu, o să-l împrumut pe unul dintre nepoții tăi pentru o vreme! Ai destui care se învârt în jurul tău.

– Dar nu sunt ai tăi. Nu au sângele tău.

– Și ce contează? Îi iubesc, Tess, pentru că sunt parte din tine, iar asta îi face ai mei.

Ochii lui Tess se umplură de lacrimi.

– Cum am putut crede vreodată că pot trăi fără tine?

– Pare destul de ridicol, nu-i așa?

Râzând, îl strânse mai tare în brațe.

– Oh, ce dor mi-a fost de tine!

O duse în casă, apoi sus pe scări, în dormitor. Era mic și simplu, dar în acel moment ar fi fost fericită și într-un cort.

Cu o rapiditate născută din familiaritate, el îi desfăcu rochia și îi scoase toate hainele, în timp ce ea făcea același lucru cu ale lui. După toți acești ani, de ce simțea atâta nerăbdare să-l vadă gol? Nu trebuia să se fi plictisit de el până acum?

– Doamne, Tess, zise el cu venerație când o văzu fără hainele care o încorsetau. Ești așa de frumoasă!

– Nu mai sunt așa de fermă cum eram pe vremuri.

– Ne potrivim perfect. Ai îmbătrânit ca un vin bun, iar eu mă bucur foarte mult să sorb din tine.

O răsturnă pe pat, și ea îi primi cu bucurie greutatea. Era încă ferm și cu mușchii bine definiți. Nu credea că el avea să se îngrașe vreodată. Își plimbă mâinile pe trupul lui, în timp ce el își îngropă fața între sânii ei, sărutându-i. Făcea cu limba mici stele pe pielea ei.

O mângâia și o alinta, o săruta și o răvășea. Familiaritatea îi făcea să se simtă confortabil unul cu celălalt, crescând plăcerea. Între

ei, nu exista stângăcie. Fiecare știa ce îi plăcea celuilalt și îi oferea ce-și dorea.

Picioarele lor se împletiră frenetic, iar când ea crezu că nu mai putea rezista, el o pătrunse, în sfârșit, dintr-o mișcare...

Și rămase nemișcat.

O privi, iar în ochii lui aurii ea văzu toată iubirea pe care el o avea pentru ea. Oare ea credea că ar fi renunțat la asta vreodată?

Începu să se miște în ea încet, până când ajunseră la apogeul plăcerii și se aruncară amândoi în același timp, țipetele lor răsunând în jur. Reveniră încet la realitate. Ea deschise ochii și îl văzu zâmbind, cu ochii lui aurii și somnoroși. L-ar fi putut ține acolo pentru totdeauna.

După câteva momente lungi în care se sătură de ea, el se întinse lângă ea. Satisfăcută și moleșită, se ghemui lângă el. Brațul lui o cuprinse, ținând-o aproape. Dură ceva până când respirațiile lor reveniră la normal, până ce inimile lor se liniștiră. Mulțumită, ea începu să picotească.

– Apropo, Tess...

– Hm?

– Răspunsul este da. Mă voi însura cu tine.

Capitolul 22

Ainsley stătea în grădina conacului Grantwood pentru că toată activitatea din casă îl înnebunea.

Conform tradiției, membrii familiei se căsătoreau în capela de pe proprietatea lui. Westcliffe se căsătorise cu Claire acolo. Stephen se căsătorise cu Mercy. Mama lui Ainsley se căsătorise cu tatăl lui acolo. Acum avea să se căsătorească acolo cu Leo.

În timp ce cumnatele sale se ocupau de toate detaliile, iar aroganta lui mamă se asigura că totul era cum dorea ea, Ainsley mergea agale pe peluză, lăsându-le acolo. Dar în curând oaspeții – elita Londrei – aveau să își facă apariția. În seara aceea, urma să găzduiască o cină și un bal în onoarea cuplului. A doua zi, avea loc ceremonia, după aceea ea și Leo aveau să plece în luna de miere.

Cel puțin asta i se spusese lui.

Nu îi păsa de detalii. Tot ce îl interesa era că Jayne răspunsese invitației, menționând că ea și Walfort ar fi fost încântați să asiste la nuntă. Ea și Walfort.

Și copilul cu care era acum însărcinată.

Știuse, desigur, că mai devreme sau mai târziu drumurile lor invariabil s-ar fi intersectat. Până la urmă, se învârteau în aceleași cercuri. Cu toate astea, nu era pregătit să afișeze o față stoică, așa cum sperase. Toată planurile mamei lui – nu avea de gând să se grăbească de vreme ce așteptase atâta ca să se mărite, pentru ultima dată chiar – întârziaseră nunta. Și acum era deja aproape sfârșitul lunii martie. Narcisele și alte varietăți de flori care creșteau în grădina lui începeau să înflorească. Casa și capela erau pline de flori din seră.

Dar nu doar florile înfloreau. Jayne avea și ea să înflorească. Din moment ce călătorea, era puțin probabil să se vadă sarcina, dar el tot avea să știe. Avea să o privească și să știe.

Trebuia să pretindă că nu conta. Trebuia să-l întâmpine pe Walfort în casa lui, fără să arate cât de mult ajunsese să țină la Jayne.

Trebuia să o salute pe Jayne cu rezervă și să nu arate că îi fusese foarte dor de ea.

Unde era nenorocita de amantă când avea nevoie de ea? Probabil că l-ar fi ajutat dacă ar fi încercat să caute una. La naiba cu totul! La ce se gândise ducesa când îi invitase?

– Unchiule!

Își mută atenția de la bobocii de flori și de la gândurile care îl tulburau, arcui o sprânceană și privi în jos.

– Nepoate.

Waverly stătea acolo, cu mâinile la spate, o postură foarte asemănătoare cu a lui Ainsley. Se întrebă dacă fiul lui avea să stea în același fel. Era în sânge sau era rezultatul educației din familie?

– M-a trimis bunica să-ți spun că sosesc primii oaspeți. Trebuie să te duci să-i întâmpini.

– E nunta ei. Poate să-i întâmpine ea.

– Dar este prietenul tău. Lord Walfort.

– Bine. Era înțelept din partea ei. Cel mai bine era să se întâlnească acum, când nu era nimeni care să-i vadă. Apoi toată lumea putea să fie relaxată înainte ca toți ceilalți oaspeți să sosească. Îmi voi face datoria.

Făcu doi pași, când Waverly zise din nou:

– Unchiule.

Se opri și se întoarse.

– Nepoate.

– Ai nevoie de un câine. Nu am unul cu care să mă joc când sunt aici.

– Adu-l pe al tău data viitoare.

– Mama zice că Fenimore ar face mizerie în trăsură, și ea nu va fi fericită. Tata spune că mereu trebuie să o facem pe mama fericită.

Ainsley rânji.

– Tatăl tău are dreptate. Este sarcina ta să-ți faci mama fericită. Data viitoare când vii în vizită, voi avea un câine.

Pe chipul lui Waverly apăru un zâmbet larg înainte ca el să se îndrepte spre ușa care dădea spre bucătărie. Se întrebă dacă copilului lui avea să-i placă să aibă un câine, apoi alungă acel gând. Aveau să treacă mulți ani până să aibă un copil. Mai întâi, avea nevoie de o soție, iar ca să o găsească era mai greu decât să-și facă o amantă. Iată, încă nu avea o amantă.

Se îndreptă spre partea din față a casei, ajungând chiar când trăsura lui Walfort și încă una se opriră. Trăgând adânc aer în piept, înaintă.

Lacheii roiau în jurul lui. Randall coborî din a doua trăsură și ordonă unui lacheu să dea jos de pe acoperiș scaunul cu rotile. Ainsley nu luase în considerare cât deranj era pentru Walfort să călătorească. Nu era de mirare că ajunseseră cu ore întregi mai devreme decât era nevoie. Probabil Walfort dorise să fie aranjat în siguranță în casă înainte de a sosi ceilalți oaspeți. Ainsley își dădu seama că trebuia să se gândească la o soluție de a-l transporta la capelă cu cât mai multă demnitate.

Ajunse la prima trăsură când lacheul deschise ușa și o ajută pe Jayne să coboare. Când ambele ei picioare fură pe sol, Jayne îngheță, iar privirea ei se prinse de a lui. Amintirile lui nu o onorau. El le blestemă că îi năpădiseră gândurile.

Ea făcu o reverență.

– Excelență, mă bucur să vă văd din nou.

El făcu un pas în față, îi luă mâna înmănușată și o sărută.

– Lady Walfort. Privirea lui coborî spre talia ei. Crezu că vede o mică rotunjime. Dar, din pricina volumului rochiei ei, nu putea fi sigur. Voia să se lase în genunchi și să îi sărute burta. Arătați încântător, ca de obicei.

– Sunteți prea amabil.

Detesta formalitatea, dar avea să o suporte pentru că asta se aștepta de la el.

– Ainsley, prietene, ce mai faci? întrebă Walfort. Era încă în trăsură, privind pe fereastră.

Ainsley făcu un pas înapoi. Walfort nu părea deloc stânjenit să îl vadă pentru prima dată după ce își trimisese soția la cabana Blackmoor. Se întrebă dacă el ar fost la fel de neafectat precum Walfort dacă s-ar fi aflat în situația de a privi un bărbat despre care ar ști că îi cunoaște soția în intimitate. Nu credea că ar fi putut. De fapt, era sigur. Cel mai probabil, chiar dacă nu și-ar fi putut folosi picioarele, ar fi găsit o metodă de a ieși din trăsură și să-i dea acelui bărbat câțiva pumni.

– Nu știu dacă ai auzit, continuă Walfort, Jayne este însărcinată.

Înțelegea motivația din spatele anunțului făcut de vărul lui. O făcuse ca să audă servitorii lui. Un bărbat încântat de vestea că soția lui avea să nască în curând. Un bărbat care îi informa pe toți că era încă bărbat.

Ainsley nu se putu abține. Privirea lui se opri asupra lui Jayne.

– Asta este o veste minunată! Felicitări!

I se păru că în vocea lui s-ar fi simțit mai mult entuziasm dacă ar fi fost în mormânt.

– Mulțumesc, zise ea blând.

Atunci fu sigur că ea îi scrisese biletul, deși el îi ceruse să nu o facă.

Tânjea să vorbească doar cu ea, să afle dacă era cu adevărat fericită acum, că visul ei devenise realitate. Dar erau cu toții pe o scenă, cu spectatori.

– Hai, să vă aranjați în casă înainte ca mulțimea de oaspeți să sosească.

În timp ce lacheul trăgea scaunul în sus pe scări și îl băga în casă, Randall îl duse pe Walfort înăuntru, unde îl așeză în scaunul cu rotile. Era ca și cum cineva trase un clopot. Familia se îngrămădi în hol ca să întâmpine primii oaspeți.

Vestea lui Walfort că avea să fie tată fu întâmpinată cu urări de bine. Făcea chiar mare caz de asta. Jayne se mulțumi să roșească și să evite privirea directă a lui Ainsley.

– Hai, zise Claire. Cu mama lui ocupată cu nunta, iar el neavând nici o amantă, Claire era gazda, cea care aranja lucrurile și se asigura că totul era plănuit cum trebuia. Am aranjat pentru voi niște camere în aripa familiei. Cred că tu vei avea cea mai confortabilă cameră.

– Ia-o înainte, Jayne, zise Walfort. După călătoria asta lungă, sunt mai interesat de ceva pentru gâtul meu uscat. Ce zici, Ainsley? Ai ceva să îmi oferi?

– Hai să mergem în bibliotecă!

Frații lui fură foarte bucuroși să li se alăture. Ainsley bănuia că se bucurau de ocazie ca să scape sau ca să nu mai fie disponibili pentru sarcinile plictisitoare, în timp ce doamnele munceau. În mod egoist, el își dorea ca toți să se fi dus altundeva. Mai devreme sau mai târziu, el și Walfort aveau să fie singuri, iar atunci cu siguranță aveau să se simtă ciudat.

– Să bem în cinstea lui Jayne și să sperăm că aduce pe lume un moștenitor, nu? zise Walfort după ce fiecare avu câte un pahar de coniac.

„Un moștenitor? Un băiat care trebuia să fie duce." Gândul acela îl lovi pe Ainsley ca un pumn în stomac. Știuse care erau riscurile când acceptase, dar cu siguranță Walfort nu se ruga pentru un băiat.

Dacă frații lui observaseră faptul că el ridicase paharul și închinase mai puțin entuziast, nu dădură nici un semn. Se întrebă dacă bănuiau care era adevărul. Cu siguranță, nu. De ce ar fi crezut cineva că el ar fi făcut ceva atât de iresponsabil?

Își goli paharul și mai turnă unul. Merse la fereastră și se întrebă cum putea avea un moment singur cu Jayne. Apoi își dădu seama de absurditatea unei astfel de încercări. Ce mai era de spus?

– Așadar, crezi că această căsătorie o va face pe mama ta mai puțin scandaloasă? întrebă Walfort.

– Mă îndoiesc, răspunse Stephen, ai cărui ochi albaștri dansau. Își trecu degetele prin părul blond-închis. Ducesa de Ainsley și scandalul sunt sinonime. Se bucură de un scandal bun, mai ales când ea este în centrul lui.

– Ainsley, ai vreun plan ca în curând să o faci pe mama ta ducesă văduvă?

Se întrebă de unde venea întrebarea vărului său și de ce îi păsa. Poate că nu era așa de neafectat cum lăsa să se vadă.

– Sezonul ăsta, dacă îi ies planurile, zise Westcliffe.

– Nu am spus niciodată așa ceva, replică Ainsley, îndreptându-și atenția spre fratele lui mai mare.

– De Crăciun, când eram printre paharele tale.

Își aduse vag aminte că menționase ceva despre acel sezon.

– Vești bune, atunci. Ți-a trecut de mult vremea de însurătoare, zise Walfort. Și trebuie să îți prinzi frații din urmă.

– Ai devenit ca mama?

– Nu, dar ești responsabil să produci un moștenitor.

Degetele lui Ainsley se strânseră în jurul paharului.

– Și dacă Jayne naște o fată?

Învârtind coniacul în pahar, Walfort îi susținu privirea.

– Atunci va trebui să încercăm din nou.

Se întrebă unde intenționa vărul lui să găsească de data asta armăsarul. Se îndoia că el avea să aibă puterea să o lase să plece dacă ar mai avea-o încă o lună, încă o săptămână, încă o zi, încă o oră. Încă o dată.

Privind pe fereastră, o spiona pe Jayne, care se plimba prin grădină.

– Mă scuzați, am uitat de o chestiune pe care o am de rezolvat.

Își goli paharul dintr-o înghițitură, îl puse jos și traversă camera. Știa că era o nebunie să o caute. Era mult mai bine să o ignore, să pretindă că ea nu exista. Dar părea că nu avea nici un control

asupra propriilor picioare. Înainte să își dea seama, ajunse în grădină. Apoi, după câțiva pași lungi și rapizi, fu lângă ea.

„Mi-a fost dor de tine. Îngrozitor de dor!" Dar nu putea să-i spună asta. Nu era el cel care trebuia să le spună. Așa că o întrebă:

– Ar trebui să te plimbi în situația ta?

Ea îi analiză pantofii de parcă se întreba cine îi lustruise. Apoi ridică privirea spre a lui, și el văzu că nu era așa de sigură că puteau fi singuri în grădină, de parcă se temea că avea să o ia cu forța în spatele gardurilor verzi. Nu că lui nu i-ar fi dat prin cap asta. Îl tulbura disperarea cu care voia să o ia în brațe.

– Da, zise ea blând. Doctorul mi-a recomandat. Este bine pentru mine... și pentru copil.

El își prinse mâinile la spate pentru a nu le îndrepta spre ea.

– Ești bine?

Ea încuviință din cap, pe obraji înflorindu-i culoarea unuia dintre cei mai prețuiți trandafiri din grădina sa.

– Am avut grețuri la început, dar nu e nimic îngrijorător.

Nu erau subiecte care se discutau în general, dar el voia să știe totul.

– M-am temut că vei fi supărat pe mine, zise ea.

– Ce ai putea face ca să mă superi?

– Ți-am trimis biletul după ce mi-ai spus să nu o fac.

– M-am bucurat că ai făcut-o. Dacă aflam despre asta din anunțul lui Walfort prin fereastra trăsurii, poate că m-ar fi luat cu amețeală.

O vedea cum se lupta să nu zâmbească. Totul era atât de ciudat! Detesta situația în care se aflau.

Nu credea că era posibil, dar obrajii ei căpătară o nuanță și mai strălucitoare.

– A fost atât de lăudăros, că am început să mă simt ca o iapă de rasă bună pentru împerecheat.

– Intențiile lui sunt onorabile. Vrea să te scutească de bârfe și de scandal.

– Pur și simplu, aș vrea să o facă mai discret. Privi în jurul ei. Ai copaci în care să te cațări aici?

– Nu din ăia buni. Dar noaptea stelele sunt magnifice.

Ea îl privi în ochi o clipă, apoi coborî privirea în pământ.

– Este foarte ciudat. Știam că așa va fi, dar...

Vocea ei se stinse. El își strecură degetele sub bărbia ei și o ridică ușor ca să o poată privi în ochi.

– Am fost... îngrijorat pentru tine.

O conduse spre o cotitură a aleii care i-ar fi ascuns de persoanele care priveau din casă. Când fu sigur că nimeni nu îi putea vedea, se opri și se uită la ea. Întinse mâna să îi atingă obrazul, își dădu seama ce era pe cale să facă și își băgă mâna neascultătoare în buzunar.

– Chiar ești bine?

– Da.

– Cu Walfort... merge totul bine acum, că ești gravidă?

– Da, este cu adevărat fericit. Prea fericit.

– Mă bucur. Se poartă bine cu tine?

– Se poartă cu mine cum s-a purtat mereu.

Fără sărutări. Ar fi trebuit să fie mulțumit, dar se întristă. Trebuia să stea de vorbă cu Walfort, să se asigure că el își înțelegea obligațiile față de soția lui. Ea merita...

Ea scoase un sunet neașteptat, iar frumoșii ei ochi albaștri se măriră ca niște farfurioare.

– Ce este? întrebă el alarmat.

În zâmbetul ei se vedeau uimirea și încântarea, în timp ce ea își încolăci degetele în jurul încheieturii lui, îi trase mâna din buzunar și o puse pe pântecul ei. Fu surprins de fermitatea corpului ei, de rotunjimea lui. Era sigur că rochia ei ascundea totul cu intenție.

– Jayne...

– Ssst. Așteaptă!

Sub degetele lui, corpul i se mișcă puțin ca un val care trece peste țărm. Uimirea produsă de acel lucru aproape că îl făcu să cadă în genunchi.

– Simți asta? întrebă ea.

– A fost...

– Copilul tău.

– Nu. Își eliberă mâna și se îndepărtă de ea. Nu este al meu. Ți l-am dat ție și lui Walfort. A fost o idee foarte proastă să te întâlnesc aici. Știam asta, dar tot am venit. Ce s-a întâmplat... Nu trebuie să vorbim despre asta. Așa a fost înțelegerea.

– Tu m-ai întrebat dacă acum, că sunt gravidă, Walfort este în regulă. Poate o întrebare mai bună ar fi alta: tu ești?

Afișând o atitudine de indiferență, el se întoarse cu fața la ea.

– Sunt. Doar că este important să nu uităm niciodată că nu este copilul meu.

Văzu suferința pe chipul ei încântător înainte ca ea să își afișeze hotărârea și să prezinte o mască convingătoare.

– Desigur, Excelență. Ce prostie din partea mea să uit! Mă scuzați, trebuie să termin plimbarea în grădină. Prefer să fiu singură. Folosesc timpul pentru reflecție în tăcere și contemplare. Este important să fiu calmă ca să nu am un copil nervos.

Nu așteptă răspunsul lui, făcu stânga împrejur și se îndepărtă. Totul din el îl îndemna să o cheme înapoi, să își ceară scuze, să nu fie un măgar. Dar faptul că simțise cum se mișcase copilul – copilul lui, fără să mai conteze faptul că fusese o prostie să accepte acea înțelegere – îl devastase. Nu avea să țină niciodată în brațe acest copil. Nu avea să-l vadă făcând primii pași. Nu avea să fie acolo să-l protejeze. Renunțase la dreptul de a fi tatăl acestui copil când fusese cu soția altui bărbat.

Acum, avea să trăiască în iadul creat de el însuși.

Ochii care nu se văd se uită. Așa spunea un vechi proverb. Jayne se convinsese că era adevărat, era un truc al minții – amintirile deveneau mai dulci cu trecerea timpului. Până când coborâse din trăsură și îl văzuse pe Ainsley stând acolo. În acel moment, își dăduse seama că se păcălise singură.

Absența lui nu fusese responsabilă de afecțiunea ei față de el. Nu era motivul pentru care îl vedea în visele ei. Nu era motivul pentru care își punea mâna pe pântec și se întreba dacă avea să-l vadă în trăsăturile copilului ei. Nu era motivul pentru care îi scrisese scrisori netrimise vreodată.

În vreme ce stătea lângă Walfort în salonul mare unde orchestra cânta, iar miile de lumânări pâlpâiau în candelabre, știu că Ainsley – nu absența lui – îi făcuse inima să tânjească după el.

Fusese o binecuvântare, dar și un blestem să-l vadă din nou. Era în continuare devastator de chipeș. Trăsăturile lui nobile erau perfecte – cu excepția unei mici cicatrice. Când o văzuse prima dată, privirea lui trecuse peste ea cu familiaritatea unui vechi amant. Se încălzise sub privirea lui. Voia să îl îmbrățișeze și să-l sărute ca să recupereze toate sărutările pe care le respinsese cât timp fusese cu el. Dar toate șansele pierdute nu puteau fi recâștigate acum.

În timpul cinei, fusese precum o persoană avară. Adunase și păstrase orice privire de-a lui, orice cuvânt spus de el. Era patetică, demnă de milă și chinuită de vinovăție. Nu își dăduse seama ce singură era la Herndon Hall până ce revenise după timpul petrecut la Blackmoor. Copilul avea să umple acest gol. Își dorea doar ca și Walfort să facă un efort să umple acest gol.

– Ești bine?

Zâmbindu-i lui Walfort, el îi luă mâna și i-o strânse.

– Bineînțeles.

– Îți este greu să fii aici, să îl vezi din nou?

I se înțepeni gâtul, dar reuși să spună minciuna:

– Nu, sigur că nu.

Nu își dădea seama că era complet necuviincios să discute ceva atât de intim în acea încăpere, camera fiind plină de oameni care sărbătoreau apropiata nuntă a ducesei de Ainsley?

– Domnii m-au felicitat peste măsură. Nu știu dacă bănuiește cineva că nu am avut nici o legătură cu situația ta actuală, zise Walfort.

Atunci ea văzu îndoiala din ochii lui, disconfortul pe care îl simțea când i se amintea cum ajunseseră în acea situație.

Se apropie de el, de parcă erau doi amanți care împărtășeau un secret pervers pe care nu trebuia să îl audă nimeni.

– Dar ai avut o legătură cu asta, nu-i așa? Cred că ar fi mai bine să nu discutăm aici.

– Ai perfectă dreptate.

Își dădu seama că era nervos. Îngrijorat că cineva s-ar fi putut îndoi de bărbăția lui. Ce dificil era pentru el, ce dificil era pentru ei toți!

– Tocmai am admirat florile, zise ea ca să schimbe subiectul și să ajungă pe un teren sigur.

– Da, sunt minunate. Cred că mă duc puțin în camera unde se joacă acum cărți. Nu te superi, nu? Îți dau ocazia să discuți cu doamnele.

Nu așteptă ca ea să îi răspundă și îi făcu semn lui Randall, care era mereu la dispoziția lui. Ea îl privi până ce dispăru din sala de bal. Se ridică, își deschise evantaiul și îl mișcă iute ca să-și facă puțin vânt. Era îngrozitor de cald în sală. Bănuia că din cauza înghesuielii oamenilor.

Zâmbi când se apropie cumnata lui Ainsley.

– Lady Westcliffe, ați făcut o treabă minunată aici!

Ochii lui Lady Westcliffe sclipeau.

– Eu și Mercy am făcut ce am putut. Dacă Ainsley ar fi avut grijă să se însoare, ar fi fost sarcina soției lui, bineînțeles.

Jayne simți împunsătura mustrărilor de conștiință când auzi de căsătoria lui Ainsley. Cum s-ar fi simțit femeia aceea dacă ar fi aflat că...

Trebuia să nu afle niciodată. Nimeni nu trebuia să știe vreodată.

– Felicitări că i-ați oferit soțului alt băiat, spuse Jayne.

– Trebuie să mărturisesc că disprețuiesc felul cum sună asta de parcă este o obligație, nu o bucurie. Cred că ar fi fost la fel de fericit cu o altă fată. Dar dumneavoastră? S-a produs un miracol, nu-i așa?

Jayne nu se putu abține. Își puse mâna pe pântec.

– Da, a fost destul de neașteptat, dar bine-venit. „De ce era neașteptat, prostuțo, dacă soțul îți vizita patul?" Bine, nu complet neașteptat, bineînțeles. Toți renunțaserăm să mai sperăm, dar... Ei bine, sunt sigură că înțelegeți despre ce vorbesc. Simți o înțepătură. Nu era copilul care se mișca. Îi era foame. Fusese prea nervoasă ca să mănânce în timpul cinei. Nu voise să aibă vreo indigestie. Cred că o să iau o gustare.

– Vă rog. Când sunt gravidă, îmi este foame tot timpul, mai ales când e băiat. Mănâncă în burtă cum mănâncă în timpul vieții – cu lăcomie.

Lady Westcliffe o însoți în zona de gustări, apoi, când cineva îi atrase atenția, se scuză. Jayne rămase.

– Oh, draga mea, iată-vă! Vă căutam.

Întorcându-se, Jayne făcu un efort să zâmbească. Se întrebă dacă și acolo se desfășurau obișnuitele pariuri.

– Lady Inwood.

Femeia o strânse de mână.

– Am auzit cel mai delicios zvon. O trase pe Jayne în spatele unei ferigi impozante. Ainsley este îndrăgostit.

Jayne simți o împunsătură de... gelozie? Nu, nu putea fi gelozie. Dezamăgire? Nu, nu avea dreptul să simtă nici acea emoție.

– De cine?

Vocea ei răsună de parcă s-ar fi sugrumat, dar Lady Inwood păru să nu observe pentru că era ocupată să privească în jur, iar Jayne era sigură că era pe punctul de a arăta spre norocoasa doamnă.

– Acesta este misterul, zise Lady Inwood cu voce joasă, ducându-și mâna la gură de parcă se temea că cineva i-ar descifra cuvintele citindu-i pe buze.

– Atunci de unde știți că este îndrăgostit?

– După cum bine știți, când am fost la conacul dumneavoastră pentru vânătoarea de vulpi, pariul nostru a fost un fiasco. Nu am putut afla cine i-a ocupat patul. Și așa a fost de atunci. Nici un zvon. Nici măcar unul referitor la cine i-a atras atenția pentru o seară de plăcere.

– Poate pentru că nu suntem toți în Londra. Bârfele se răspândesc mai greu.

– Îndrăznesc să spun că nu a contat niciodată când a fost vorba de fiii ducesei. Mereu am putut aflat despre ultimele lor cuceriri – atunci când existau. Se pare că Ainsley s-a ascuns.

– Sunt sigură că a fost ocupat cu nunta mamei sale.

– Un bărbat cu virilitatea lui? Ea clătină din cap. Baliverne. O singură explicație are sens. Este îndrăgostit. Acum pariem pe doamna care a reușit să pună stăpânire pe el. Pariați?

Stupefiată, Jayne clătină din cap.

– Nici nu aș ști de unde să înc...

– Doamnelor.

Jayne se întoarse ca să vadă că subiectul discuției lor le oferea un zâmbet de diavol, de parcă ar fi știut despre ce șopteau.

– Excelență, toarse Lady Inwood. Trebuie să fiți încântat că mama dumneavoastră se căsătorește, dar asta face să crească presiunea, nu-i așa? Rămâneți singurul necăsătorit.

– Nu-i adevărat. Nepoții și nepoatele mele sunt și ei necăsătoriți, așa că am destul timp până să simt nevoia să mă însor. Se întoarse spre Jayne. Lady Walfort, i-am promis soțului dumneavoastră că vă voi cere să îmi acordați un dans. Sper că nu îmi veți refuza o plăcere așa de simplă.

– Da, nu, desigur. Aș fi încântată.

– Lady Inwood, ne scuzați, zise Ainsley.

Femeia mai în vârstă își plimbă privirea între Jayne și Ainsley de parcă se temea că pierduse ceva.

– Vă rog. Distrați-vă, mai ales dacă Walfort dorește asta.

Ainsley o însoți calm pe Jayne spre zona de dans.

– Se pare că m-ai salvat din nou, zise Jayne în timp ce el o lua în brațele lui pentru un vals.

El zâmbi pervers, provocator.

– Și ce bârfă îți șoptea la ureche?

– Se zvonește că ești îndrăgostit.

Zâmbetul lui dispăru cum dispare zăpada atinsă de lumina soarelui.

– Baza pentru o astfel de bârfă?

– Nu ai mai fost văzut cu o femeie dinainte de vânătoarea de la Herndon Hall. Și nu au existat bârfe despre tine distrându-te cu o doamnă.

– Deci se presupune că dragostea este de vină pentru absența mea subită.

– Așa se pare, da.

– Ce romantici stupizi!

Ea privi în jur. Erau așa de mulți oameni! Îi simțea cum o presau. Aer. Parcă nu era aer. Era înăbușitor și cald. Ar trebuit să-i ceară să o ducă afară în grădină. Nu, nu se cădea. Avea să iasă când se termina dansul. Singură. Doar ca să tragă niște aer adânc în piept.

– Voiam să îmi cer scuze pentru comportamentul meu din grădină, zise Ainsley, atrăgându-i atenția.

– Eu ar trebui să îmi cer scuze. A fost greșit din partea mea. Chiar crud.

El zâmbi poznaș.

– Jayne, nu ai putea fi crudă nici dacă ai avea o cameră de tortură lângă tine.

– A fost prima dată când... l-am simțit. Dintr-odată, a fost real și nu voiam să trăiesc singură bucuria asta. Și iarăși sunt crudă. Cuvintele păreau să vină de undeva de departe, de la altcineva.

– Jayne...

Crezu că el se oprise din dansat, dar oamenii se învârteau în jurul lor ca prin ceață. Întunericul se afla la marginea imaginii pe care o avea în fața ochilor și se apropia.

Era vag conștientă că Ainsley o ținea în brațele lui.

– Salisbury!

Urgența din vocea lui făcu orchestra să se oprească. Sau așa crezu ea. Nu era sigură. Era într-o ceață ciudată. Pasul lui nu ezită deloc când dădu ordine majordomului.

– Trimite după doctorul meu imediat. Vreau să fie aici înainte să ajung la scări. Și, pentru numele lui Dumnezeu, găsește-l pe Walfort!

Abia când el o așeză pe ceva moale și se retrase își dădu seama că o adusese într-un dormitor, dar nu în cel în care stătea cu Walfort. Acesta era mai mare. Trebuia să fie al lui Ainsley.

Îi era cald, transpira și tremura. Ținând-o de mână, stătea pe marginea patului și îi mângâia șuvițele de păr rătăcite de pe frunte.

– Camerista ta va veni imediat.

– Ce s-a întâmplat? se chinui ea să spună, simțindu-și limba grea.

– Ai leșinat.

– Eu nu leșin.

El făcu o grimasă.

– Crede-mă, Jayne. Am avut de-a face cu destule femei care au leșinat ca să recunosc un leșin când îl văd.

Panicată, își apăsă mâna pe abdomen.

– Voi pierde acest copil? Dacă pierderea celuilalt nu a avut legătură cu accidentul, ci cu ceva greșit la mine? Dacă sunt incapabilă să duc o sarcină la bun sfârșit?

– Uită-te la mine, Jayne! Uită-te la mine!

Vocea lui era calmă, fermă.

– Nu vei pierde acest copil. Mă înțelegi? întrebă el. Nu îl vei pierde. Eu nu voi permite asta.

O alina încrederea lui. Avea vreodată dubii despre ceva?

– Ce se întâmplă aici? întrebă Walfort.

Văzu lupta care se dădea în Ainsley pe trăsăturile lui. Nu voia să o părăsească, dar nu era de datoria lui să fie lângă ea.

Îi eliberă mâna cu stoicism, se dădu înapoi și se întoarse spre soțul ei.

– A leșinat. Am trimis după doctorul meu. De îndată ce ajunge... Nu. Nu trebuie să așteptăm. Mercy. Mercy a fost infirmieră în Crimeea. Făcu stânga împrejur. Mercy! Se opri. De cât timp stai aici?

– Nu de mult, zise Mercy intrând în cameră. M-am gândit că poate este nevoie de mine.

Ea veni pe partea cealaltă a patului și o luă pe Jayne de mână.

– Totul va fi bine.

– Nu vreau să pierd acest copil.

– Sigur că nu îl vei pierde. Apoi se uită la cei doi bărbați. Ieșiți acum! Amândoi.

– Mai întâi am nevoie de un moment de liniște cu soția mea, zise Walfort.

Mercy încuviință din cap, se îndepărtă și începu să dea ordine servitorilor. Șovăind, Ainsley ieși din cameră.

Walfort înaintă. Îi scoase mănușa înainte să îi strângă mâna cu degetele lui, piele peste piele. Studie mâinile lor strânse de parcă nu le mai văzuse niciodată.

– Ainsley are dreptate. Își ridică ochii închiși la culoare spre ea. Nu vei pierde acest copil. Noi nu vom permite.

Ea îi puse mâna pe pântecul ei.

– L-am simțit cum s-a mișcat azi. Ar fi trebuit să îți spun. Vreau să îl simți și tu.

– Și îl voi simți. Cât de curând... Oh!

Abia îl văzu printre lacrimi când zise:

– Ăsta a fost. Ăsta a fost copilul.

– Este un țânc puternic.

– Cred că va fi, da. Sau ea va fi. Ar putea fi fetiță.

Văzu cum i se mișcă gâtul când înghiți în sec. El încuviință. Ochii i se umeziră. Își așeză capul aproape de șoldul ei și plânse. De parcă toate efectele a ceea ce făcuseră îl loviseră abia acum.

Dar ea nu știa dacă erau lacrimi de tristețe sau de bucurie.

Capitolul 23

Așteptau în bibliotecă. El și Walfort. Bând whisky, fiecare pierdut în gândurile lui. Entuziasmul din sala de bal se risipise când el plecase rapid cu Jayne în brațele sale. Claire, cu obișnuitul ei aplomb, încheiase prompt acea parte a festivităților din timpul nopții. Fusese pregătit un ospăț târziu în noapte, iar oaspeții se retraseseră repede în camerele lor.

Sau cel puțin așa îi spusese Westcliffe lui Ainsley. Știa că ar fi trebuit să îi pese mai mult că are casa plină de oaspeți și că a doua zi mama lui se căsătorea, dar în momentul acela îi păsa doar de Jayne.

Medicul sosise în urmă cu o oră. Îngrijorarea lui Ainsley creștea cu fiecare moment care trecea. Îi promisese că nu avea să piardă copilul. Nu știa cum avea să-și țină promisiunea.

– Te-ai îndrăgostit de ea, nu-i așa?

Privi spre Walfort, apoi reveni la paharul de whisky.

– Bănuiesc că tăcerea ta înseamnă da, zise Walfort.

– Crezi ce dracului vrei! Se ridică de pe scaun. Chiar credeai că nu mă voi îndrăgosti? Se îndreptă valvârtej spre șemineu, tentat să își arunce paharul în flăcări. Voia un foc care să fie precum cel din interiorul lui. Își sprijini antebrațul de polița de deasupra șemineului. Tu ești însurat cu ea. Tu ai avut-o în patul tău în fiecare noapte. Tu ai stat cu ea la masă în fiecare dimineață. Se întoarse. Ce te-a apucat să îți păstrezi amanta? Cărui posibil scop putea să-i servească, în afară de a nu-ți onora jurămintele? Pentru Dumnezeu, Jayne merita un bărbat care să respecte jurămintele care i se făcuseră!

– O iubeam. Pe amanta mea. Încă o iubesc. Poate că ăsta este motivul pentru care am băut așa de mult în noaptea aia. Voiam să uit că am o soție care mă aștepta acasă. O soție cu un copil. Poate că voiam să alung sentimentul de vinovăție. Trădam două femei în același timp. Nu mi-a făcut plăcere, Ainsley, dar datoria...

– Să o ia naiba de datorie! Jayne merita să îi fii fidel.

– Cu reputația ta, cu toate legăturile pe care le-ai rupt, crezi că te-ai fi descurcat mai bine, crezi că tu nu ai fi călcat strâmb?

– Știu că m-aș fi descurcat mai bine.

– Ești ipocrit! Erai la fel de beat ca mine în noaptea aia. De ce încercai să fugi? De burlăcie, de avere, de titlu? Aveai totul. Totul. Încă ai totul! Inclusiv nenorocitele de picioare!

– Nu o am pe Jayne.

Regretă cuvintele imediat ce îi ieșiră pe gură. La dracu'! Lovi cu mâna de poliță și blestemă din nou.

Walfort, dându-și seama că Ainsley dădea în clocot, tăcu și continuă să soarbă din whisky. Ainsley privea fix la foc.

Așa îi găsi doctorul câteva momente mai târziu. Unul era pe scaun, altul stătea în picioare, amândoi priveau fix. Ainsley se abținu să nu-l apuce pe doctorul Roberts, să-l zguduie și să-l întrebe despre Jayne. Nu era soțul ei. Nu putea să depășească limitele fără să creeze speculații, așa că își înghiți toate întrebările care îl chinuiau.

Doctorul Roberts încuviință din cap către Ainsley.

– Excelență.

Apoi se apropie de Walfort.

– Milord.

– Cum se simte soția mea?

– Destul de bine. Prea multe emoții pentru o zi, aș spune. Cu dansul și tot restul. Nu este nimic neobișnuit pentru o femeie în situația aceasta. Lăsați-o să se odihnească o zi sau două și va fi bine.

Ainsley se simți așa de ușurat că se așeză pe un scaun din apropiere. Ce idiot! Exagerase. Nu îi stătea în fire. Doctorul Roberts le oferi mai multe asigurări înainte să plece.

Ainsley se ridică și își mai turnă whisky.

– Ar trebui să te duci să o vezi.

– Nu am nevoie să îmi spui tu ce să fac cu soția mea.

Controlându-se, Ainsley își bău whisky-ul, apoi își turnă altul.

Walfort zise încet, pe un ton prin care își cerea scuze:

– Nu mă așteptam să fie așa de greu.

– Nu este atât timp cât îți amintești pentru cine o facem, zise Ainsley privind spre el.

Rămase în bibliotecă mult după ce Walfort plecase să o vadă pe Jayne. Auzi ușa deschizându-se. Se aștepta să-l vadă intrând pe unul dintre frații lui întrebându-l ce face. În schimb, era ducesa, care veni în fața lui.

– Jayne va fi bine. Are doar nevoie de odihnă, îi zise el de parcă ea ar fi întrebat. Din ce alt motiv ar fi fost acolo dacă nu ca să se intereseze de sănătatea lui Jayne?

– Da, știu. Mi-a spus Mercy.

El încuviință din cap. Uitase că Mercy fusese acolo să asiste doctorul. Atenția lui fusese concentrată asupra lui Jayne, așa că se mira că își mai amintea propriul nume.

– M-am gândit la ceva de când ne-a anunțat Walfort că Jayne este însărcinată.

– Nu ar trebui să te ocupi de nunta ta?

– Nu schimba subiectul, Ainsley. Sunt dezamăgită de tine. Ai fost implicat în acel accident cu Walfort, apoi i-ai pus coarne – bănuiesc că la Blackmoor –, dar să nu ai grijă cu fata, să te asiguri că nu rămâne însărcinată...

– Totul a fost premeditat, mamă, cu consimțământul complet al lui Walfort și cu binecuvântarea lui. Nu își surprindea des mama. Cu toate astea, nu simți nici o satisfacție în modul în care ochii ei se rotunjiră. Continuă: Jayne își dorea un copil mai mult decât orice pe lumea asta și îi datoram asta amândoi. Din cauza prostiei noastre egoiste, ea a pierdut prima sarcină.

– Oh, dragul meu băiat! Se cufundă în scaunul din fața lui. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai făcut? Dacă este băiat?

– Atunci Walfort va avea un moștenitor.

– Un moștenitor care ar trebui să fie al tău.

– Am vrut să o văd pe Jayne fericită mai mult decât am vrut un moștenitor. El nu va suferi din cauza asta, mamă. Poate că nu va moșteni un titlu prestigios ca al meu, dar voi avea grijă ca proprietatea lui Walfort să înflorească, chiar dacă va trebui să o fac pe ascuns, pe la spatele lui. Acest copil va avea mai multă avere decât ar fi avut în alte condiții. Și o va avea pe Jayne ca mamă. Nu există dar mai mare pe care i l-aș putea oferi decât să o aibă pe Jayne ca mamă.

– O iubești.

Cuvintele se auziră ca o afirmație, nu ca o întrebare, dar el răspunse:

– Din toată inima. Își trecu mâna prin păr, dărâmând pentru o clipă zidul care elibera calea spre sufletul lui. Ultimele luni au fost un iad.

– Oh, Ainsley!

Când văzu disperarea de pe chipul ei, închise rapid fortăreața, trase aer adânc în piept și se îndreptă.

– Faptul este consumat. Pur și simplu, va trebui să trăiesc cu asta și cu consecințele.

Ea își încovoie umerii și afișă acea hotărâre absurdă, de fier.

– Trebuie să începem să îți căutăm o soție.

De parcă soluția pentru inima lui frântă era așa de ușor de găsit.

– Nu există altă femeie pentru mine, mamă. Nu am fost cu alta de când nu am mai avut-o pe ea. Nu mă interesează altă femeie.

Acesta era motivul pentru care încă nu avea o amantă. Păruse o idee bună până când se gândise cum ar fi fost cu ea. Nu o putea înlocui pe Jayne.

– Ei bine, îți pot spune din experiență, zise ea, că după suficiente nopți în singurătate vei căuta alta. Și cine știe? Poate că vei fi la fel de norocos cu ea cum am fost eu cu Leo.

El nu-i împărtășea optimismul. Probabil deoarece știa că pentru el exista o singură femeie, iar ea nu avea să fie niciodată soția lui.

– Îmi pare rău dacă toate astea au redus din bucuria pe care credeai că o vei avea mâine, zise el.

– Inima mea suferă pentru tine, dragul meu, dar atâta vreme cât Leo se află lângă mine mâine, nimic nu îmi va diminua bucuria de a deveni soția lui.

– De ce crezi că a făcut un secret din numele lui de familie? întrebă el ca să mai destindă atmosfera.

– E un artist. Este excentric.

– Totuși, mi se pare că ar fi trebuit să știi că devii doamna Pinchot înainte să accepți să te măriți cu el.

– Numele lui de familie putea să fie și Dunghill și tot nu m-aș fi răzgândit. Așa este iubirea. Și apoi, chiar îmi place. Deși mulți mi-au spus că mereu voi rămâne ducesă. Bănuiesc că am purtat titlul acesta suficient de mult ca să-l pot folosi dacă vreau.

– Vrei?

Ea clătină din cap.

– Doamna Pinchot mi se potrivește foarte bine. Se ridică, se aplecă și îl sărută pe obraz. Te purtai așa de bine când erai copil! Mă îngrijorai. Bănuiesc că trebuia să devii neastâmpărat cândva. De data asta, te-ai întrecut pe tine. Ți-ai întrecut și frații.

– Cred că Stephen m-a întrecut cu comportamentul lui urât.

– Așa o fi, dar încearcă să te comporți din nou bine, da?

În timp ce ea ieșea din cameră, el dădu pe gât ultima înghițitură de whisky. Probabil avea nevoie de o soție. Cândva, crezuse că avea

să se căsătorească din dragoste. Poate că era suficient să se însoare ca să uite.

Era târziu a doua zi de dimineață când Jayne deschise ochii și îl văzu pe Ainsley sprijinit de stâlpul de la capătul patului. Era foarte chipeș îmbrăcat în haina și pantalonii lui negri. Lavaliera era perfectă. Totul era.

– Mama și Leo au vrut să îți transmit la revedere din partea lor.

– Au plecat? Înseamnă că nunta s-a terminat?

El zâmbi larg.

– Acum câteva ore. Invitații au fost ospătați și au plecat deja. Cel puțin o duzină de doamne au vrut să vorbească cu tine, dar eu și Walfort am decis să nu te deranjeze. Fără îndoială, căutau să alimenteze bârfele.

– Îmi pare rău că m-am dat în spectacol aseară.

– Mă tem că eu te-am întrecut în privința asta. Mă bucur că nu a fost nimic grav.

– Și eu. Nunta a fost frumoasă? întrebă ea.

– Mama a fost la fel de zvăpăiată ca o fată, zise el zâmbind larg.

– Leo o face fericită.

– Da, așa este.

– Îmi pare rău că am pierdut nunta.

– Și mie. Doctorul spune că după câteva zile de odihnă vei fi bine.

– Da, cred că are dreptate. Mă simt cam prost să stau așa întinsă aici.

– Îți voi aduce niște cărți din bibliotecă.

– Mi-ar plăcea.

– Ar trebui să știi că în următoarea oră voi pleca la Londra. Lucruri importante necesită atenția mea.

– Da, desigur, zise ea încuviințând din cap.

– Înainte să plec, vreau să îți ofer ceva.

El scoase de la spate o cutie lungă și subțire de lemn. Ea știa ce era, bineînțeles. Inima i se strânse așa de dureros că îi erau greu să bată. Așeză cutia pe pat lângă ea.

– Când copilul va fi suficient de mare, aș vrea să îi dai ăsta. A fost al tatălui meu. Nu sunt sigur dacă ți-am povestit. L-a folosit ca să-l spioneze pe Napoleon. Sau cel puțin așa mi s-a zis. Totuși, nu îmi aduc aminte ca el să îmi fi spus asta. Îl foloseam ca să ne uitam la stele. Este singura amintire pe care o am cu el. Vreau să îl primească copilul tău. Indiferent dacă este băiat sau fată.

Inima ei se frânse. Naiba să-l ia pentru asta!

– Ar trebui să i-l dai tu când va fi mai mare.

– Nu, nu mă mai văd vizitând Herndon Hall vreodată. A început să îmi displacă vânătoarea de vulpi în ultima vreme.

– Ainsley, nu face asta! scrâșni ea cu lacrimi în ochi.

Clătinând din cap, el îi șterse lacrimile cu degetul.

– Nu am de ales. Îți amintești când, în prima noapte, mi-ai spus că nu te așteptai să fie așa de greu? Eu sunt acum unde te aflai tu atunci.

– Walfort va fi pierdut fără tine. Ești cel mai bun prieten al lui.

„Și eu voi fi pierdută fără tine."

– Walfort va fi prea ocupat să își crească copilul ca să se gândească prea mult la absența mea. Vei rămâne aici până când te vei simți suficient de bine ca să călătorești, nu vei pleca nici o secundă mai devreme. Se aplecă spre ea și o sărută pe frunte. La revedere, Jayne.

Privi cum iese din cameră. Se întrebă dacă vreunul din ei înțelesese cu adevărat prețul pe care fiecare i-l cerea celuilalt.

Capitolul 24

Ainsley stătea la biroul din biblioteca locuinței sale din Londra și studia numele care îi fuseseră prezentate. Intenționa să profite la maximum de sezonul care se apropia. Anul viitor, Jayne și Walfort aveau să decidă cu siguranță că era timpul să revină la Londra. Până atunci, voia să aibă o soție, una care să fie fericită să trăiască în provincie, și să nu mai pună niciodată piciorul în vreo sală de bal.

Din fericire pentru el, Claire era bine văzută în societate și știa ce fete trebuiau să debuteze ori ce tinere din sezonul trecut mai erau disponibile. Îi pregătise o listă de candidate care să preia titlul de ducesă. Întâlnise câteva fete la Walfort, când fusese acolo pentru vânătoarea de vulpi. Le tăie imediat de pe listă. Urmară cele care aveau 17 ani. Ce să facă el cu o copilă?

18 ani? 19 ani? Tot tinere. 20 de ani. Tăiate și ele de pe listă. Riscante. Dar la fel erau și cele care rămâneau, pentru că erau prea în vârstă. Ce era în neregulă cu ele de nu atrăgeau pețitori?

Într-o oră, tăiase toate numele fără să fi întâlnit majoritatea dintre fetele de pe listă. Cu un oftat, se lăsă pe spate în scaun. Inima lui nu era la vânătoare.

Trecuseră două luni de când sosise la Londra. Știa că Jayne și Walfort se întorseseră la Herndon Hall. Chiar organizaseră o vânătoare spre sfârșitul lunii aprilie. Primise o invitație, pe care o refuzase respectuos. Auzise de la cei care participaseră că fusese un real succes. Găsi consolare auzind că Jayne era bine și că făcuse față sarcinii de a organiza vânătoarea. Știa că ar fi trebuit să se ducă, dar pur și simplu nu reușise să se adune să o facă.

Nu se așteptase să îi fie așa de dor de vechiul lui prieten și văr. Faptul că știa că nu avea în plan să îi viziteze în viitorul apropiat sau îndepărtat făcea lucrurile și mai grele. De mai multe ori, aproape că ceruse să i se pregătească trăsura pentru a le face o vizită.

Dar știa că lucrurile între ei ar fi fost și mai ciudate ca înainte: nu aveau să mai fie niciodată la fel. Era de neconceput câte lucruri nu luase în considerare când acceptase termenii acelei propuneri ridicole.

Un ciocănit în ușă îl trezi din reverie. Majordomul lui intră, traversă în liniște camera și îi întinse o tavă de argint.

–A sosit o misivă de la Herndon Hall, Excelență. Omul care a adus-o m-a asigurat că este foarte urgent.

Stomacul lui Ainsley se strânse. Era prea devreme ca Jayne să fi născut. Doamne, Dumnezeule, să nu piardă copilul!

Deschise mesajul și se holbă la cuvintele care păreau să nu aibă nici o noimă.

Cu inima grea, te anunț că Walfort este pe moarte.
Te roagă să îi aduci bijuteriile.

Trăsura porni la drum, caii galopau cât de rapid putea vizitiul să îi mâne.

Fără să fie cu adevărat atent, Ainsley se uita pe fereastră la copacii și povârnișurile pe lângă care trecea. Bijuteriile erau în siguranță. Le avea la îndemână. Dar să i le aducă i se părea o idee atât de proastă!

„Walfort este pe moarte."

Organizase o vânătoare de vulpi cu câteva săptămâni în urmă și totul fusese bine. Cum naiba era pe moarte? Nu avea sens.

Văzu bolovanul mare care marca începutul domeniului lui Walfort. Își aminti cum Jayne îi ceruse să se oprească atunci când îl văzuse. Voia să îi ceară vizitiului să oprească. Nu dorea să meargă până la Herndon Hall; nu voia să își vadă prietenul murind. De ce nu îl mai vizitase? Era nevoie să prindă pește, să urmărească vulpi, să călărească. Era nevoie să poarte conversații la un pahar de whisky.

Se gândise că era altruist dacă îi lăsa în pace, dar acum voia fiecare moment înapoi. Moartea venise fără nici un avertisment.

Erau doar trei ani diferență între ei. Ce ar fi făcut dacă ar mai fi avut doar trei ani de trăit? Dacă acest declin era rezultatul a ceva ce făcuseră împreună? Dacă ar fi putut să-l prevină? Își dezamăgise vărul din nou?

Învinuirile îl copleșeau în timp ce trăsura coti pe drumul care ducea la proprietate. Copacii erau plini de frunze care așteptau primele semne ale verii. Superbi. Văzu o vulpe ieșind dintr-un tufiș și apoi dispărând. Urma să fie aici pentru vânătoarea de anul viitor,

dar Walfort, nu. Îi era imposibil să-și imagineze Herndon Hall fără Walfort...

Trăsura încetini.

– Oprește aici! zise și sări înainte ca trăsura să se oprească.

Deși se grăbea pe scări, i se părea că nu se mișca deloc. Dădu buzna pe ușă.

Majordomul îl întâmpină.

– Excelență.

– Este în dormitorul lui?

– Da, Excelență.

– Marchiza?

– Nu s-a mișcat de lângă el.

Fugi pe scări, urcând câte două trepte. Inima îi bătea într-un ritm haotic. Măcar nu ajunsese prea târziu.

Ezită o clipă înainte să intre în dormitor, se adună, își recăpătă calmul. Apoi deschise ușa și intră.

Deși ferestrele erau deschise, camera mirosea a boală și a moarte. Lumina pierduse lupta cu umbrele. Privirea lui căzu pe figura fragilă întinsă în pat, apoi trecu la femeia care stătea pe un scaun lângă el.

– Ainsley.

Numele lui era doar o șoaptă pe buzele ei, iar numele ei era un urlet în inima lui. Se ridică și ocoli patul. Privirea lui alunecă imediat pe burta ei. Era puțin mai rotundă decât fusese înainte? Era imposibil să își dea seama. Ea își atinse inconștient burta. Lacrimile i se adunară în ochi. Era o femeie care nu trebuia să aibă motive să plângă.

– Îți mulțumesc foarte mult că ai venit! zise ea.

– Cum să crezi că nu aș fi venit?

Oricât de necugetat era, făcu un pas în față și îi luă fața în mâinile lui. Văzu prețul pe care boala lui Walfort îl luase de la ea. Totuși, rămânea cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse. Curajul ei, puterea ei, toate erau evidente. Era dărâmată, dar nu înfrântă.

– Cum s-a putut întâmpla asta? întrebă el.

Părând pentru o clipă pierdută, ea clătină din cap.

– Nu știu. Corpul lui este otrăvit.

– Cineva încearcă să îl omoare?

– Nu, nu. Medicul lui spune că propriul corp al lui Walfort s-a întors împotriva lui. Nu mai funcționează corect. Suferă de o febră mortală. Nu există speranță.

Mâinile lui alunecară de-a lungul mâinilor ei și îi luă palmele într-ale lui.

– Am venit cu propriul meu doctor, doctorul Roberts. Este excelent. Vom vedea ce are el de zis.

Ochii i se umplură de și mai multe lacrimi.

– Mă bucur așa de mult că ești aici! Nu am știut dacă trebuie să trimit după tine...

– Normal că ar fi trebuit.

– El nu ar fi acceptat să nu o fac. Nu știu de ce a insistat atât să îi aduci bijuteriile. Nu știu ce se așteaptă să facă cu ele.

– Înseamnă că nu ți-a spus despre ele?

– Nu. Nici măcar nu știu ce fel de bijuterii sunt. Rubine. Smaralde. Diamante. Ce contează?

Conta.

– Ainsley? orăcăi Walfort. Tu ești, omule?

Ainsley o mai strânse o dată pe Jayne de mâini ca să o consoleze, apoi se îndreptă spre pat. Jayne îl urmă, cu zgomotul pașilor ei atât de slab, până ce ajunse la piciorul patului. Își puse un braț în jurul stâlpului de parcă avea nevoie de sprijin ca să rămână dreaptă. Cât de greu trebuie să fi fost pentru ea! Walfort arăta îngrozitor. Pielea lui era nefiresc de palidă. În ochii lui nu era nici un pic de viață.

– Vrei să fii mereu în centrul atenției, nu-i așa Walfort?

Vărul lui râse slab.

– Mereu am fost cel mai interesant dintre noi.

– Încă ești.

– Le-ai adus? Mi-ai adus bijuteriile?

– Sunt aici. Le-am lăsat în trăsură.

– Trebuie să le văd.

El privi iute într-o parte, spre Jayne, înainte să se uite din nou la Walfort.

– Nu i-ai spus lui Jayne despre ele.

– Nu. Fă-o... tu. Îmi ești dator... cu asta. Respira șuierat, suflând greu. Să știi că este vina ta. Din vina ta sunt aici.

– Walfort, nu! îl rugă Jayne. Nu spune lucrurile astea!

– Este în regulă, Jayne, interveni Ainsley. Lasă-l să spună ce are de zis.

Merita pedeapsa verbală. Așa că înfruntă cu stoicism privirea prietenului și vărului său.

– Vezi? Știe că este adevărat. Exact cum ți-am spus. Este vina lui.

Walfort se luptă să se ridice, iar Ainsley făcu un pas în față să-l ajute, să-l sprijine de perne.

– Dacă mi-ai fi dat blestematele de frâie, nu aș fi fost obligat să ți le iau.

Ainsley îngheță. Totul rămase nemișcat. Walfort părea să se scufunde și mai mult în pernele de puf.

– Tu nu voiai să îmi dai blestematele de frâie, continuă el. Nu mergeai suficient de repede. Eu voiam să merg mai repede. Ți-am spus să mi le dai. Dar tu, nu, trebuia să fii mereu atât de responsabil! Ai zis că am muri. Walfort scoase un suspin strangulat. Se pare că eu chiar așa o să fac.

Privindu-l fix, Ainsley clătină din cap.

– Eu conduceam...

– Nu suficient de repede pentru gustul meu. Am apucat frâiele... te-am dat la o parte.

Ainsley se luptă să își aducă aminte, dar totul era în ceață, evenimentele erau prinse într-o ceață de alcool.

– Mi-am pierdut echilibrul, continuă Walfort. Am căzut în față. Încă îmi amintesc teroarea acelui moment, agonia... și apoi nimic. Eram așa de recunoscător pentru nimic.

Ainsley se simțea de parcă cineva l-ar fi lovit cu măciuca. Credea că ar fi trebuit să se simtă eliberat, dar simțea doar că fusese trădat.

– Toți anii ăștia, am fost măcinat de vinovăție.

– Așa ar fi trebuit. Dacă ai fi mers mai repede.

– Cu siguranță vorbește febra, Walfort, zise Jayne încet. Nimic din ce spui nu poate fi adevărat. Nu ai putea să fii așa de crud.

– Am febră, dar sunt lucid. Nu voia să îmi dea frâiele, așa că i le-am smuls.

Părea un copil bosumflat căruia îi fusese refuzată prăjitura preferată.

Umerii i se scuturară când tuși. Jayne se grăbi spre el, puse mâna în jurul lui și îl ridică până ce spasmele se opriră. Apoi îi dădu să bea apă și îl așeză cu blândețe la loc.

El întoarse capul și privi din nou spre Ainsley.

– Te rog. Comorile mele... Adu-mi-le!

Jayne îi atingea fruntea cu o cârpă umedă.

– Ce fel de comori sunt așa de importante pentru tine?

– Sunt copiii mei.

Stând lângă fereastră, frecându-și în mod inconștient abdomenul umflat, Jayne privea aleea pe care se oprise trăsura lui Ainsley. Încă uimită de dezvăluirea lui Walfort, urmărea cu o expresie detașată

cum Ainsley ajuta o femeie să coboare. De la distanță, părea de vârsta ei. Era frumoasă. Sub pălărie, se vedea părul blond, se gândi Jayne.

Inima i se strânse dureros când Ainsley ridică o fetiță și apoi încă una și mai mică. Nu știa de ce se așteptase să fie mai mari, mult mai mari. Născute cu ani buni înainte ca ea să se mărite cu Walfort. Cu siguranță, distanța de la care le privea le făcea să pară atât de mici și de tinere.

Apoi coborî doctorul Roberts. Era cel care avusese grijă de ea după ce leșinase la balul lui Ainsley. Poate că putea avea grijă și de Walfort. Li se datora un miracol. Dar apoi se gândi la copilul pe care îl aștepta ea. Încă un miracol. Câte miracole îi erau permise unei familii? Se întoarse și se așeză la capătul patului, cu umerii trași spre spate, cu mâinile strânse și așezate pe pântec și cu bărbia ridicată. Avea să fie o gazdă primitoare.

– Mă urăști? întrebă Walfort.

Cu ochii la ușă, ea nu îi băgă în seamă întrebarea și îl întrebă la rândul ei:

– Sunt destul de tinere. Fetele. Cum le cheamă?

– Mary și Elizabeth. Le-am dat numele după fiicele lui Henric al VIII-lea. Când m-am însurat cu tine, tu ai devenit Jayne Seymour, singura lui dragoste adevărată, dacă e să credem istoria.

Cuvintele lui nu aveau nici un sens. Erau doar bolboroseli.

– Când le-ai dat numele? întrebă ea.

El chicoti scurt, iar efortul fu prea mare.

– Când s-au născut. Când credeai?

– Și când s-au născut?

Părea vocea altei femei care întreba asta fără nici o emoție. Pe un ton plat.

Sunetul pașilor de pe hol îl făcu să tacă. Sau poate că nu intenționase niciodată să îi răspundă. Jayne trase adânc aer în piept pentru a-și calma nervii și se întrebă distrasă dacă așa se temuse Anne Boleyn de momentele când fusese condusă spre locul execuției. Se simțea de parcă securea cobora peste tot ceea ce crezuse despre căsătoria ei.

Primul gând când o privi pe femeia care intră pe ușă cu Ainsley fu că trăsăturile ei erau destul de banale. Era genul care trecea neobservată într-un grup de femei. Apoi Jayne se pedepsi pentru un gând așa de nepoliticos. Era clar că într-un anumit fel Walfort fusese atras de ea. Rochia ei de călătorie de un albastru-închis indica faptul că ori avea un anumit statut, ori exista un binefăcător care plătea destul

de mult pentru hainele ei. Jayne nu dorea să știe dacă binefăcătorul rămăsese Walfort.

Ainsley o conduse pe femeie la Jayne.

– Lady Walfort, permiteți-mi să v-o prezint pe domnișoara Madeline Brown.

Femeia făcu o reverență adâncă.

– Milady.

Vocea ei era moale, educată.

– Domnișoară Brown, cred că soțul meu dorește să aibă un moment cu dumneavoastră. Vă voi lăsa singuri.

Era aproape de ușă când o auzi pe femeie exclamând:

– Oh, Wally!

Apoi fetele cu păr brunet și ochi căprui – ochii lui – îi acoperiră strigătul.

– Tati! Tati!

Pași în hol, conștientă că Ainsley era în urma ei. Întâmpină doctorul, forțându-se să scoată cuvintele din gâtul care refuza să funcționeze normal.

– O să le acordăm câteva momente, zise ea către doctor, apoi îl puteți examina pe marchiz. Dacă sunteți amabil să mă scuzați, am nevoie urgentă de aer.

– Sigur, milady.

Abia vedea scările printre lacrimile care i se adunaseră în ochi. Simți cum Ainsley o prinde de braț.

– Cu grijă, o atenționă el.

Îl lăsă să o conducă în jos pe scări și apoi în grădină. Se eliberă din strânsoarea lui când ajunse pe un drum cunoscut.

– De cât timp știi despre *bijuteriile* lui?

Ezită înainte de a spune sumbru:

– De când sunt cu el.

Refuză să întrebe cât însemna asta exact, dar se părea că nu era încă gata să se oprească din a se chinui singură.

– Cea mai mică dintre fete câți ani are?

– Jayne...

– Pot să ghicesc, dar prefer să știu sigur.

– Abia a împlinit trei ani.

– Dacă nu aș fi pierdut copilul, el – sau ea – ar avea puțin peste trei ani acum. Deci se vedea cu acea femeie când eu eram însărcinată.

– Jayne, nu te mai chinui singură.

– Era cu domnișoara Brown în noaptea accidentului?

– Jayne, nu câștigi nimic...

Se întoarse ca să-l înfrunte. Văzu agonia adevărului pe chipul lui, în ochii lui. Dar trebuia să audă cuvintele.

– Era?

El ezită, iar obrazul îi tresări înainte să-i răspundă.

– Da.

Își înfipse unghiile în palmă, având nevoie de această suferință ca să nu plângă.

– Amândoi nu doar că ați băut și ați fost la jocuri de noroc – cum mi-ai spus –, ci ați păcătuit și trupește.

– Da.

– Am crezut că mă iubește. Sau că măcar îi pasă de mine. Își încrucișă brațele la piept. Oh, doare așa de tare!

El se întinse spre ea, dar ea se dădu înapoi.

– Nu mă atinge! Știai! Știai că nu își onora jurămintele. De ce nu mi-ai spus?

– Nu ar fi ieșit nimic bun dacă aflai adevărul. Doar ai fi fost nefericită. El ridică din umeri. Și nu mai putea fi infidel. Chiar te iubește, Jayne.

– Dar nu destul. Iar tu, păstrându-i secretul, i-ai trecut cu vederea faptele. Doamne, cu reputația ta printre femei, cu siguranță te bucurai de comportamentul lui vrednic de dispreț. Femeile nu înseamnă nimic pentru tine!

– Nu este adevărat. Tu...

– Nu vreau să aud scuzele tale, cuvintele tale poetice, gesturile tale dulci. Toate au avut un singur scop. Am crezut în ele. V-am permis ție și soțului meu să mă convingeți că există situații când jurămintele nu contează deloc. Totul, totul a fost o minciună!

Se îndepărtă de el, simțind nevoia să fie singură. Probabil că el simțise de ce avea ea nevoie, pentru că nu o urmă. Se retrase pe banca unde plângea des după accidentul lui Walfort. Acum plângea pentru că el o trădase pe ea și jurămintele de căsătorie. Jurăminte care însemnaseră ceva doar pentru ea, lucru pe care îl înțelesese abia acum.

Durea. Durea îngrozitor de rău. Cu atât mai mult cu cât Ainsley fusese complice în înșelăciuni. Avusese încredere în el și îi oferise trupul ei, visurile și o parte din inima ei. Iar el știuse, știuse dintotdeauna că tot ceea ce era prețios pentru ea fusese o minciună.

Doctorul Roberts îl examină pe Walfort și declară că era fără speranță. Ainsley aranjă ca bărbatul să se întoarcă acasă. Medicul personal al lui Walfort avea să-i acorde ultimele îngrijiri.

În ciuda dezvăluirilor făcute de Walfort în acea după-amiază, pe Ainsley îl durea pieptul când se aplecă peste pat și își studie prietenul care dormea. Îi spusese lui Jayne că avea să-l vegheze el o vreme ca ei să-i ofere un răgaz. Domnișoara Brown își culca fetițele.

Jayne se plimbă prin grădină mai mult de o oră. Ainsley își dorise să stea cu ea, dar își dăduse seama că ea voia să fie cât mai departe de el. Era o lovitură îngrozitoare faptul că descoperise că Walfort avea o amantă. Văzuse devastarea pe chipul ei când îi dezvăluise ce erau bijuteriile lui. Apoi văzuse stoicismul cu care întâmpinase femeia. Curajul ei, puterea și hotărârea ei – nu admirase niciodată în viața lui altă femeie mai mult decât pe ea.

Jayne era corectă. Prin tăcerea lui, trecuse cu vederea faptele lui Walfort atâția ani. De ce nu-l scuturase atunci? De ce nu se luptase să-l facă să-și dea seama că, de fapt, cea mai mare bijuterie a lui era soția?

Walfort deschise ochii și Ainsley zise:

– Ai mințit.

Walfort îl privi fix.

– Despre frâie. Că mi le-ai luat.

– Nu.

– De ce m-ai lăsat toți anii ăștia să cred că am mânuit prost caii și din cauza asta am avut accidentul?

– Pentru că, prietene, vinovăția este o monedă foarte valoroasă și aveam nevoie să mă asigur că vei avea grijă de comorile mele.

– Aș fi avut grijă de ele oricum, zise el.

– Trebuia să mă asigur, bătrâne.

Nu dorea să deschidă subiectul, nu era treaba lui, dar suspiciunile pândeau și era suficient de dezamăgit de Walfort în acel moment ca să pună întrebări indiscrete.

– Fetele știau cine ești.

– Normal.

– Cum? Când le-ai văzut?

Walfort întoarse capul într-o parte, privi pe fereastră, iar Ainsley se întrebă dacă se gândea să evadeze.

– Când, Walfort?

– Când mă duceam la Harrogate pentru apele termale. Mă întâlneam acolo cu Maddie și cu fetele.

– Jayne merita ceva mai bun.

– Și acum va avea. Nu îi voi sta în cale.

Ainsley simți ca și cum ar fi fost lovit cu ceva. Toată furia i se risipi. Se apropie ca prietenul lui să-i vadă seriozitatea din ochi.

– La naiba, Walfort, nu o vreau, nu așa! Cu toate defectele tale, mereu te-am iubit ca pe un frate!

– Tu mereu ai fost cel mai bun. Am crezut că, dacă mă aflu în preajma ta destul de des, se va prinde și de mine. Mă rog la Dumnezeu să nu fi fost invers.

– Luptă-te cu boala, la naiba! Poți s-o învingi.

Walfort clătină din cap.

– Nu, nu pot. Îl trase pe Ainsley mai aproape. Ai grijă de Jayne și de copil. Va fi greu pentru ei. Și promite-mi că vei avea grijă de bijuteriile mele. Ai grijă să aibă ce le trebuie. Găsește-le soți potriviți.

– Ești manipulator până la capăt, nu-i așa?

Walfort îi zâmbi obosit.

– O să iau asta ca pe un acord.

În acel moment, în timp ce adormea, Walfort părea împăcat. Ainsley îl blestemă, dar știa că avea să-i îndeplinească ultimele dorințe.

Jayne stătea într-un scaun lângă pat, cu mâna în jurul uneia din mâinile lui Walfort. Avea febră, murmura în somn. Din când în când, mormăia:

– Maddie.

Sau Elizabeth. Sau Mary.

Disprețuia felul în care aștepta ca el să spună și numele ei. Pentru numele lui Dumnezeu, era doar o silabă! Era nevoie doar să își miște falca o dată. Nu putea să creadă că tot mariajul lor fusese o farsă. Poate chiar toată viața ei. Voia să îl ocărască, să-i dea cu pumnul în piept; voia ca el să trăiască, pentru ca ea să se împace cu propriile sentimente, să descopere de ce nu fusese de ajuns.

Cu toate astea, nu îi dorea să moară. Acum știa că el nu era al ei. Nu fusese niciodată. Cum putuse să fie așa de proastă?

Copilul se mișcă dintr-o parte în alta a burții ei, de parcă i-ar fi simțit neliniștea și ar fi dorit să îi aducă alinare. Era un copilaș tare activ. Avea să fie activ ca tatăl lui. Acum urma să crească fără să își cunoască tatăl. Nici pe cel care intenționase să-l recunoască, nici pe cel care îi dăduse viață.

– Vreau să vă mulțumesc pentru amabilitatea față de mine și de fetele mele, zise domnișoara Brown.

Jayne privi spre partea cealaltă a patului, unde femeia stătea pe marginea lui, ștergând blând fruntea lui Walfort.

– Nu toate soțiile ar accepta așa o amantă, continuă ea.

– Te-a vrut aici, zise Jayne cu puțina emoție pe care reuși să o adune. Bănuiesc că ține la tine.

– L-am cunoscut într-o librărie. Cartea pe care o voiam era pe un raft la care nu puteam ajunge, așa că a luat-o el pentru mine. Mâinile noastre s-au atins și a fost o scânteie între noi pe care nu pot s-o explic. Am mers într-un parc în apropiere și am vorbit ore întregi.

Jayne nu voia să audă asta, nu îi păsa, dar era curioasă. De ce să nu înfigă cuțitul și mai adânc în inimă?

– Despre ce ați vorbit? întrebă ea.

Domnișoara Brown râse ușor.

– Nu îmi amintesc acum. Mereu aveam ceva de discutat. Poate că nu ar trebui să spun, dar... am fost în vizită aici cât ați fost în vacanță. Eu și fetele.

Jayne nu voia să ia în calcul faptul că el aranjase ca ea să plece la Blackmoor ca să aibă ocazia să fie cu domnișoara Brown. Dar acum asupra tuturor faptele lui plana suspiciunea. Totuși, se auzi spunând:

– Mă bucur.

Domnișoara Brown o privi, clipind confuză.

– Nu aș fi vrut să fie singur cât am fost plecată, îi explică Jayne. Mai ales că acum se pare că nu va mai fi mult timp aici.

– Mereu a vorbit așa de frumos despre dumneavoastră! Cred că ar fi trebuit să fiu geloasă că are sentimente așa de profunde și pentru dumneavoastră. Dar el nu ar fi acceptat așa ceva. Gelozia. Știam că vă voi plăcea dinainte să vă cunosc. În alte circumstanțe, poate că am fi fost prietene. Sau nu. Tatăl meu a fost preot. Nu a fost de acord cu alegerile mele. Nu l-am văzut mulți ani. Nici măcar nu știe că are nepoate.

Atâtea alegeri care conduseseră spre atâta tristețe. Jayne se întrebă dacă meritau. Walfort fusese un soț infidel și o transformase și pe ea într-o soție infidelă. Cu toate astea, în vreme ce copilul se mișca din nou, știa că nu își putea regreta păcatele. Luase această decizie cu gândul că Walfort avea să ajungă la bătrânețe. El îi făcuse propunerea, așteptându-se la același lucru.

Walfort deschise ochii și zâmbi blând spre ea.

– Jayne.

În sfârșit, numele ei era pe buzele lui. Îi strânse mâna.

– Vrei niște apă?

– Nu.

Își îndreptă capul spre cealaltă parte și îi zâmbi iubitor domnișoarei Brown. Transmitea atât de multe cu așa de puțin efort, încât Jayne se întrebă dacă îl cunoscuse vreodată cu adevărat.

– Am nevoie de un moment cu soția mea.

– Sigur, dragul meu.

Domnișoara Brown îl sărută pe obraz înainte să iasă din cameră.

– Mă urăști așa de mult? întrebă el când ea ieși.

Clătină încet din cap, știind că ar trebui să își oprească lacrimile, dar bănuia că ele erau mai oneste decât orice cuvânt ar fi putut să spună.

– De ce, Walfort, de ce?

– Nu ne putem controla inimile, Jayne.

– Dar ne putem controla acțiunile. Clătină iute din cap. Scuză-mă! Nu vreau să te chinuiesc.

– Ciudat, zise el. M-am simțit atât de vinovat că eu aveam copii și tu, nu. Am crezut că, dacă aranjez ca tu să ai un copil, apoi... vina se va risipi. În schimb, te las să-l crești singură. Chiar și când mă lupt să fiu grijuliu, sunt de-a dreptul ticălos.

Ea nu avu un răspuns.

– Am fost un nenorocit infidel, continuă el. O iubesc pe Madeline, dar ea este un om de rând. Aveam nevoie de zestrea ta, dar mi-a făcut plăcere compania ta. Îmi este rușine să recunosc... dar am început să te iubesc abia după accident. Loialitatea și credința ta m-au umilit. M-ai transformat într-un bărbat mai bun decât eram, m-ai făcut să-mi doresc să fi fost un bărbat mai bun înainte. Ainsley este bărbatul mai bun. Mereu a fost.

Ea îi cuprinse ambele mâini cu ale ei și îl privi în ochi.

– În ciuda tuturor acestor dezvăluiri care au fost făcute azi, tot te iubesc.

El închise ochii și oftă.

– Atunci voi muri ca un bărbat foarte norocos.

Capitolul 25

Moartea veni în calmul liniștit al dimineții.

Abia scoțând câte un cuvânt, călătoriră la Londra, unde Walfort trebuia să fie înmormântat. În timp ce Ainsley trimise un servitor să le conducă pe domnișoara Brown și pe fetele ei la casa lor din Londra, el o însoți pe Jayne la reședința lui Walfort. Odată ajunși acolo, fură trimise bilete de doliu și curând doamnele din înalta societate își făcură apariția precum corbii flămânzi în jurul lui Jayne. El știa că voiau să o consoleze, dar era o sarcină pe care ar fi preferat să o îndeplinească doar el.

Dar de la întâlnirea lor din grădină, ea nu îi mai vorbise decât atunci când fusese nevoită. Era incredibil de formală, nefiresc de reținută. El o auzise pe domnișoara Brown plângând în hohote după ce murise Walfort, dar nu văzuse la Jayne nici măcar o lacrimă. Și asta îl îngrijora.

Cu toate astea, admira dedicația cu care Jayne se asigura că înmormântarea lui Walfort era la înălțimea titlului și a poziției lui. Dricul cu pereți de sticlă, în care se afla sicriul din lemn de mahon, mergea încet printre oamenii adunați pe străzi și se îndrepta spre St Paul's Cathedral, unde Walfort avea să fie îngropat. Calul lui Walfort, fără călăreț, mergea la pas pe lângă dric. Cu obloanele trase, urmau o duzină de trăsuri negre în care se aflau membrii de sex masculin ai familiei și prietenii cei mai apropiați. Pene negre de struț fluturau la cea mai mică adiere a vântului.

După înhumare, domnii se întoarseră la reședință. Conform obiceiului ca doamnele din înalta societate să nu participe la înmormântări, acestea o așteptau pe Jayne în salonul din față. Când Ainsley trecu pe acolo, conducându-i pe domni în bibliotecă pentru a bea ceva, o văzu pe Jayne înconjurată de femei, iar mama lui o ținea de mână. Paloarea ei îl îngrijora. Voia să o ridice în brațe și să o ducă sus, în dormitorul ei, departe de toată nebunia.

Se îndreptă însă spre bibliotecă, unde lacheii începuseră deja să toarne băuturi oaspeților. Când toți avură un pahar în mână, Ainsley îl ridică pe al lui, și o tăcere cuprinse camera.

– În cinstea lui Walfort. Era curajos în tot ceea ce făcea, a înfruntat toate încercările vieții cu fruntea sus. Îți vom simți lipsa, prietene.

– Adevărat! Adevărat!

În timp ce Ainsley coborî paharul de whisky, Lord Sheffield zise:

– Măcar putem fi toți siguri că va exista o vânătoare de vulpi când i ne vom alătura. Aș zice că va avea grijă să fie totul în regulă din punctul ăsta de vedere.

Urmă un alt toast, se bău și mai mult whisky, urmară conversații liniștite și râsete, pe măsură ce domnii începeau să își amintească de Walfort. Ainsley se îndreptă spre locul unde vorbeau Westcliffe și Stephen. Acum, că știa adevărul despre părinții lor, era uimit că nu suspectase înainte. Westcliffe era brunet, ca și tatăl lui, iar Stephen era blond, deschis ca o după-amiază de vară. Ochii lui Westcliffe erau căprui, aproape negri, iar ai lui Stephen erau albaștri.

– Aranjamentele pentru Walfort au fost bine făcute, zise Stephen încet.

Ainsley încuviință din cap, distras de domnul pe care îl zărise lângă Lord Sheffield.

– Mă înșală privirea sau acela este vărul meu, Ralph Seymour, vorbind cu Sheffield?

Ambii frați priviră discret spre direcția indicată de Ainsley.

– Aș zice că el e, murmură Westcliffe. El este următorul moștenitor pentru titlul lui Walfort, nu-i așa?

– Așa este. Pare un om care își pierde mințile din cauza sifilisului?

Westcliffe și Stephen priviră amândoi la el de parcă ei erau cei care înnebuneau. Mințise Walfort și în privința asta? Naiba să-l ia! Omul se dovedise a fi un manipulator perfect.

– Cred că mă duc să vorbesc cu el.

Dar ca să ajungă acolo însemna să strângă mâna tuturor celor care doreau să își prezinte condoleanțele. Nu era nici un secret că el și Walfort fuseseră apropiați. Așa că acceptă elegant cuvintele amabile care îi erau adresate în timp ce se îndrepta spre țintă. Nu ajunsese chiar acolo când îl auzi pe Sheffield spunând:

– Stăm cu sufletul la gură să vedem dacă Lady Walfort va naște un băiat.

– Nu-mi pasă ce va crede tribunalul. Vărul meu era paralizat. Dacă el a lăsat-o gravidă, eu îmi mănânc pălăria.

– Vrei să ți-o aduc eu? întrebă Ainsley.

Ralph se întoarse așa de repede, că whisky-ul din paharul lui aproape că se vărsă.

– Vere. Nu ești printre cei aflați la rând să moștenească titlul, deci poate că nu te-ai gândit la asta.

– Dar e clar că tu te-ai gândit. Dacă ești înțelept, nu mai discuți despre acest subiect.

– Este o amenințare?

– Este o promisiune. Lady Walfort a suferit destul în acești ultimi ani și plânge profund moartea soțului.

– Asta nu înseamnă că el a lăsat-o gravidă. Am auzit zvonuri că ai dansat cu ea, că ați fost văzuți plimbându-vă singuri prin grădină.

– Ca o favoare făcută lui Walfort, am însoțit-o când el nu a putut.

– Inclusiv în patul ei?

Pumnul lui porni așa de repede, încât resimți durerea în umăr înainte să-și dea seama că îl lovise pe Ralph în bărbie. Vărul lui căzu la podea cu o bufnitură fără prea multă ceremonie. Leșinase. Nu avea să se ridice prea devreme.

Westcliffe și Stephen veniră imediat lângă Ainsley.

– Se pare că vărul Ralph a băut cam mult, spuse Westcliffe, făcând semn către doi lachei. Duceți-l la trăsura lui!

Ainsley privi spre Sheffield și îl văzu rânjind ca un prost.

– În sfârșit, voi avea de povestit ceva care nu este plictisitor, zise el triumfător.

– Eu aș ține-o pentru mine, Sheffield, îl avertiză Ainsley.

– Sigur, prietene, răspunse bărbatul, plecând în vârful picioarelor și făcându-și drum cu umerii printre bărbații care se adunaseră în jurul lor.

– Mă scuzați, spuse el către domni. Nu puteam lăsa să treacă nepedepsită o insultă adresată lui Walfort. Beți!

Westcliffe îl luă pe Ainsley de braț și îl conduse spre un colț mai îndepărtat al camerei. Stephen îi urmă.

– Despre ce dracu' a fost vorba? întrebă Westcliffe când fură departe de urechi curioase.

– A pus la îndoială legitimitatea copilului lui Jayne.

– Trebuie să știi că toată lumea pune asta la îndoială.

– Nu contează. Era însărcinată când Walfort a murit. Tribunalul îl va recunoaște ca fiind al lui.

Cuvintele lui fură rostite cu prea multă vehemență. Ambii lui frați îl studiau de parcă îl vedeau pentru prima dată.

– Nu este treaba mea... începu Westcliffe.

– Nu, nu este, îl asigură Ainsley.

– Dumnezeule, este al tău? întrebă Westcliffe cu buzele abia mișcându-i-se.

– Este al lui Jayne.

Își lăsă frații să se holbeze la el. Preț de o singură bătaie de inimă, totul se schimbase.

– Ești așa de norocoasă că ești gravidă, zise Lady Inwood. Ar trebui să te rogi să ai un băiat. Așa nu vei depinde de mila lui Ralph Seymour.

Stând într-un colț al salonului, înconjurată de doamne, Jayne simțea că nu era deloc aer ca să poată respira.

– Ainsley a fost un dar de la Dumnezeu, nu-i așa? întrebă Lady Sheffield. S-a ocupat de toate aranjamentele.

Era doar în imaginația ei, sau auzea insinuări în vocile lor? De ce nu o puteau lăsa în pace?

– Vă veți întoarce la Herndon Hall acum? întrebă cineva, o voce pe care nu o recunoștea.

– Nu, nu, trebuie să rămâneți la Londra, insistă Lady Inwood. Văduvă și cu un copil? Aveți nevoie de noi să vă ajutăm să treceți peste asta!

Jayne se simți oarecum ușurată să o vadă pe ducesa de Ainsley făcând un pas în față. Deși renunțase la titlu când se măritase cu Leo, tot așa i se adresa lumea, iar considerația venea din faptul că deținuse acest titlu așa de mult timp.

– Cred, zise ducesa, că Lady Walfort are nevoie să facă numai ceea ce crede că este mai bine pentru ea. De asemenea, are nevoie de odihnă. Cu siguranță, a trecut de mult ora la care trebuia să plecați, doamnelor.

Începu să le conducă afară din cameră, dar fiecare venea înapoi să îi mai lase lui Jayne un ultim mesaj de condoleanțe și să o asigure că puteau fi chemate oricând la nevoie. În scurt timp, în holul de la intrare li se alăturară soții lor. Apoi, în sfârșit, liniște.

Jayne văzu mai întâi pantofii negri și lustruiți perfect. Privirea ei trecu încet spre pantalonii negri, vesta neagră și haină, până ce ajunse la ochii verzi.

– O zi îngrozitoare, zise Ainsley.

O alinară cuvintele lui, cuvinte pe care ar fi vrut și ea să le spună.

– Da.

– Eu, mama și Leo rămânem peste noapte în caz că ai nevoie de ceva.

– Nu este nevoie. Voi fi singură în toate zilele ce vor urma. Ar fi bine să mă obișnuiesc.

– Nu în seara asta. Ai nevoie să mănânci, Jayne.

– Nu îmi este foame.

– Copilului îi este.

Își puse o mână în șold.

– Oamenii bârfesc. Nu cred că este al lui. Și acum el nu mai este aici să-i convingă. Cam proastă sincronizare.

– Nu contează ce gândesc sau ce cred alții. Contează doar ce vrei tu.

Doar că ea nu știa.

El ceru să i se aducă mâncare pe o tavă. În timp ce ea mânca, el îi povesti despre măreția procesiunii funerare, despre oamenii care se aliniaseră pe străzi. Walfort își făcuse ieșirea cu stil. Ea se gândi că el ar fi fost mulțumit. În ciuda tuturor dezvăluirilor la sfârșitul vieții lor, ținuse la el prea mult timp ca să nu facă tot ceea ce trebuia pentru el la final.

După ce mâncă atât cât putu, o lăsă pe ducesă să o conducă în dormitorul ei, unde îi fusese pregătită baia. Voia să fie singură, dar ducesa rămase, vorbind tot timpul despre nimicuri, de parcă simțea nevoia să umple liniștea care plutea în aer.

Odată ce fu în cămașa de noapte, Jayne se îndreptă spre odaia copilului pe care începuse să o mobileze prima dată când fusese gravidă. Așezându-se în leagăn, fu pentru prima dată, în sfârșit, singură cu durerea ei.

În bibliotecă, Ainsley își privi mama care intră în încăpere și se îndreptă spre masa pe care se aflau câteva carafe. Își turnă coniac și se așeză pe scaun în fața lui, lângă Leo, care îi ținea companie lui Ainsley – chiar dacă asta însemna doar să bea împreună cu el.

– Cum este? întrebă el.

– Sunt îngrijorată în ceea ce o privește. Acum stă în odaia copilului și se leagănă. Dar toată după-amiaza și seara nu a plâns și nu a jelit. Nu este normal. Nu e sănătos pentru copil.

I se strânse stomacul. Nu putea suporta gândul ca Jayne să mai treacă printr-o pierdere de felul acesta. I-ar fi supraviețuit? Se ridică.

– Voi vorbi cu ea.

Făcu doi pași înainte ca mama lui să vorbească din nou.

– Ainsley?

Se opri și privi înapoi spre ea. Știa că tristețea de pe chipul ei nu avea legătură cu doliul după Walfort.

– Fiule, te-ai gândit că ar trebui să te însori cu ea?

De prea multe ori ca să mai numere.

– Obiceiul este ca soția să țină doliu doi ani, îi aminti el.

– Un an ar fi de ajuns, dar în situația asta... Este gravidă cu copilul tău, Ainsley. Însoară-te cu ea și recunoaște-l!

– Termenii aranjamentului dintre noi au stabilit că acest copil va fi al lui Jayne și al lui Walfort.

– Iartă-mi lipsa de tact, dar el este mort.

– I-am luat totul, mamă! Nu o să i-l iau pe cel care ar fi trebuit să fie copilul lui. Și apoi, mă îndoiesc că Jayne m-ar vrea.

– Nu mi-a lăsat niciodată impresia că este o proastă.

Aproape că zâmbi la auzul vorbelor ei tăioase. În ochii mamei, fiii ei nu puteau greși. Se întrebă dacă și Jayne avea să simtă la fel pentru copiii ei. Bănuia că da. Încuviință o dată din cap și își lăsă mama în urmă, știind că ea nu avea să-l urmeze.

Era ciudat să meargă prin reședința sumbră, să o compare cu veselia care abunda la Herndon Hall ultima dată când fusese acolo pentru vânătoarea de vulpi. Moartea aruncase un văl peste tot. Nu era de ajutor nici faptul că unul dintre ceasuri nu ticăia – fiind oprit la ora morții lui Walfort –, iar toate oglinzile fuseseră acoperite cu un material negru. Urcă scările până în camera copilului.

La ușă, ezită. Era închisă. Ar fi trebuit să bată, dar, dacă se anunța, era posibil ca ea să nu îl primească. Oftă adânc și deschise ușa. Camera era cufundată în întuneric și îi luă ceva până ce își dădu seama unde era ea. Stătea pe podea, într-un colț, cu fața în mâini, cu umerii rotunzi tremurând din cauza hohotelor de plâns. Curajoasa lui Jayne, singură cu suferința ei. Nu se prăbușise în fața mamei lui. Dar măcar putea să plângă în intimitate.

Se gândi să plece, dar nu o mai putea abandona acum, așa cum nu se putea opri din respirat. Se apropie de ea în liniște, se lăsă pe vine, genunchii ce trosniră făcându-i simțită prezența.

De parcă abia atunci îl observase, își șterse repede obrajii.

– Ainsley, te rog pleacă!

O apucă de încheieturi pentru a o opri, dar ea se eliberă.

– Lasă-mă în pace, te rog!

– Ești împăcată, Jayne? Nu prea pare. Știu că plângi după el...

– Plâng după mai mult, nu doar moartea lui. Totul a fost o minciună. Și-a bătut joc de viața noastră aici. A iubit pe altcineva.

– Te-a iubit.

– Nu m-a iubit! Și tu știai asta! Îl lovi cu pumnul în umăr. Știai! Credeam... credeam că ții la mine.

– Chiar țin la tine.

„Te iubesc, dar acum nu este momentul să auzi adevărul acestor cuvinte."

– Nu, nu ții la mine. Nu mi-ai fi ascuns secretele lui. Vinovăția pe care o simt pentru ceea ce am făcut noi doi mușcă din mine. Oricât de mult mi-am dorit acest copil, am trădat tot ce conta pentru mine. Pentru voi doi era ușor, deoarece pentru voi nu contau loialitatea, jurămintele. Credeam că te cunosc, dar bărbatul pe care îl știam nu ar fi trecut cu vederea ce a făcut Walfort. Sunteți făcuți din același aluat. Te rog, lasă-mă!

– Nu sunt ca el. Eu nu te voi trăda niciodată.

– Deja m-ai trădat.

Îl lovi din nou. Și din nou.

Inima lui murea câte puțin la fiecare lovitură. Nu își dorise niciodată să o facă să sufere, chiar dacă la început, atunci când fusese făcută propunerea, știuse că ea trebuia să se trădeze pe ea însăși ca să accepte.

O luă în brațe ca să nu-l mai lovească și să nu se mai legene.

– Încet, Jayne, încet, draga mea. Nu vrei să rănești copilul.

Izbucni în hohote de plâns, care îi zguduiau corpul.

– Îmi doresc să fi refuzat, Jayne. Îți jur, îmi doresc să fi zis nu.

– Mă doare așa de tare, Ainsley.

– Știu.

– De ce a trebuit să mă părăsească acum?

Atunci el știu că, în ciuda tuturor trădărilor, ea îl iubise pe Walfort.

– Totul este bine, Jayne. Totul va fi bine.

Nu știa cum naiba avea să facă, dar urma să găsească o cale.

Capitolul 26

Trecuseră două săptămâni, iar letargia lui Jayne părea să se înrăutățească. Părea să nu-și poată descifra sentimentele pentru Walfort și pentru Ainsley. Singurele emoții în care avea cu adevărat încredere erau cele față de copil. Știa că trebuia să se întoarcă la Herndon Hall, dar nu era în stare să găsească energia necesară să le ordone servitorilor asta.

Cu cotul sprijinit pe pervaz și cu bărbia rezemată în mână, stătea la fereastră în dormitorul ei, privind afară la ceea ce putea vedea din Londra noaptea. Ceea ce nu era mult. Copacii îi blocau vederea spre stradă. Văzu intrarea luminată, dar știa că avea să rămână goală. Ducesa de Greystone organiza un bal. Întotdeauna avea mulți invitați, așa că Jayne știa că nimeni nu avea să o viziteze în acea seară.

De la înmormântare, câteva doamne o vizitau din când în când dimineața, dar atmosfera fusese mereu ciudată, toate fiind incredibil de plicticoase. Cu excepția lui Lady Inwood, care nu avea nici o remușcare să împrăștie bârfe. Se oferise chiar să o lase pe Jayne să participe la pariurile care se făceau în jurul lui Ainsley. Se părea că el lăsase să se înțeleagă din vreme că în acest sezon urma să își aleagă o soție și, deși încă nu participase la nici un bal, se specula că el deja alesese. Jayne nu voia să admită cât de mult o neliniștea să știe că el era în căutarea unei soții.

Ea cu siguranță nu dorea să se mărite cu el, se îndoia că avea să se mai căsătorească vreodată. Auzi zgomotul copitelor cailor și huruitul roților pe aleea pietruită. Se apropie o trăsură. Când ajunse mai aproape, ea recunoscu blazonul de pe ușă. Ainsley.

Inima îi sări din piept și încercă să se calmeze. Dar ritmul crescu când el coborî, îmbrăcat de seară, cu un frac. Într-o mână ținea jobenul și bastonul.

El dispăru din câmpul ei vizual, iar ea se abținu să deschidă fereastra și să se aplece pentru a încerca să-l mai vadă puțin. Nu o mai vizitase din noaptea înmormântării, noaptea în care o ținuse

în brațe cât plânsese. Noaptea în care, spre marea ei rușine, ea îl lovise. Se gândise de o mie de ori să trimită un bilet prin care să îi ceară scuze pentru că îi era dor de el. Oricât de mult nega, îi era dor. După ce plecase de la Blackmoor, deseori se gândise la el, dar mereu cu vinovăție. În toate gândurile ei ar fi trebuit să fie Walfort, deși acum știa că în majoritatea gândurilor lui nu fusese ea.

Ciocănitul din ușă o făcu să se ridice în picioare.

– Da.

Lily intră.

– Excelența Sa, ducele de Ainsley, vrea să vă vorbească.

Se simți așa de monotonă și de mohorâtă, fiind deja în cămașă de noapte... Dar în acest sezon pentru ea nu existau baluri.

– Spune-i că nu sunt acasă. Nu. Clătină din cap. Asta nu avea să-l oprească. Spune-i că m-am culcat deja. Naiba să-l ia! Trimite-l sus!

– Da, milady.

Jayne se duse în zona de stat, așezându-se în așa fel încât să fie o canapea între ea și ușă, între ea și Ainsley. Nu voia să lase impresia că se bucura foarte mult de prezența lui. Nu se cuvenea. O femeie în doliu se presupunea că era liniștită, nu nerăbdătoare ca vizitatorul ei să ajungă.

Când el intră, se gândi că nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de chipeș. Însă, judecând după expresia lui îngrozită, el nu mai văzuse niciodată o femeie atât de răvășită.

– Excelență, ce amabil din partea dumneavoastră să mă vizitați!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jayne, după ce am trecut prin ce am trecut, nu mai fi așa de formală!

– Este târziu, iar acesta e dormitorul meu. Formalitatea este ceva necesar. Pari a fi în drum spre un bal.

– Eram, dar m-am răzgândit când am văzut coada de trăsuri. Nu aveam chef de o noapte plictisitoare.

Așează jobenul și bastonul pe un scaun lângă ușă înainte să se îndrepte spre ea.

– Ești suficient de aproape, zise ea când deveni clar că sofaua nu avea să fie un obstacol pentru el.

Din fericire, se opri, dar privirea lui trecu peste ea și se simți ca și cum ar fi atins-o.

– Nu mănânci, zise el.

– Mănânc... dar nu mult. Bănuiesc că mama ta ți-a spus.

Trecuse pe la ea în fiecare după-amiază pentru câteva clipe.

– Nu am nevoie să îmi spună ea ceea ce este evident. Și nici nu dormi.

– Uneori... eu... Se cufundă în scaun. Nu știu ce este în neregulă cu mine.

– Ești îndurerată.

– Nu știu dacă este asta, Ainsley. Nu simt nimic.

O studie o clipă înainte să zică:

– Venisem să te invit să iei cina cu mine mâine-seară la mine acasă.

– Sunt în doliu. Ar fi complet necuviincios.

– Jayne, ai nevoie de câteva ore departe de asta. Poartă hainele de doliu. Îți trimit trăsura la 19.30. Te duc pe brațe dacă este nevoie.

– Ainsley...

– Jayne.

Voia să țipe. Nu știa dacă vreodată cunoscuse un bărbat mai încăpățânat. Cu toate astea, nu putea nega cât de încântător ar fi fost să stea cu cineva care nu o trata ca pe ceva ce se putea sparge în orice moment.

– Foarte bine, zise ea bosumflată.

Trebuia să îi lase impresia că nu ceda așa de ușor.

– Bine.

El își scoase haina și o așeză pe brațul canapelei. Ea își îndreptă spatele.

– Ce faci?

– Mă asigur că dormi la noapte.

– Ainsley...

– Jayne.

Scoase din buzunarul vestei o fiolă mică.

– Ce este?

– Ulei. O să-ți masez picioarele. Te va ajuta să te relaxezi.

– Nu. Își strânse picioarele sub scaun. Vei începe cu picioarele, apoi vei merge în sus... Ar fi complet necuviincios.

– Promit că nu mă aventurez mai sus de gleznele tale.

Ea clătină din cap.

– Gleznele mele sunt umflate. Nu trebuie să le vezi.

– Treci pe canapea. Sau mai bine pe pat.

– Tu nu asculți deloc ce îți zic?

– De ce îți este teamă, Jayne?

„Că sunt umflată și tristă, iar tu vei simți repulsie față de mine."

– Îmi pare rău, zise ea dintr-odată.

El se încruntă.

– Pentru ce, rogu-te?

– Că mi-am vărsat nervii pe tine... ultima dată când ai fost aici.

– Nu am pus la suflet cuvintele tale. Știu cât de dificil a fost totul pentru tine.

– Uneori, insuportabil.

– Așadar, în seara asta îți voi oferi ceva plăcut ca să iei în visele tale.

Întinse mâna, ispitind-o cu degetele acelea lungi și puternice.

– Hai, Jayne. Treci pe canapea.

În ciuda rațiunii, făcu așa cum îi ceru el. Când se așeză în colț, cu pernele la spate, el se duse în celălalt capăt și îi ridică picioarele goale în poala lui. Privi uimită cum toarnă câțiva stropi de ulei în palmă înainte de a pune sticla lângă el. Apoi palma lui îi masă talpa.

– Oh, Doamne!

– Plăcut? întrebă el.

– Absolut minunat! Ai mai făcut asta.

– Cândva, am cunoscut o doamnă care știa foarte multe despre artele senzuale.

– Și nu ai păstrat-o?

– Nu era a mea ca să o păstrez. Închide ochii.

Îi închise, în vreme ce degetele lui făceau magie cu picioarele ei umflate.

– Spune-mi o poveste, ceva de când erai tânăr.

– Din tinerețea mea. Ei bine, am fost un băiat foarte isteț.

Vocea lui melodioasă se auzea tărăgănat în timp ce el îi spunea cum se juca de-a v-ați ascunselea cu Claire. Timbrul jos și masajul constant al piciorului o ademeneau departe, spre locuri fără griji, fără jale, fără tristețe.

Se trezi dintr-un somn adânc când o rază de soare dansa în cameră. Nu își amintea când se urcase în pat, nici când se simțise ultima dată așa de odihnită. Era sub așternuturi, dar simți o greutate pe șoldul ei. Mâna lui Ainsley stătea peste ea. El stătea peste cuvertură, fără vestă, dar cu cămașa și pantalonii pe el. Probabil el o dusese în pat. Cât de obosită trebuie să fi fost să nu se trezească atunci când el o mișcase!

Genele lui lungi i se odihneau pe obrajii. Spera ca și copilul ei să moștenească genele lui. Adevărul era că nu găsea nimic la el care să nu-și dorească să vadă și la copil. Îi fusese așa de dor de el! Nu voise

să recunoască, dar acum adevărul o sfida pentru că era minunat să se trezească cu el în patul ei.

El deschise încet ochii.

– Bună dimineața.

Vocea lui era aspră după somn, atingând-o în moduri cum nu ar fi trebuit să o atingă, amintindu-i de alte dimineți.

– Lady Inwood mi-a spus că intenționezi să găsești o soție sezonul ăsta.

– Hm. Da, luasem asta în considerare. Încă aș putea.

Îi zâmbi fermecător.

– Doamnele pariază, știi... pe cine va fi.

– La fel fac și domnii, din câte am auzit. Chiar și frații mei, naiba să îi ia!

– Cine cred că va fi?

– Amândoi mi-au ales tinere diferite. Și amândoi au dat greș. Una dintre ele vorbește așa de încet, că trebuie să mă aplec mereu și să mă apropii destul ca să pot auzi ce spune. Căsătoria cu ea m-ar face să mă doară spatele prea repede.

Jayne râse.

– Și cealaltă?

– Exact invers. Când începe să vorbească, trebuie să mă trag înapoi ca să nu rămân surd de la tot mieunatul ei. Mă face să par că am cine știe ce tic nervos.

– Nu știam că vânătoarea de soție este așa de problematică.

– Este chiar un deranj. Poate că ar trebui să te măriți tu cu mine că să mă scutești de această oroare.

Sigur o tachina. Cu toate astea, ea clătină din cap.

– Cred că voi fi ca mama ta. O femeie cu bani care poate face ce vrea.

– Eu te-aș lăsa să faci ce vrei.

– Oh, Ainsley, nu mă tentezi nici pe jumătate! Se întoarse, se ridică în fund și văzu ce oră era la ceasul aflat pe poliță. Doamne, Dumnezeule! Este 10.30! Dacă vede cineva trăsura ta...

– Mi-am trimis vizitiul de aici.

Ea îl privi, iar el ridică inocent din umeri.

– Nu îmi las niciodată trăsura afară, lângă casa unei doamne.

– Și dacă nu te primeam?

– Ar fi trebuit să iau o birjă. Găseam o soluție. Se ridică, se aplecă și o sărută pe obraz înainte ca ea să apuce să-l oprească. Apoi se dădu

jos din pat, traversă camera, își recuperă vesta, lavaliera și haina. Hai să luăm micul dejun, da?

Era cel mai ciudat lucru, dar dintr-odată i se făcu foarte foame.

– Trebuie să pleci imediat după aceea.

– Ai cuvântul meu.

– Poți să împrumuți una din camere dacă vrei să te împrospătezi.

După ce făcu o plecăciune, ieși. Când ea se întinse după clopoțel, își dădu seama că zâmbea.

În acea dimineață, arăta mai bine, mult mai bine. Cearcănele încă erau acolo, dar nu la fel de întunecate. El urma să aibă grijă ca ea să doarmă bine și în următoarea noapte, iar a doua zi poate că aveau să dispară complet. Și mânca. Era ridicolă plăcerea pe care i-o oferi acea constatare.

Se îmbrăcase în negru. Voia să o vadă în roșu.

– Cât intenționezi să stai la Londra? întrebă el.

Își încruntă fruntea și privi spre el.

– Nu sunt sigură. Bănuiesc că încă o săptămână sau ceva de genul ăsta. Nu mai mult. Îmi este cam teamă să mă întorc la Herndon Hall.

– Vino la Grantwood!

Clătină din cap cu un suspin.

– Ainsley...

– Ai puține amintiri acolo.

– Știi că este nepoliticos să întrerupi pe cineva când vorbește.

– Scuzele mele. Dar pot să citesc obiecția de pe chipul tău. Ascultă-mă!

– Să-ți fac pe plac când tu nu ești politicos? De ce ar trebui să fac asta?

– Ești irascibilă când ești însărcinată.

– Tu ești încăpățânat, zise ea.

– Destul de încăpățânat.

– Poate că vom discuta asta în timpul cinei din seara asta.

– Mă vei însoți?

– Te-ai îndoit vreodată?

Îi răspunse doar cu un rânjet. Nu o tachinase când îi sugerase să se mărite cu el, dar, judecând după expresia ei când îi răspunsese, încă era prea fragilă să ia în considerare o asemenea propunere. O câștigase de partea lui o dată. O putea face din nou. Era nevoie doar de puțină răbdare.

Capitolul 27

Lui Jayne nu-i venea să creadă ce emoție o cuprinse în timp ce îl aștepta pe Ainsley să sosească. O noapte departe de casa apăsătoare. Avea nevoie de asta. Știa că avea nevoie.

Își dorea mai degrabă să nu fi trebuit să poarte negru, dar o ajuta să își aducă aminte să rămână sobră. Seara aceea era doar o simplă pauză de la doliu. Nu renunța întru totul.

Stătea în salon, încercând să nu pară nerăbdătoare când auzi bătaia la ușa de la intrare. Majordomul ei apăru repede în ușă.

– Excelența Sa, ducele de Ainsley.

Făcu o plecăciune, iar Ainsley intră, fiind atât de fermecător în fracul lui, că aproape o lăsă fără aer. Purtase haine asemănătoare cu o seară în urmă, dar dintr-un anumit motiv acum părea și mai chipeș. Ca nu cumva să încerce să o sărute pe obraz, ea își coborâse vălul.

– Îndrăznesc să spun că nu trebuia să te dai atâta peste cap pentru o cină cu mine, zise ea mergând spre el.

El își întinse brațele.

– Nu este nici un deranj.

Își puse mâna pe brațul lui și îi permise să o însoțească afară din casă.

– Am așteptat cu nerăbdare asta, mărturisea ea.

– Și eu la fel.

O ajută să urce în trăsură. Când se așeză, el se mută în fața ei. Felinarul din trăsură era aprins, permițându-i să-l vadă clar. Era surprinsă că nu alesese să se așeze lângă ea. Ultima dată când călătoriseră singuri în trăsura lui, fuseseră așa de aproape unul de celălalt, că nici o umbră nu s-ar fi putut strecura între ei.

În timp ce trăsura hurducăia peste pavaj, se simți obligată să umple tăcerea.

– Aerul pare mai puțin încărcat în seara asta.

– Este mai bun la țară.

– Nu-ți place în oraș?

– Are avantajul lui, dar trebuie să mărturisesc că, atunci când mă voi căsători, voi veni la Londra cât mai puțin posibil. Prefer activitățile în aer liber oferite de viața la țară.

Era, fără îndoială, motivul pentru care era mereu în formă și avea pielea așa de bronzată.

– Care este sportul tău preferat? întrebă ea.

– Înotul. Am construit recent o mică piscină la Grantwood. Dacă vii în vizită, te învăț să înoți.

Ea își imagină corpurile lor alunecoase frecându-se unul de celălalt.

– În momentul acesta, sigur m-aș duce la fund.

El zâmbi.

– Mă îndoiesc.

Deși perdelele de la trăsură erau trase, și ea nu putea vedea clădirile pe lângă care treceau, părea că merg de ceva vreme.

– Nu credeam că reședința ta este atât de departe.

– Vom cina la reședința mea, dar mai întâi am în plan o mică surpriză.

Avusese prea multe surprize în ultima vreme.

– Și despre ce este vorba?

– Dacă îți spun, nu va mai fi o surpriză.

– Nu am fost de acord cu asta.

– Ai încredere în mine, Jayne. Cred că te va bucura ce am plănuit.

Își dădu seama că se aud huruind și alte trăsuri, iar trăsura lui Ainsley încetinea.

– Suntem în mijloc.

– Te poți uita dacă vrei, zise el.

Ea se gândi.

– Voi aștepta.

În cele din urmă, trăsura se opri. Un lacheu deschise ușa, și Ainsley coborî, apoi îi oferi mâna ca să coboare. Erau pe o alee, dar tot recunoștea clădirea.

– Covent Garden? Ai înnebunit?

– Este închisă publicului în seara asta.

– Atunci de ce suntem aici?

El zâmbi larg.

– Fiindcă este deschisă pentru noi.

– Sunt în doliu. Nu pot merge la distracții.

– Nu mergi. Actorii sunt îngrozitori, din câte am auzit.

O luă de mână, o conduse spre trepte și spre ușa din spate, unde ciocăni.

Ușa se deschise și apăru un bărbat uscățiv.

– Excelență!

– Domnule Smith.

– Pe aici, domnule.

Merseră prin holurile din spate și urcară două etaje, până la o lojă privată. Domnul Smith îi lăsă singuri imediat. Jayne se așeză pe un scaun tapisat.

– Este loja regală?

– Nu, este a mea, zise Ainsley când i se alătură.

– Cum ai reușit asta?

– Destul de ușor.

– Nu poate fi ușor.

– Să zicem că sunt un om cu influență și să lăsăm lucrurile așa, da?

Un om cu influență, cu avere, generos. Un om modest. Îi fusese așa de teamă să aibă încredere în sentimentele pe care începuse să le aibă pentru el în acea lună cât fuseseră la Blackmoor! Era oare posibil să fi văzut adevăratul om acolo?

Scena fu luminată.

Cortina se dădu la o parte. Jayne se aplecă în față și le permise actorilor să o ducă departe, în frumoasa Verona.

El se gândise să plătească actorii să joace o comedie. Era convins că ea avea nevoie să râdă, dar apoi hotărâse că avea nevoie mai mult să plângă. Îi fusese foarte greu să o părăsească în acea dimineață.

Acum se concentra asupra ei. Era foarte atentă la reprezentație, de parcă ar fi fost pe scenă. Ochii ei fuseseră plini de entuziasm când el ajunsese la ea acasă. Îi bucurase inima. Exorbitanta sumă pe care o dăduse pentru a folosi doar el teatrul nu era plătită degeaba.

Îi făcuse curte într-un mod nefiresc – începuse în luna noiembrie, chiar dacă el nu își dăduse seama că îi făcea curte în acel moment. Acum, era un pic mai dificil să o curteze din cauza cutumelor sociale care insistau ca ea să stea retrasă.

În timp ce amanții ghinioniști erau jeliți, văzu cum lacrimile încep să îi curgă pe obraji. Voia să i le șteargă chiar el, dar în seara aceea intenționa să îi fie doar prieten. Așa că îi oferi batista lui și o privi cum le șterge delicat de pe chip.

Apoi auzi un hohot de plâns din inimă. Se apropie de ea, o luă în brațe și o lipi de pieptul lui, ținând-o aproape. Știa că tristețea

ei nu avea legătură cu reprezentația. Acum plângea pentru tot ceea ce pierduse și tot ce o aștepta în viitor.

– Urăsc asta, zise ea. Urăsc că sunt o plângăcioasă.

– Ai câștigat dreptul de a plânge.

Se îndreptă și se trase în spate.

– Mă face să mă simt slabă.

– Nu ești deloc slabă.

O vedea cum îi studiază trăsăturile și se întrebă la ce se gândea.

Ștergându-și pentru ultima dată lacrimile, își îndreptă umerii.

– Bănuiesc că ar trebui să plecăm.

– Ești gata să cinezi?

– Chiar îmi este foame.

Cina avu loc în grădina lui Ainsley, cu lumânări care pâlpâiau pe mica masă rotundă, în timp ce lampa cu gaz le oferea o lumină slabă. Putea simți parfumul trandafirilor și, din când în când, parfumul lui.

– Chiar te-ai deranjat, zise ea.

– Nu eu. Servitorii mei. Și îi plătesc destul de bine ca să o facă.

Aceștia nu erau servitorii de la Blackmoor. Nu aveau idee că ea petrecuse o lună clandestină cu Ainsley, că ei avuseseră multe cine împreună.

– Te întrebi la ce se gândesc? vru să știe ea.

– Orice ar fi, țin asta pentru ei înșiși.

– Ai încredere așa de ușor!

– Iar tu nu mai ai încredere.

Avea dreptate. Credea că își înțelesese propria viață, doar că apoi descoperise că multe nu erau așa cum crezuse ea.

– Încerc.

Își dădu seama că vorbele ei erau adevărate. Nu voia să îl privească printr-un văl de neîncredere.

– Ai văzut-o pe domnișoara Brown în ultima vreme? întrebă ea.

– Ieri. Ea și fetele sunt bine.

– Nu o înțeleg. Nu cred că m-aș putea mulțumi cu așa de puțin.

– Uneori, puțin este mai bine decât nimic.

Îl studie preț de o clipă, amintindu-și de declarația lui când ea cobora din trăsură după ce plecaseră de la cabană. Nu putea nega că timpul petrecut împreună crease o legătură intimă între ei, dar nu reușea să definească ce simțea pentru el. Se întrebă dacă vorbele lui

fuseseră spuse pe moment sau dacă ieșiseră la suprafață din adâncurile sufletului lui. Ea spuse:

– Tu ai simțit asta la Blackmoor.

– Eram recunoscător pentru zilele pe care le-am avut împreună. Și nopțile, desigur.

Uneori, fusese dificil să separe zilele de nopți. Spre sfârșit, nu le mai separaseră deloc.

– Mă întreb dacă se va mărita vreodată.

– Dacă o va face, va fi alegerea ei. Spre deosebire de mama după prima ei căsnicie, de domnișoara Brown are cine să aibă grijă. Tu te vei mai mărita?

Vru să îi răspundă la întrebare, apoi decise să schimbe subiectul.

– Nu știu. Am auzit de la doamne că Lady Louisa Mercer este logodită.

– Se pare că faptul că am coborât scările cu ea nu i-a afectat deloc reputația.

Ea zâmbi când își aminti.

– Era topită după tine.

– Dar eu nu eram topit după ea. Era mult prea tânără. Prefer femeile mature.

Ea deschise larg ochii.

– Parcă vorbești despre un fel de mâncare.

– Nu ești departe de adevăr. Îmi plac cu ceva condimente. Mereu mi-a plăcut că ție nu ți-a fost teamă să spui ce gândești.

– Am fost cam sarcastică cu tine, din câte îmi amintesc.

– Poți să fii din nou, Jayne. Să nu îți fie niciodată teamă să îmi spui ce gândești sau ce simți.

– În momentul acesta, Ainsley, sunt puțin confuză. M-am simțit bine în seara asta. Totuși, mă simt vinovată.

– Nu ar trebui. Ai fost o doamnă toată seara, iar eu am fost un domn plictisitor.

– Tu nu ești niciodată plictisitor. Dându-și seama că are farfuria goală, se dădu pe spate. Cred că nu mai pot mânca nici o înghițitură. Ai o bucătăreasă minunată. Nu îmi aduc aminte când am mâncat ultima dată așa de mult. Cam grosolan din partea mea.

El nu îi răspunse. Doar o privi prin paharul de vin, cu un zâmbet satisfăcut pe chip.

– Sezonul viitor, voi putea participa la baluri. Vei dansa cu mine atunci?

– Pot să dansez cu tine în seara asta.

Se ridică și o trase din scaun înainte să își dea seama ce face.

Se gândi să obiecteze, dar cine o vedea?

O luă în brațe și începu să fredoneze *Greensleeves* în timp ce o învârtea pe iarbă. Auzi un râs și fu uimită să își dea seama că era al ei. Se simți din nou tânără, așa cum se simțise în carusel. Cum reușea să o facă să uite de griji cu atât de puțin efort?

Începuse să se lase ceața, iar slaba lumină a lunii îl scotea în evidență. Dar lumina lămpilor cu gaz aliniate pe alee țeseau în jurul lor. Umbră și lumină. Umbră și lumină. El nu își luă privirea de la ea. O ținea bine, de parcă nu avea să îi dea drumul niciodată.

În brațele lui, nu se simțea dizgrațioasă. Nu simțea că poartă haine de doliu. Era ca și cum purta cea mai frumoasă rochie de bal. El o făcea să simtă asta. Îi permitea să își imagineze o viață diferită de cea pe care o trăia. Când era cu el, simțea că trăiește într-o fantezie. Nu era real; nu putea dura, oricât de mult își doreau amândoi.

Totuși, în seara aceea, aproape putea să uite de necazurile care o așteptau dincolo de ușă.

Capitolul 28

– Mă tem că am făcut ceva foarte rău.

Studiind-o pe domnișoara Brown, care stătea într-un scaun în fața biroului lui, frângându-și mâinile cu o asemenea ferocitate încât era surprins că nu își rupsese pielea, Ainsley ar fi putut să îi amintească faptul că nu era prima dată când avea un comportament obraznic – dar atunci nu fusese în măsură să arunce cu pietre.

– Domnișoară Brown, nu este intenția mea să fiu conștiința dumneavoastră, ci doar să mă asigur că dumneavoastră și fetele nu rămâneți fără conștiință.

Își rontăi buza de jos până când el ajunsese să se teamă că avea să îi dea sângele. Era clar că dorea să își elibereze sufletul de o povară.

– Vreți să vă aduc un preot ca să vă spovediți de păcate?

Clătină din cap, cu ochii plini de lacrimi.

– Ați fost așa de bun cu mine, Excelență. Pur și simplu nu m-am gândit.

– Vă asigur, dragă doamnă, că nu sunteți singura care ați făcut ceva fără să vă gândiți și apoi să regretați. Până și eu regret lucruri pe care le-am făcut fără să mă fi gândit înainte.

Ea aproape că zâmbi când auzi asta. El văzu în felul în care îi zvâcnise gura.

– Doar că domnul Seymour m-a luat pe nepregătite cu întrebările sale. Nu mă așteptam să fie atât de personale.

Ainsley încremeni.

– Domnul Ralph Seymour?

– Da, Excelență. Vărul lui Wally. Cel care ar moșteni dacă... ei bine, dacă Lady Walfort nu ar fi gravidă.

– Și ce anume, rogu-te, a întrebat?

– Dacă Lord Walfort s-a... Își frământă și mai mult mâinile și își mușcă și mai tare buza. Dacă s-a mai culcat cu mine după accident.

– Și ce i-ați răspuns?

–Am spus că nu. Se aplecă în față pentru a-și întări vorbele. Deoarece chiar nu s-a mai întâmplat!

Evident că nu se mai culcase cu ea.

–Dar apoi, ei bine, mândria din mine a vorbit. Nu voiam să creadă că era vina mea, așa că i-am spus că Wally nu mai putea... că era bolnav. I-am spus cum plângea. Nu trebuia să fac asta. Acum știu. Domnul Seymour părea așa de triumfător, așa de mulțumit! M-am întrebat de ce îi păsa. Și apoi mi-am zis: „Proasto, vrea titlul!", așa că m-am gândit să vin să vă spun imediat.

Trecuse o săptămână de când dansase cu Jayne în grădină. Uneori, se gândea să o ceară în căsătorie înainte să nască. Nu voia ca viitorul lui copil să se lupte pentru un loc în societate, un loc care nu era de drept al lui. Iar ultimele vești cu siguranță nu erau de ajutor.

–Când a fost asta?

–Acum două zile.

Nu venise chiar imediat.

Se ridică în picioare.

–Mulțumesc, domnișoară Brown, pentru că ați venit cu această informație. Voi vorbi cu domnul Seymour, o să am grijă să nu vă mai deranjeze vreodată.

–M-a întrebat dacă aș fi dispusă să depun mărturie la tribunal. Nu vreau să fac asta, Excelență. Nu vreau să stau în bancă și să le povestesc tuturor viața mea cu lordul. Dar el a zis că s-ar putea să fie nevoie. Că aș putea fi obligată.

–Nu mi-aș face prea mari griji în privința asta. Domnii spun de multe ori lucruri care nu se întâmplă.

–Wally zicea... spuse ea melancolică. Zicea că într-o zi se va însura cu mine. Dar apoi s-a căsătorit cu altcineva și a fost prea târziu pentru mine. Îl iubeam. Și apoi trebuia să mă gândesc la fetele mele. Cine ar agrea o femeie cu doi copii bastarzi?

–Walfort v-a dat tot ce aveți nevoie și veți continua să beneficiați de acest ajutor. Nu trebuie să vă faceți griji. Veniți mereu la mine când apar astfel de chestiuni.

–Voi veni, promit! Sunt așa de recunoscătoare pentru tot ceea ce faceți pentru mine!

Începu să bată câmpii poetic, dar el nu avea timp să o lase să bolborosească. O însoți în hol, apoi o lăsă pe mâna valetului ca să o conducă afară. Închise ușa în urma lui, se duse la fereastră și privi afară.

Trebuia să acționeze rapid. Pentru binele tuturor.

Oricât îi displăcea lui Ainsley felul cum acționa vărul Ralph, trebuia să admită că acesta cu siguranță reușise să aducă un strop de culoare în obrajii lui Jayne. Când ajunsese la ea, parcurgea salonașul. Intenția lui era doar să se asigure că Ralph nu venise să o viziteze. Și nu venise.

Dar Lady Inwood, o fântână fără fund de bârfe, venise.

– Se pare că Ralph pune la îndoială faptul că ar fi copilul lui Walfort și nu ascunde că el crede că nu are cum să fie.

– Păi nu este, îi aminti Ainsley.

Se bâlbâi și se opri, scufundându-se într-un scaun.

– Este îngrozitor.

El traversă încăperea cu pași mari, îngenunche în fața ei și îi luă mâinile într-ale lui.

– Cea mai bună cale să te protejeze pe tine și pe copil este numele meu. Căsătorește-te cu mine, Jayne. Dă-mi voie să recunosc copilul ca fiind al meu!

– Nu așa trebuiau să fie lucrurile.

– Nu, dar așa sunt acum. Walfort nu este aici să conteste ceea ce susține Ralph. Eu și tu știm adevărul... la fel ca domnișoara Brown.

Ea făcu ochii mari.

– A vorbit cu ea, nu-i așa?

– Da. O să facă scandal. Dacă am ști că este fată, toată situația ar fi discutabilă. Dar dacă este băiat... Se ridică în picioare și se duse la șemineu. Nu ardea nici un foc, nu îi era frig. Dar avea nevoie de distanță. Totul s-a schimbat când a murit Walfort. Totul. Vreau să recunosc acest copil ca fiind al meu, indiferent dacă e băiat sau fată. Dacă urmezi calea asta și insiști că este copilul lui Walfort, o vei pune pe domnișoara Brown într-o situație dificilă. Cuvintele ei împotriva alor tale.

– Aș fi crezută.

Statutul ei social, poziția ca văduvă a lui Walfort îi dădeau un avantaj, dar era suficient?

– Cel mai probabil da, dar de ce să pornești pe drumul ăsta dacă nu e nevoie? Căsătorește-te cu mine, Jayne. Lasă-mă să îți ofer un trai sigur, departe de bârfe și să recunosc acest copil ca fiind al meu!

Se ridică de pe scaun și începu să se plimbe.

– Este absurd. Walfort abia a murit. Dacă ne vom căsători imediat, fără a mai ține doliu, se vor isca mai multe bârfe. Dacă recunoști acest copil, oamenii vor avea confirmarea că eu nu i-am fost credincioasă. Ultimele urme ale reputației mele vor fi făcute praf.

– Mai bine să se bârfească acum decât când se va naște copilul. Cât despre perioada ta de doliu, înțeleg că ai nevoie de acest timp. Vom avea o căsnicie castă cât timp ești în doliu.

Se opri din mers și își frecă fruntea.

– Mă simt ca și cum aș sări din tigaie în foc.

Ochii i se umplură de lacrimi și îl blestemă pe Walfort.

– Ești cunoscut peste tot ca fiind un amant remarcabil, zise ea, și știi să fii discret. Nu vreau încă o căsnicie precum precedenta.

– Știu că acțiunile lui te-au rănit... îngrozitor. Înțeleg că mă vezi și pe mine vinovat. Dar îți jur că, dacă te măriți cu mine, nu voi avea niciodată o amantă.

– Walfort mi-a jurat același lucru în fața lui Dumnezeu.

La naiba, avusese destule!

– Nu sunt Walfort, scrâșni el printre dinții strânși. Și copilul ăla nu e al lui. Nu o să permit să fie adus pe lume și apoi să fie nevoit să se lupte pentru ceea ce nu este nici măcar de drept al lui!

– Nu permiți? Din păcate, văzu în ochii ei că îi trezise mânia. Cum îndrăznești? Ai intrat în acest aranjament dispus să renunți la copilul tău...

– Nu! Nu am fost niciodată dispus, Jayne. Mereu m-a durut că acest copil nu va ști că eu sunt tatăl lui. Dar mi-am dat nevoile și dorințele la o parte din cauza vinovăției. Vinovăție care, după cum s-a văzut, nici măcar nu era a mea.

Se opri, încercând să își domolească temperamentul. Prea repede. Era prea devreme să îi spună totul. Se îndoia realmente că ea simțea la fel pentru el. Jayne, acest copil nu ar trebui să sufere pentru greșeli pe care eu încercam să le îndrept.

Ea își ridică încăpățânată bărbia.

– Și nu va suferi. Walfort a recunoscut copilul ca fiind al lui în testament. Domnul Ralph Seymour poate să vorbească oricât vrea. Nu va schimba ceea ce va fi recunoscut prin lege.

– Ceea ce este recunoscut de lege nu e ceea ce recunoaște societatea.

– Walfort... Înainte să moară, i-am promis că acest copil va fi cunoscut ca fiind al lui. Deși a fost departe de a fi perfect cât a fost în viață, nu doresc să îmi bat joc de el când este mort. O să susții acea dorință, nu-i așa?

Niciodată în viața lui nu trădase încrederea pe care i-o acordase o femeie. Nu vorbea de amantele lui. Când lua o femeie în brațe, era obligația lui să o protejeze: reputația și inima ei. Nu putea face mai

puțin pentru Jayne. Dar detesta cu tot sufletul său ceea ce îi cerea ea. Cu toate astea, încuviință din cap.

– Da.

La naiba, era așa de încăpățânată!

Stând în fața șemineului din biblioteca lui, Ainsley își bău whisky-ul și îl blestemă pe Walfort pentru faptele sale care o făcuseră pe Jayne să se îndoiască de farmecul ei, de judecata și de dorințele ei. Se simțea de parcă era într-un război despre care nu avea idee dacă îl putea câștiga. Ea jelea pierderea a atât de multe lucruri – mai mult decât soțul ei. Tot ceea ce crezuse despre căsnicia ei fusese făcut bucăți. De ce ar avea încredere în el acum, când el știuse că totul fusese o farsă și îi ascunsese adevărul?

Trebuia să-i fi spus, dar apoi ea ar fi crezut că o făcuse ca să-și atingă propriile scopuri.

Acum o dorea mai mult decât dorise orice și nu era chiar sigur cum să facă să o aibă.

Nici nu-l ajuta faptul că ea se lupta pentru loialitatea pentru Walfort. Da, toți făcuseră promisiuni, dar nu ar fi putut să prevadă că totul avea să se destrame odată cu moartea lui Walfort.

– Ainsley este îngrijorat pentru tine, spuse Tessa, sorbind din ceai în salonul lui Jayne.

Ajunsese cu câteva minute mai devreme, iar Jayne știu imediat după înfățișarea ei că scopul vizitei nu avea legătură cu o simplă amabilitate.

– Poate fi destul de protector cu cei la care ține. Când era tânăr, pe Westcliffe îl irita peste măsură faptul că Ainsley era mult mai mic, dar mereu avea grijă de lucruri, asigurându-se că totul era în regulă.

– Nu e nevoie să se îngrijoreze în privința mea. Nu sunt responsabilitatea lui.

– Poate că nu. Dar o mică parte din tine – cea care crește în tine – este, nu-i așa?

Jayne simți că i se strânge stomacul.

– Bănuiesc că nu ar trebui să fiu surprinsă că știți totul.

Tessa îi zâmbi blând.

– Nu totul, dar destul.

– Credeți că toți știu?

– Bănuiesc că te referi la cei din familie. Nu. Leo știe, desigur, dar el știe totul. Ai crede că un artist se uită doar la cochilie, dar el are

capacitatea de a căuta mult mai adânc. Cred că din acest motiv portretele lui sunt așa de magnifice. Și eu sunt părtinitoare, desigur. La cum stau lucrurile, și alții ar putea să înceapă să creadă ce susține Ralph Seymour. Cine știe? Dar, dacă eu mi-am crescut fiii să fie într-un anumit fel, i-am învățat să accepte. Westcliffe și Stephen și-au ales bine soțiile și împărtășesc aceeași bunăvoință de a nu judeca. Cu toate astea, draga mea, trebuie să fiu onestă cu tine. Își lăsă jos ceașca de ceai și o privi în ochi pe Jayne. Știu ce înseamnă să ai un fiu și să nu îi spui adevărul despre cine îi este tatăl. E o povară insuportabilă. Mai știu că Ainsley este un bărbat de onoare, loial. Va fi mai greu pentru el când se va naște copilul. Naiba să-l ia de doliu! Oferă-i acestui copil adevăratul lui tată!

– Presupuneți prea multe, Excelență.

– Știu, draga mea. Dar să știi că vei avea alături casele de Westcliffe, Lyons și Ainsley, care te vor susține. Fiii mei sunt un trio formidabil. Puțini în Londra sunt dispuși să le suporte dizgrația. Sau pe a mea, dacă e să fie.

– Abia a trecut o lună de când a murit Walfort. Oamenii vor bârfi...

– Oamenii bârfesc oricum.

Mult timp după ce plecase, Jayne rămase în salon și privi în gol, gândurile ei îndreptându-se spre acea noapte când dăduse la schimb lucrurile în care credea pentru șansa de a avea ceva ce prețuia.

De parcă simțise suferința mamei, copilul din ea lovi. O dată. De două ori. De trei ori. Nu avea sângele lui Walfort. Din pricina egoismului de a avea un copil, acceptase scuzele și justificările lui Walfort în cazul în care acest copil ar fi fost un băiat, dar acum nu mai era așa de ușor să le accepte. Dacă acest copil avea să fie băiat, era corect să îi nege dreptul la rangul de duce? Era drept să îl expună la acuzațiile lui Ralph? Ceea ce păruse așa de simplu atunci era așa de complicat acum! Ușile se închiseseră și apăruseră oportunitățile. Se simțea pierdută, ajunsă la o răscruce, neștiind pe ce drum să apuce.

Capitolul 29

– Te rog, anunț-o pe marchiză că ducele de Ainsley a venit să o viziteze.

Stând în hol, Ainsley își trase mănușile. Apăruseră și mai multe zvonuri. Dacă doamnele o vizitau, cu siguranță Jayne le auzise. Voia să judece singur cât de mult o supărau.

– Mă tem că nu este acasă, Excelență, zise majordomul.

Ainsley rămase împietrit.

– Vrei să zici că nu este acasă pentru mine? O s-o văd chiar dacă trebuie să o caut singur.

Majordomul își drese vocea.

– A plecat la Herndon Hall în această după-masă.

Blestemând în gând, Ainsley se îndreptă spre ușă.

Trăsura se oprise ceva mai devreme. Jayne nu știa cât era ceasul. Știa doar că se lăsase întunericul, ploaia cădea și un lacheu stătea pregătit cu o umbrelă în caz că se hotăra să coboare. Își trimisese camerista înăuntru imediat ce ajunseseră. Însă, în ciuda umezelii și a frigului care îi intra în oase, nu reușea să se adune și să coboare din trăsură.

Ușa se deschise. Nu știa de ce nu era surprinsă să îl vadă pe Ainsley urcând și așezându-se vizavi de ea.

– Ce dracu' faci, Jayne?

– De unde ai știut că sunt aici?

– Am fost la tine acasă. Aproape că mi-am omorât calul ca să te ajung din urmă. Credeai că te voi lăsa să fugi fără să vin după tine?

– Nu fugeam, eu... Ba fugea. Privi pe fereastră spre casă. Nu pot să intru. Nu a fost așa de greu la Londra pentru că nu mai fuseserăm acolo de mult timp, de la accident. Dar aici, mai bine de trei ani, aici a fost totul. Și totul a fost o minciună.

– Jayne...

– Trebuia să plec din Londra, Ainsley. Simțeam că mă sufoc acolo. Tu, mama ta, doamnele, vărul Ralph... Nu am liniște. Nu mă pot gândi, nu pot respira. Știu că mulți îmi vor binele. Râse crispat. Alții, nu. Am crezut că, dacă vin aici, măcar o să pot respira. Dar se pare că nu pot coborî din trăsură. Nu știu la ce m-am gândit.

– Nu era intenția mea să te sufoc, Jayne. Dar i-am promis lui Walfort că... voi avea grijă de tine. Vino la conacul Grantwood, Jayne. O să fii departe de nebunia din Londra. Îți poți vindeca sufletul. Poți să naști acolo. Te întorci aici când ești pregătită.

Simți cum lacrimile îi înțepau ochii. El nu avea să o preseze să se căsătorească cu el. Era și o ușurare, și o dezamăgire.

– Da. Cred că mi-ar plăcea asta foarte mult.

Ajunseră târziu în noaptea următoare la conacul Grantwood. Acolo, singurul material negru care se vedea era cel pe care îl purta ea. Acolo, ceasurile se auzeau cum ticăiau. Simți cum i se ușurează spiritul, ceea ce o uimi. Nu își dăduse seama cât de mult avusese nevoie să se îndepărteze de atmosfera înăbușitoare atât din casa de la Londra, cât și din Herndon Hall.

Ainsley se purtase ca un domn în timpul călătoriei. Îi povestise istorii din tinerețea lui, istoria strămoșilor lui. Vorbiseră despre orice, numai de intimități, nu. Cu toate astea, exista un sentiment de intimitate. Era doar felul lui de a fi – cu vocea lui mătăsoasă și cu privirea care nu se îndepărtase de ea nici un pic. Ea își spusese că era așa pentru că juca mereu rolul de seducător – un obicei format în anii cât frecventase dormitoarele. Reputația pe care o avea o depășea pe cea a fraților lui. Oare el chiar credea că ar putea renunța la tot pentru ea? Dar oare ea credea?

Își dorea asta, în timp ce Ainsley o conducea pe scări, dar apoi realitatea situației o lovi când el deschise ușa de la dormitorul de lângă al lui. Era sigură că lui nu îi trecuse niciodată prin minte că ea ar fi putut dormi altundeva decât aproape de el.

– Ar trebui să dorm la celălalt capăt al holului, zise ea.

El ridică din umeri.

– Alege ce cameră vrei.

Nu voia camera pe care o avusese înainte. Nu voia camera în care dormise Walfort. Ar fi fost ridicol să se mute în altă aripă. Plimbându-se pe hol, se uită în fiecare cameră. Nici una nu era la fel de mare precum cea pe care i-o oferise. Nici una nu era la fel de ademenitoare. Avea să stea acolo până la naștere. Începuse să o doară spatele în

timpul călătoriei și se simțise chiar rău. Ajunse la capătul holului, se roti și se întoarse la ușa pe care el o deschisese prima dată.

– Bănuiesc că asta va fi bună. Dar nu vei folosi ușa dintre dormitoare.

– Nici nu mă gândeam.

– Asta este o minciună. Bănuiesc că te gândeai la asta pe drum.

– O mică minciună. E vina mea că te găsesc irezistibilă?

Era așa de fermecător, mereu avea replica potrivită. Își dorea să aibă încredere în vorbele lui.

– Ainsley, nu mă curta cu lingușeli false!

– Într-o zi, Jayne, te voi convinge că nu ți-am spus niciodată cuvinte false.

Ea deschise gura să îi amintească...

– Omisiunea nu înseamnă cuvinte false.

– Tot neadevăr este.

El clătină din cap.

– Vrei să mănânci ceva noaptea târziu înainte de culcare? întrebă el.

– Da, mulțumesc.

În timp ce servitorii îi cărau cuferele și îi aranjau lucrurile, ea i se alătură lui Ainsley în salonul mic, la o masă cu doar patru scaune. Se așeză în fața lui în timp ce li se aducea mâncare simplă. Băgă o bucată de brânză în gură, apoi struguri.

– Bănuiesc că multe mame vor fi dezamăgite că tu nu ești în Londra pentru sezon, zise ea.

– Ar fi și mai dezamăgite dacă aș fi acolo și nu le-aș acorda atenție fetelor lor.

– Ai putea fi surprins. Una din ele ți-ar putea plăcea.

El ridică paharul de vin.

– Una deja îmi place. După cum bine știi.

– Sunt în doliu, îi aminti ea exasperată.

Privi cum i se încleștează falca înainte să dea pe gât mai mult vin.

– Știu asta. Dar nu te aștepta să fiu prea vesel când vine vorba de asta.

Ea voia să schimbe subiectul.

– Tu și frații tăi ați crescut aici, nu-i așa?

– Da. Mama prefera conacul Glenwood în locul domeniului Lyons. Totuși, în ultima vreme, ne-am adunat pentru Crăciun la moșia Lyons. Claire l-a transformat într-un adevărat cămin pentru Westcliffe.

– Reședința ta pare deja un cămin.

– Nu când sunt singur aici. Este prea multă liniște.

Perspectiva liniștii o îndepărtase de Londra și de Herndon Hall. Nu voia să fie singură cu gândurile ei.

El îi fusese devotat în acea lună la Blackmoor, dar atunci ea îi oferise totul. Trăiseră ca într-o bulă care apoi se spărsese. Nu se îndoia că, în timp, el avea să se plictisească de ea. Apoi avea să înfrunte provocările creșterii copilului de una singură.

După cină, Ainsley încercă să o convingă să i se alăture în bibliotecă pentru a citi puțin, dar ea se retrase în camera ei. El merse în bibliotecă, dar, în loc să ia o carte, luă sticla de whisky și se îndreptă spre grădină.

Merse dincolo de casă, dincolo de drumul luminat și ajunse într-o zonă cufundată în întuneric, unde doar stelele și luna străluceau. Se așeză pe iarbă, deschise sticla de whisky și bău o gură mare, savurând căldura care îl ardea și îl pătrundea.

La naiba, Jayne avea dreptate! Intrase în situația asta știind că nu își putea recunoaște niciodată copilul. Asta nu l-a împiedicat să o dorească, dar dorințele lui erau inoportune. Ea avea nevoie să se vindece. Copilul avea să se nască. Walfort urma să fie înregistrat ca tată. Iar el avea să facă tot ce putea să îl protejeze.

Se întinse pe spate pe pământul rece, privind stelele. Distanța la care se aflau le făcea mai atrăgătoare. Jayne zisese că se sufocă. O adusese acolo ca să respire. Pentru Dumnezeu, avea să îi ofere posibilitatea să respire!

Stând la fereastră în dormitorul ei, Jayne nu voia să admită că se bucurase să împartă cina cu Ainsley. Chiar și când nu vorbeau, era o alinare să îl aibă lângă ea. Dar era asta de ajuns?

Aproape că îi sări inima când el dădu buzna în cameră.

– Hai! Am ceva minunat să îți arăt, anunță el.

– Dar sunt în cămașă de noapte.

– Nu contează. Nu te vede nimeni.

Dispăru într-un dormitor de peste hol și reveni cu un braț plin de pături. Entuziasmul lui era contagios.

– Ce este, Ainsley?

– Trebuie să vezi ca să crezi.

O conduse prin conac. Odată ajunși afară, zise:

– Ține-te de brațul meu. Să nu-mi dai drumul.

Își prinse degetele de brațul lui și îl lăsă să o conducă prin grădină, departe de casă, de lumini.

– Ar trebui să aprindem torțele.

– Nu, vor interveni.

Se opri. Ea privi cum silueta lui, luminată de razele lunii, aranjă păturile pe pământ. Apoi îi luă mâna și o trase până ce ea fu întinsă jos pe pătură, privind stelele. Văzu una trecând pe cer, urmată rapid de alta, apoi alta.

Scoase un mic râset.

– Ce se întâmplă?

– Nu știu, dar am mai văzut asta. E ca și cum stelele se întrec pe cer.

– Crezi că putem să ne punem numai o dorință?

– Cred că poți să îți pui câte vrei.

Ea studie cerul. Erau așa de multe lucruri pe care și le dorea! Să-l fi întâlnit pe Ainsley înaintea lui Walfort. Dar ce garanție avea că ar fi fost mai fidel? Să nu fi petrecut cu Ainsley o lună care o făcuse să se îndoiască de sentimentele ei pentru Walfort. Dar atunci nu ar mai fi avut copilul.

– Este greșit că mă bucur că sunt aici? întrebă ea, fără să își dea seama de ce spusese asta.

– E greșit că eu mă bucur că ești aici?

Era așa de ușor să vorbească cu stelele!

– Nu am fost o soție prea bună.

Crezuse că, dacă spune cuvintele acelea, făcea ca povara să fie mai ușoară. Povara era cu ea de când plecase de la Blackmoor. Cea mai mare teamă a ei era că Walfort știuse cum se simțise, iar faptul că știuse dusese la declinul lui.

– Ai fost o soție extraordinară.

– I-ai fost un prieten mult mai bun decât i-am fost eu.

– Nu am fost un prieten chiar așa de bun. M-am îndrăgostit de soția lui.

Se ridică într-un cot și îi prinse fața în mâini.

– M-am îndrăgostit de tine cât am fost la Blackmoor, admise el.

Ea clătină din cap, zâmbind trist.

– A fost minunat cât am fost acolo, dar a fost doar o fantezie. Nu aveam nici o responsabilitate. Nu a fost real.

– Pentru mine, a fost foarte real.

– Pentru că în cea mai mare parte din timp am stat în dormitor, iar tu acolo îți petreci mare parte din viață.

– Nu așa de mult cum crezi tu. Nu am mai fost cu nici o femeie de atunci.

Nici nu știa ce să spună.

– Voiam să îmi fac o amantă, mărturisi el. Dar nu reușeam să găsesc entuziasmul ca s-o caut. Apoi m-am decis să iau o soție, dar nu îmi plăcea nici o femeie. În cele din urmă, am înțeles de ce. În nici una dintre ele nu te găseam pe tine. Te iubesc, Jayne.

De data asta, cuvintele erau spuse cu așa o intensitate, încât rezonară în inima și în sufletul ei.

– Te-am iubit din clipa când te-am cunoscut, continuă el. La început, desigur, nu a fost profund. Dar a fost o scânteie, o tresărire în inima mea și regret că nu te-am cunoscut înaintea lui Walfort. Credeam că, dacă te întâlneam, ai fi fost a mea.

– Ainsley, te rog nu face asta!

– Știu că e cel mai prost moment. Sarcina este înaintată, copilul e al meu. Un copil pe care vreau să îl recunosc ca fiind al meu. Căsătorește-te cu mine, Jayne!

O întrebase și altă dată, dar ea nu îl luase în serios. Acum declarațiile și insistența lui o speriau.

– Ar fi scandalos.

– Am mai fost scandaloși. Nu a ieșit chiar așa de rău. Își lărgi degetele peste burta ei. Vreau să recunosc acest copil ca fiind al meu. Asta îmi doresc de fiecare dată când văd câte o stea căzând. Ca tu și acest copil să fiți ai mei, și toată Londra să știe.

Ea își trecu degetele prin părul lui des.

– Îmi ceri așa de mult, zise ea.

O sărută pe tâmplă, pe frunte, pe cealaltă tâmplă.

– Doar gândește-te. Gândește-te serios! Asta e tot ce îți cer.

Gura lui veni ferm peste a ei, posedând-o de parcă ar fi fost a lui. Ea îl lăsă. Îl întâmpină. Era mai mult decât își amintea. Poate pentru că de data asta nu mai era ceva interzis, un lucru ce se întâmpla în umbra terasei sau un rămas-bun care aproape îi frânsese inima.

Era tentativa unui început, ceva nou. Ceva ce nu avuseseră cu adevărat niciodată. Înainte, deasupra lor roise umbra scandalului și a șoaptelor de trădare precum norii negri de furtună care vin peste un lac într-o seară de iarnă.

Știu că în seara aceea nu aveau să meargă mai departe: o explorare a gurilor fierbinți, gemete slabe și suspine joase. Ea nu era pregătită pentru mai mult. Emoțiile ei erau prea puternice. Dar ea primi ce îi oferi el, permițând să îi umple o fântână care secase. Tânjise după

mult mai mult decât îi putuse oferi Walfort. Și ceea ce el îi refuzase nu avea legătură cu faptul că fusese paralizat. Acum știa asta.

Mereu îi oferise ce era mai bun din el lui Madeline Brown, în timp ce ea primea doar firimiturile. Merita mai mult. Merita totul.

Ainsley îi oferise totul de la început, nu avusese rețineri, mereu se gândise la nevoile ei și le pusese deasupra alor lui. Dar nu era lumea reală. Era un loc retras, unde ei se distraseră.

Retrăgându-se, Ainsley gustă din colțul gurii ei, apoi își lipi fruntea de a ei.

– Jayne, lasă-mă să dorm cu tine în noaptea asta. Să te țin în brațe. Nimic mai mult.

– Bine, șopti ea.

Ridicându-și capul, el o privi în ochi.

– Se pare că se îndeplinesc dorințele spuse stelelor.

– Vreau să ajung să-l cunosc pe adevăratul duce de Ainsley.

Zâmbetul lui străluci în lumina lunii.

– Deja îl cunoști, draga mea.

Văzu peste umărul lui o stea căzătoare și își puse o dorință.

„Iartă-mă, Walfort!"

Capitolul 30

Când reveniră în casă, el o urmă în dormitorul ei. Se urcă în pat, apoi privi uimită cum el își dădu jos haina și vesta. Nici măcar nu se deranjă să privească în ce direcție le aruncă, dar aterizară pe scaun cu o precizie surprinzătoare. Se întrebă cât de des făcuse el aceleași gesturi. Mișcările lui erau line, pline de încredere. Se îndreptă alene spre pat, se așeză pe margine, îi luă piciorul gol, apoi și-l puse în poală. Masă încet o talpă, apoi pe cealaltă.

– Te pricepi foarte bine la asta, zise ea.

El își frecă ambele mâini peste marginile tălpilor ei.

– Mă pricep la multe lucruri. O privi în ochi, mișcând degetele în cercuri din ce în ce mai mari în sus, spre gleznele ei. Ochii i se întunecară provocator. Dar există un lucru pe care nu l-am făcut niciodată.

Mâinile lui urcară mai sus, ridicându-i cămașa de noapte, amintindu-i ei de prima lor noapte împreună. Ea își strânse picioarele.

– Ainsley, nu putem.

– Știu asta, dar ce vreau eu acum... este să îți văd burta. Vreau să văd unde crește copilul meu.

– Ainsley...

Cum putea refuza o cerere sinceră? Încuviință din cap, lingându-și buzele.

La fel de încet ca și cum ar despacheta un cadou fragil, el îi ridică ușor cămașa de noapte peste genunchi, apoi peste șolduri, până la piept. Își puse palmele pe talia ei și studie circumferința care creștea.

– E așa de frumos, șopti el. Ridică privirea spre ea, iar ea văzu admirația în verdele ochilor lui. Ești așa de frumoasă, Jayne!

Își coborî capul, sărută locul unde copilul lor – din acel moment, era al lor – creștea. Se îndreptă și îi trase cămașa înapoi până la glezne.

– Mă bucur că ești aici. Mă bucur că bebelușul se va naște aici.

I se alătură în acea noapte sub cearșafuri. Corpul lui era cald și familiar. Oferea alinare. Nici o încercare de săruturi pasionale sau atingeri senzuale, doar o ținu aproape, o mângâie pe spate, pe braț, pe șold. Stăteau pe o parte, față în față, vorbind încet. Despre frații lui și familiile lor. Despre mama lui și Leo. Părinții ei erau morți, iar ea găsi clemență în asta pentru că nu aveau să știe lucrurile discutabile pe care le făcuse.

Când adormi, brațele lui erau în jurul ei, se simțea în siguranță, protejată și, pentru prima dată de când fusese la Blackmoor, nu era singură.

Jayne se trezi singură în zgomotul tunetului și al ploii care lovea în ferestre.

După ce o chemă pe Lily, se dădu jos din pat și merse la fereastră. Era o zi cenușie. Fără plimbări în grădină, dar se putea plimba prin conac. Nu cunoștea o mare parte din el. Fusese acolo doar pentru nunta ducesei. Iar atunci nu explorase deloc. Cu siguranță, el nu s-ar fi supărat dacă ea ar fi făcut asta. Avea să-l întrebe la micul dejun.

Dar după ce fu îmbrăcată și coborî scările ca să ajungă în salonul de mic dejun, descoperi că el nu era acolo.

– A mâncat deja, milady, îi spuse majordomul. Este în birou acum, muncește. Vreți să vă însoțesc acolo?

– Nu, e în regulă. O să mănânc ceva, apoi cred că o să mă plimb prin casă, dacă nu există obiecții.

– Nici una. M-a informat că vă puteți purta ca și cum casa ar fi a dumneavoastră. Dacă doriți să vedeți ceva, trebuie doar să cereți.

Încuviință din cap, se întoarse și se îndreptă spre bufet, unde o aștepta o mulțime de mâncăruri. În primele luni de sarcină, nu putuse mânca, iar după moartea lui Walfort își pierduse apetitul, dar acum era lihnită de foame. Mâncă așa de mult, încât crezu că avea să explodeze. Când termină, se plimbă prin casă, imaginându-se ca stăpână.

La etaj, într-una din aripi, era o galerie de portrete. Ferestrele se întindeau de-a lungul încăperii. Se așeză pe un scaun și privi furtuna care se abătea asupra ținutului. Era frumoasă, dar puternică. Rivaliza cu toate emoțiile care se învolburau în ea. Toate sentimentele pentru Ainsley pe care ea le strivise când își făcuseră apariția așa de repede, atât de puternice. Adora să fie în prezența lui. Adora felul în care el o făcea să se simtă apreciată. Avea să facă același lucru și pentru copil. Nu își putea imagina acest copil crescând și nefiind în umbra lui.

– Stephen a cerut-o în căsătorie pe Mercy aici.

Tresări, zâmbi și privi peste umăr. Părea așa de relaxat, ca acasă. Să își petreacă toate nopțile și zilele cu el... dacă acest copil ar aștepta un an ca să se nască.

Aplecându-se, el o sărută pe frunte, apoi se așeză pe scaunul de lângă ea.

– Ai mâncat de dimineață?

– Ca un țăran. Două farfurii pline. Ai o bucătăreasă minunată.

– O să-i transmit.

– Pot să fac și eu asta. Să am grijă de meniu.

– Nu ești aici ca să te îngrijești de nevoile mele.

– O să înnebunesc complet dacă nu am nimic de făcut, pentru că nu voi avea decât gândurile mele care să mă țină ocupată. Și nu îmi place direcția în care se îndreaptă.

– Vor să te ducă departe de aici?

Ea clătină încet din cap.

– Nu, se gândesc să rămână.

Plăcerea din ochii lui o încălzi. Își îndreptă din nou atenția către ploaie.

– Tu nu ai vânătoare de vulpi aici.

– Nu.

– Ce faci ca să te distrezi?

– Trageri. Am multe păsări.

– Te pricepi să tragi cu pușca?

– Țintesc destul de bine, da. Mă gândesc să îi demonstrez asta vărului Ralph.

– Să știi că nu îl găsesc vinovat. Are așa de multe de câștigat!

– Dar putea să încerce altfel. Ar fi trebuit să vorbească mai întâi cu tine în loc să bârfească.

– Asta ai fi făcut tu?

– Bănuiesc că nu aș fi făcut nimic sau cel puțin ți-aș fi oferit timp să jelești. Bădăran nechibzuit!

Ea zâmbi de dezgustul lui față de vărul Ralph.

– Iei personal acuzațiile lui.

– Amenință să nenorocească viața copilului meu. Nu accept așa ceva, Jayne. Dacă nu te măriți cu mine, o să-l lovesc cu toată greutatea titlului meu.

– Chiar dacă are dreptate?

– Este o dilemă.

El nu îi aminti că totul ar putea dispărea dacă ea se căsătorea cu el. Se putea ca vărului Ralph să nu îi pese că o făcea nefericită. Lui

Ainsley clar îi păsa. Ea voia să șteargă cuta de pe fruntea lui. Arătă cu capul spre o clădire de afară.

– Ce e construcția aceea de acolo?

Era din cărămidă și piatră. Lungă. Aflată în apropierea reședinței.

– Piscina mea. Ar trebui să ți-o arăt când ieșim la o plimbare.

După-amiază, ploaia se opri, iar ei se plimbară prin grădină. Apoi o duse la piscină.

Era lungă și îngustă, iar apa era lină, cu excepția aburului care se ridica de pe suprafața ei. Erau trepte care te conduceau în apă.

– Deci înoți în ea? întrebă ea.

– Da. Înainte și înapoi. Nu este foarte adâncă. Chiar dacă nu înoți, poți să intri în ea.

– Ar fi ca și cum ai face o baie într-o cadă imensă.

– Nu chiar, râse el.

– Mi-ar face plăcere să te văd înotând cândva.

– Bănuiesc că voi înota diseară.

Ea se holbă la el.

– Serios? De ce ai înota seara?

El îi luă chipul în mâini.

– Tu chiar nu înțelegi cât de irezistibilă ești, nu-i așa?

Îi dădu capul pe spate și își coborî gura peste a ei. Sărutul fu blând. Un sărut explorator, o comunicare. Înainte de el, ea nu știuse că săruturile pot avea atâtea variante și forme – domoale, provocatoare. El îi tachina simțurile. Se sprijini de el, înfășurându-și brațele în jurul taliei lui. Nu desfăcu nici un nasture, nu ridică nici o margine, dar ea se simțea de parcă făceau dragoste.

Putea să transmită așa de multe cu buzele lui, cu degetele lui care îi atingeau ușor obrajii, cu degetele mari care îi atingeau circular colțurile gurii ei. Voia să se prăbușească în el. Voia ca el să o întindă pe jos și să o sărute peste tot.

Toate gândurile despre orice în afară de ei doi dispăreau când el îi acorda toată atenția. Urma să o sărute la fel când aveau să fie bătrâni? Noutatea sau poate ispita a ceea ce era interzis îl stimula acum?

Se retrase și o privi în ochi.

– Voi înota diseară ca să fiu prea obosit să fac lucrurile păcătoase pe care ador să ți le fac.

– Cât de mult ai stat cu o femeie?

– Să nu te compari niciodată cu alte femei.

– Dacă te atrag doar pentru că sunt o provocare? Dacă voi fi a ta, ai putea foarte bine să te plictisești de mine.

– Niciodată.

– Nu ai de unde să știi sigur asta.

– Știu că nu am simțit niciodată pentru o altă femeie ce am simțit pentru tine. Nu știu în câte feluri diferite să ți-o spun ori să ți-o arăt. Uneori, Jayne, trebuie doar să îți păstrezi credința.

Să creadă. Să aibă încredere că el nu avea să o rănească. Să aibă încredere că el nu avea să o dea la o parte după ce devenea a lui. Să aibă încredere că el chiar o iubea.

Detesta îndoielile care o chinuiau pe măsură ce treceau zilele și nopțile.

În fiecare după-amiază, el i se alătura în grădină pentru o plimbare. Uneori, mergeau mai bine de o oră, vorbind, bucurându-se de flori.

Deseori, îi citea în grădină. Noaptea, priveau stelele.

Avu ocazia să îl observe în timp ce se ocupa de treburile legate de domeniul său și de alte proprietăți. Era ferm când trebuia să fie. Era clar că aceia cu care intra în contact îl respectau și îi prețuiau opinia.

Ea auzise mereu că el moștenise averea. Cu siguranță, era adevărat, dar era limpede că el muncea destul de mult ca să aibă grijă de ceea ce îi fusese încredințat. Când avea probleme, discuta cu ea, de parcă opinia ei conta. O făcea să se simtă apreciată în așa de multe feluri!

Și mereu, mereu dormea cu ea, ținând-o în brațe noaptea.

Așa că fu surprinsă într-o noapte să se trezească singură. Trecu cu mâna peste locul unde dormise el. Cearșaful era rece la atingerea ei. Însemna că lipsea de ceva vreme.

Se dădu jos din pat, se întinse într-o parte, apoi în partea cealaltă. Oh, o durea spatele! Avea nevoie de Ainsley să i-l maseze. Ciudat, știa că era suficient să ceară, iar el se conforma. Îi acorda așa de multă atenție, mai multă decât avusese în întreaga ei viață. Era ca și cum el trăia pentru momentele alături de ea.

Ieși din cameră pe hol. Ușa de la dormitorul lui era deschisă, dar el nu era acolo. Poate că i se făcuse foame și savura o gustare târziu în noapte. Dar, când ajunse în bucătărie, o găsi goală. Apoi își aminti că el spusese că înoată deseori noaptea.

Iarba era rece sub picioarele ei în timp ce se îndrepta spre construcția de la capătul grădinii. Nu-i venea să creadă că Ainsley era

deja acolo. Sezonul se apropia de sfârșit. Se întrebă cine se logodise. Trecuse așa de mult de când fusese la Londra să se bucure de sezon, că nici măcar nu îi simțea lipsa. Era mult mai bine să petreacă lunile calde acolo, unde aerul era așa de proaspăt și se putea mișca în voie.

Când ajunse la destinație, ezită. Avea să se supere că era deranjat? Sau avea să o întâmpine? Să o întâmpine, fără îndoială.

Deschise ușa și pătrunse înăuntru. Dădu peste o căldură sufocantă, care o făcu să transpire. Lumina felinarelor se lupta cu umbrele care dansau misterios pe pereți. Rămase acolo, privind cum mușchii lui puternici se strângeau și se întindeau în timp ce tăia apa. Era pur și simplu minunat.

Deși ar fi fost mulțumită indiferent dacă avea să nască fată sau băiat, dintr-odată își dori foarte mult ca acest copil să semene cu Ainsley. Ceva în inima ei se învolbură și tresări. Îi fusese așa de teamă să recunoască sentimentele pe care le avea pentru acest bărbat! O făceau să se simtă vinovată. De când fusese la Blackmoor.

Își spusese că o atrăgea doar fizic, dar fuseseră extrem de virtuoși de când sosiseră acolo și, cu toate astea, el îi colinda visele pe care de mult ea le nega.

Ajunse la capătul piscinei, se întoarse...

Și se opri când privirea îi căzu pe ea. Respira greu, iar apa clipocea în dreptul pieptului lui. Își dădu părul pe spate și tăie apa spre ea.

– Interesată de o bălăceală la miezul nopții?

Ea râse.

– Nu, m-am trezit și nu erai. Nu știu. Mă durea spatele. Eu doar... am vrut să te găsesc.

Doamne, se bâlbâia. Ce era în neregulă cu ea?

– Vino! Hai în apă!

– Nu, eu... nu cred că ar fi înțelept în situația mea.

El începu să urce treptele. Ochii ei se lărgiră când îl văzu.

– Oh, Doamne!

Se întoarse.

– M-ai văzut fără haine înainte, zise el, iar ea simți tonul glumeț din vocea lui.

– Da, dar a trecut ceva timp.

Purta pantaloni în pat. Cel puțin acolo. Cu ea.

Îi luă mâna.

– Hai cu mine în apă, Jayne!

– Chiar nu mă gândesc...

– Bun. Nu vreau să te gândești. Vreau doar să simți.

– Ainsley, trebuie să încetezi să mă mai întrerupi, râse ea.

– Poți să îți păstrezi cămașa de noapte pe tine.

– Mă va trage la fund.

– Atunci dă-o jos.

Nu putea, dar nu rezistă când el o trase spre marginea apei.

– Hai în apă și îți masez spatele.

– Oh, sunt pe jumătate tentată.

O trase spre corpul lui.

– Ce ar trebui ca să fii complet tentată?

Ea îl privi fix.

– Cum mă poți dori?

– Cum să nu te doresc? Ești mama copilului meu, sufletul meu!

Înainte să apuce să comenteze ceva, de parcă se aștepta să-l respingă, el o conducea către trepte. Atinse apa mai întâi cu degetele goale, și aproape că gemu când se gândi cât de plăcut ar fi fost să se scufunde cu totul în acea căldură. În timp ce înainta în apă, cămașa se umfla în jurul ei, apoi i se lipi de corp.

Apa îi clipocea la piept când Ainsley începu să o ridice.

– Ai spus că pot rămâne cu hainele pe mine, îl pedepsi ea.

– Eu nu văd nimic și tu te vei simți mai confortabil dacă dai jos greutatea.

Nu îl contrazise. Umbrele din apă îl împiedicau să vadă cât de stânjenită se simțea. După ce dădu jos cămașa de noapte, el o ocoli și începu să îi maseze încet spatele.

– Oh, ce bine este, zise ea, rezemându-și capul de umărul lui.

– Apa are ceva vindecător în ea.

O întoarse încet cu fața și coborî cu gura peste a ei în timp ce mâinile lui continuau să se miște peste corpul ei.

Peste tot. Peste tot.

Iar ea îi răspunse, plimbându-și degetele pe el, înfășurându-se în jurul lui.

El gemu încet.

– Oh, femeie păcătoasă!

– Cum se întâmplă că mă faci să mă simt confortabil în starea asta?

– Pentru că între noi nu ar trebui să existe nimic interzis.

Întinzându-se spre el, ea îl sărută. Îl dorea așa cum nu mai dorise vreodată ceva. Îl dorea...

– Oh...

Se ținu cu mâna de șold când o săgetă durerea.

El se dădu în spate.

– Ce este?

– Nu sunt sigură. Cred... cred că ar trebui să mă întorc în casă.

– De ce?

– Cred că a venit sorocul, Ainsley. Copilul. Cred că vine!

El o luă de mână.

– Jayne, căsătorește-te cu mine. Acum. Trimit după preot.

– Ainsley, nu pot. Nu așa.

O studie preț de o secundă, iar ea simți că intervenise ceva între ei. Ceva nedorit. Cu părere de rău, își dădu seama că, în cele din urmă, reușise să facă exact ce își dorise cândva: să îl rănească peste închipuirea ei. Dar în loc de ușurare, simți doar durere.

El o ajută să iasă din piscină, dar atingerea lui nu era însoțită de căldură. Jelea din nou.

Capitolul 31

De fiecare dată când Jayne țipa, Ainsley mai bea un pahar de whisky. Nu era drept că el își putea amorți durerea, dar ea, nu. Ceea ce simțise în piscină era doar începutul. Abia după încă o zi începură serios durerile facerii. Trimisese imediat după doctor și după mama lui. Nu știa de ce credea că ea trebuia să fie acolo. Leo stătea cu el în bibliotecă, așteptând.

Ainsley nici nu era sigur de ce el rămânea. Îi dăduse totul lui Jayne. Totul. Cu toate astea, nu era suficient.

Țipetele ei răsunau prin casă. De ce trebuia să le simtă în centrul ființei lui? De ce nu le putea ignora?

– De ce durează așa de mult? întrebă el.

– Așa e normal, prietene, îi răspunse Leo. Trebuie să mărturisesc că sunt foarte recunoscător că nu trebuie să o aud pe mama ta trecând prin așa ceva.

– Este fericită cu tine, Leo. Îți sunt recunoscător pentru asta. Și că te-ai însurat cu ea.

– Aș fi făcut-o mai demult, dar... de fostele iubiri, precum râia, scapi greu.

Ainsley zâmbi, în ciuda situației.

– Eu aș fi zis că ar fi trebuit să fii deja însurat cu Jayne, spuse Leo.

– Nu din dorința mea nu sunt.

Furia cu care voia să recunoască acel copil ca fiind al lui îl uimea. Dar ea voia ca el să se îndepărteze, să respecte o înțelegere ridicolă. Voia și femeia, și copilul – amândoi să fie ai lui. Deschis, public. Naiba să îl ia de doliu! Eticheta...

În timp ce țipetele ei răsunară din nou prin holuri, se ținu strâns de poliță pentru a nu da cu pumnul în ea. Dacă o pierdea?

Să o piardă? Ce prost fusese! Nu fusese niciodată a lui.

– Ceva este în neregulă, zise el privind spre ușa deschisă. De ce mama lui nu aducea nici o veste? Nu își dăduse seama că tocmai de aceea trimisese după ea, ca să-l informeze?

Femeile mureau la naștere. Nu își putea imagina lumea fără Jayne în ea. Chiar dacă nu ar mai fi locuit acolo după nașterea copilului, măcar exista altundeva. Ar fi fost de ajuns. Doar să știe că ea era undeva. Fericită. Plimbându-se pe câmpuri cu copilul după ea. Cu siguranță, un copil cu părul negru, cu ochii ei albaștri.

Auzi zgomotul unor pași care alergau și traversase deja jumătate din bibliotecă atunci când Lily intră valvârtej pe ușă. Făcu o reverență rapidă.

– Excelență, milady vă cheamă.

– Ce naiba este în neregulă?

Era în hol înainte să termine întrebarea, alergând prin casă pe scări. Dădu buzna pe ușă în dormitorul ei.

Jayne era încă în pat, iar burta încă se vedea de sub cearșafuri. Era transpirată și gâfâia. Întinse mâna spre el.

– Ainsley, îmi pare așa de rău.

Grăbindu-se, o apucă de mână, o strânse, îi atinse fruntea. Ar fi murit de bunăvoie ca să-i ia durerea.

– Jayne...

– Am greșit, am greșit așa de mult. Te-am rănit. Știu asta.

– Nu contează. Rămân lângă tine și lângă copil. Doar termină treaba asta, nașterea. Termină cu ea.

– Voi termina, dar mai întâi căsătorește-te cu mine!

Uimit de cuvintele ei, ultimul lucru la care se aștepta, se holbă la ea.

– Poftim?

– Căsătorește-te cu mine!

– Cred că eu sunt cel care întreabă asta.

– Deja m-ai întrebat... și am zis nu. A fost o prostie din partea mea. M-am îndrăgostit de tine la Blackmoor. Cred că Walfort a știut. M-am luptat cu vinovăția. Apoi, când a murit, am crezut că nu merit să fiu fericită. Că nu te merit.

– Jayne, draga mea, nu știu pe cineva care să merite fericirea mai mult decât tine.

– Atunci însoară-te cu mine!

– Da. Zâmbi, îi dădu părul la o parte de pe frunte. Imediat ce...

– Acum. Înainte să se nască copilul.

Privi burta ei, doctorul, moașa, pe mama lui, care doar încuviință din cap.

Scoase un geamăt strangulat și îl strânse de mână.

– Te rog! Vreau să aibă numele tău. Vreau să fie al tău. Sau a ta. Nu îmi pasă dacă e băiat sau fată. Vreau să nu existe îndoieli că este copilul tău. Că eu sunt a ta. Că suntem ai tăi.

– Bine. Mamă, cheamă-l pe Leo și trimite un servitor după preot. Grăbește-te!

– Da, desigur.

Mama lui ieși repede din cameră cu toată vigoarea unei femei de trei ori mai tinere.

– Cu tot respectul, Excelență, aveți nevoie de un permis special, îi spuse doctorul Roberts.

– Îl am.

Jayne îi zâmbi.

– Știam eu că îl ai. Nu lași nimic la voia întâmplării.

– Nu când e vorba de tine, Jayne Seymour. Îngenunche lângă pat și îi sărută mâna. Dar nu te puteai decide puțin mai devreme?

– Vinovăția. Este îngrozitoare... Oh, oh, oh!

Îl strânse așa de tare de mână, că aproape țipă și el.

Se aplecă și o sărută pe buze.

– Te iubesc, Jayne Seymour, viitoare ducesă de Ainsley, din toată inima și cu tot sufletul meu!

– Voi fi de ajuns pentru tine?

– Îmi ești de ajuns de vreo zece luni încoace, în cea mai mare parte din timp fără toate beneficiile de care mă voi bucura ca soț. Vreo cincizeci de ani de acum încolo ar trebui să nu avem probleme.

– Arăt prea groaznic... pentru nunta mea?

Chipul ei era transpirat, părul lipit de cap. Părea incredibil de obosită. Ar fi fost o amabilitate să îi spună că arăta groaznic, pentru că arăta mult mai rău.

– Pentru mine, tu ești mereu frumoasă.

O agitație la ușă îi atrase atenția. Mama lui, Leo și preotul intrară în cameră.

– Ați face bine să fiți rapizi, spuse doctorul. Copilul mai are puțin și iese.

Totul fu rapid. Își spuseră jurămintele, iar când veni momentul pentru inel, mama lui îi puse unul în palmă.

– Tatăl tău mi l-a dat în ziua când ne-am căsătorit, zise ea cu lacrimi în ochi. Urma să fie al tău când îți găseai ducesa.

Iar ei nu îi mai trebuia.

Ainsley îi puse inelul pe deget.

– Cu acest inel, eu te iau de soție.

– Vă declar soț și so...

Jayne țipă.

– Afară, ordonă doctorul. Toți bărbații ies acum!

Preotul termină de rostit cuvintele ceremoniei în timp ce se îndrepta spre ușă, iar Leo îl urmă rapid.

Doar Ainsley rămase pe loc, încă ținând-o de mână pe Jayne.

– Acum poți să naști.

Rămase acolo, lângă ea, când fiul lui veni pe lume, țipând din toți rărunchii, cu un păr negru și des acoperindu-i capul.

Ainsley simți că lacrimile îi inundară ochii și clipi ca să le alunge. Se terminase. Inima îi bătea cu putere. Simți aceeași bucurie pe care o simțise în timpul vânătorii – doar că era mai mare, mai copleșitoare. Se învârtea printr-un vârtej de emoții: bucurie, grijă, greutatea poverilor, strălucirea fericirii.

Moștenitorul lui. Avea un moștenitor. Mai mult, avea un băiat. Și pe Jayne. O avea pe Jayne.

Se aplecă și o sărută pe frunte.

– Mulțumesc. Îți mulțumesc din suflet!

L-ar fi chinuit să știe că fiul lui nu ar fi avut dreptul la adevărata lui moștenire. Sângele conta, iar prin venele acestui băiat curgea sângele lui. Într-o zi, avea să fie ducele de Ainsley. Deocamdată, era marchizul de Bellehaven.

Jayne văzu că Ainsley plecă fără tragere de inimă, pentru ca doctorul să o poată îngriji. Copilul fu spălat, apoi și ea. Așternuturile fură schimbate. Ea îmbrăcă o cămașă de noapte curată. Apoi se așeză în pat și ținu copilul. Era atât de obosită încât crezuse că urma să adoarmă imediat și nu avea să se trezească zile întregi. Dar dintr-odată simți o explozie de energie și de entuziasm și se întrebă dacă mai putea dormi vreodată.

Când se deschise ușa, îl văzu pe soțul ei venind spre ea. Soțul ei. De ce se opusese inevitabilului? Îl iubea. Știa că și el o iubea. Putea vedea profunzimea sentimentelor lui în ochii lui. Privirea lui o încălzea. Ea se mulțumise cu ceea ce avusese pentru că niciodată nu cunoscuse ceva mai bun.

Se așeză pe marginea patului, se aplecă și o sărută. De data asta, nu scurt. Nu mai aveau spectatori. Gura lui se mișcă peste a ei cu promisiunea unei pasiuni, a unui jurământ pentru plăcere.

Se dădu mai în spate, și ea văzu în verdele ochilor lui că până și în acele clipe o găsea atrăgătoare.

– Bănuiesc că va trebui să întârziem luna de miere, zise el cu un zâmbet poznaș.

– Cel puțin o lună.

– Decide unde vrei să mergi...

– Blackmoor, răspunse ea fără să îi dea timp să termine.

– Blackmoor va fi.

Privirea lui alunecă spre fiul lor. Fiul lor. Ea nu putea înțelege cât l-ar fi costat să renunțe la copil, să nu îl recunoască. Iubirea lui profundă, chiar și pentru un prieten, nu avea margini. Era pur și simplu cel mai bun om pe care îl cunoscuse. Și era al ei. Așa cum era și copilul.

– Este așa de frumos, șopti ea.

– Aproape la fel de frumos ca mama lui.

Ea privi spre el, dorind să îi vadă reacția când avea să rostească următoarele cuvinte.

– Aș vrea să îl cheme Tristan. Tristan Augustus Seymour. Dacă și tu vrei.

– Îmi place foarte mult.

Văzu în ochii lui că îi răspunsese sincer. Nu fusese niciodată nesincer cu ea.

Tristan clipi, și mica lui frunte se zbârci, iar gura se încreți. Ainsley se aplecă.

– Are ochii tăi.

Un albastru adânc, adânc.

– Deocamdată. Culoarea se poate schimba. Deseori, se schimbă la bebeluși.

– A fost așa îngrozitor? Cel puțin așa se auzea.

– În momentul acela, da, dar amintirea se risipește deja. Și a meritat foarte mult să-l țin în brațe pe micuț. Mulțumesc, Ainsley.

– Cu plăcere, ducesa mea.

Se întinse și își plimbă degetele peste fața lui nebărbierită.

– Chiar m-am îndrăgostit de tine la Blackmoor, zise ea. Ar fi trebuit să îți spun atunci, când am coborât din trăsură, dar mă temeam că nu este real. Am crezut că, dacă vin aici, îmi voi da seama că aveam dreptate. Dar tot ce am făcut a fost să te iubesc și mai mult. Coborî privirea. Mă tem că el va suferi din cauza aventurilor noastre.

– Ar fi fost subiect de bârfă oricum. Dar oamenii au memoria scurtă și bârfe mai interesante îi vor face să ne uite. În curând, nimeni nu își va aminti că nu eram căsătoriți când l-am conceput. Tot ce vor vedea va fi cât de mult te ador.

– Ție nu îți pasă ce cred oamenii.

– Chiar așa este. Și apoi, familia lui e foarte puternică.

Jayne era în camera copilului, punându-l pe Tristan înapoi în pătuțul lui după ce îi dăduse să mănânce în miezul nopții, când Ainsley se întoarse dintr-o călătorie la Londra. Trecuseră șase săptămâni de când erau căsătoriți, iar ea se gândi că nu avea să se sature niciodată să-l vadă intrând în cameră. Păși spre ea cu pași siguri.

Când fu suficient de aproape, o luă în brațe și o sărută de parcă viața lui depindea de asta. În toate nopțile când nu putuseră să facă dragoste, o sărutase, o ținuse în brațe și dormise cu ea.

Era minunat, incredibil de minunat. Cândva, el îi spusese că un sărut era pur și simplu un sărut. Dar cu el era totul. Nu trebuia să înceapă ceva cu un sărut, era suficient de puternic încât să însemne ceva el însuși.

Abia când ieșiră, ea putu, în sfârșit, să îl întrebe:

– A mers totul bine?

– Da. Nu există nici o îndoială că Tristan este moștenitorul meu de drept. Tu însă ești la fel de scandaloasă ca mama.

– A început să îmi placă scandalul.

El ridică din sprânceană.

– Nu va mai fi nici un scandal.

– Doar în dormitor. Ea se ridică pe vârfuri și îi ciuguli gura poznașă. Poate că ar trebui să începem în seara asta.

– Te simți suficient de bine?

Îi zâmbi cochet și încuviință din cap.

– M-a văzut doctorul astăzi. Îmi pot începe îndatoririle de soție.

– Sper să nu le consideri niciodată îndatoriri.

Când o ridică în brațe, ochii lui verzi străluceau ca ai unui prădător, ceea ce o făcu să se încălzească.

Se cuibări în umărul lui în timp ce el ieșea din cameră.

– Prima dată când m-ai cărat în pat mi s-a părut așa de romantic!

– Acum nu mai crezi că este romantic?

– Mai romantic. Promite-mi că nu te vei plictisi niciodată de mine!

– Promit!

O duse în dormitorul lui, iar ea își lipi mâinile de pieptul lui.

– Ainsley, vreau să mă săruți.

– Cu plăcere, zise el zâmbind.

– Nu. Să mă săruți când facem dragoste. Vreau să mă săruți și să mă săruți, și să mă săruți. Ca să recuperăm tot timpul cât nu ne-am sărutat.

– Ah, Jayne, tu și regulile tale!

– Dar asta nu îți place?

– Hai să vedem ce iese!

Și ieși minunat.

Începu prin a o săruta profund și absolut. Încet, provocator. Fără grabă. De parcă aveau toată noaptea la dispoziție numai pentru asta. Ea bănuia că o aveau.

Își petrecu o mână după gâtul ei, ținând-o pe loc, în timp ce gura lui continua să jefuiască, iar degetele lui talentate de la cealaltă mână îi desfăcură nasturii perlați de la cămașa de noapte. Ea îi dădu jos haina și îi desfăcu nasturii de la vestă.

El îi alunecă pe spate cămașa de noapte, și gura lui arzătoare continuă în jos pe gâtul ei, pe umeri, peste umflătura unui sân, apoi peste celălalt. Oriunde se ducea, îi acoperea pielea de umezeală.

– Mi-a fost dor de gustul tău, zise el cu vocea plină de dorință.

– Nu îți va mai fi vreodată.

El se îndreptă și rânji la ea.

– Ce vulpe ai devenit!

– Am fost învățată de un extraordinar de talentat amant.

– Ce noroc pe mine!

Reveni la gura ei. Ea nu putea înțelege de ce fusese așa de prostuță să-și nege plăcerea simplă a unui sărut. Sărutul sporea intimitatea și alimenta focul pasiunii. El îi descoperi umerii, iar cămașa alunecă pe podea. Își lua buzele de pe ea doar când trebuia. Altfel, era acolo, cucerind ceea ce deja câștigase.

Apoi ea se afla în fața lui goală și mândră. Văzu aprecierea în privirea lui arzătoare. Puse mâinile pe șoldurile ei.

– Șoldurile tale sunt mai late.

– Pentru a permite nașterea fiului tău.

Îngenunche și o sărută fix sub buric.

– Îmi plac schimbările din corpul tău.

O luă în brațe și o duse pe pat. Se dezbrăcă de restul hainelor și se întinse lângă ea, sărutând-o din nou pe gură.

Ea își trecu degetele prin părul lui, ținându-l aproape, sărutându-l profund. Mâinile ei explorau conturul familiar al corpului lui. Era exact cum fusese înainte. Ferm. Sculptat. Subțire și musculos. O felină puternică mișcându-se deasupra ei.

Avea să fie al ei pentru tot restul vieții.

Mâinile lui talentate se mișcau peste fiecare pantă, vârf și vale. Gura lui se îndepărtă de a ei ca să călătorească pe carnea ei, trecând peste gât, jucându-se cu pielea delicată de sub bărbie. Apoi mai jos, cu umerii ei. Un sfârc acolo, o mușcătură de iubire dincolo. Și mai jos, la sânii ei, grei în palmele lui. Limba lui făcu cercuri în jurul sfârcului, respirația lui acoperindu-l cu umezeală.

Ea îi strângea talia cu coapsele ei. Îi mângâia umerii cu degetele. Simți cum bubuitul adânc din pieptul lui vibrează pe pântecul ei. Nu exista nici un scop în uniunea lor din acea seară, nu exista presiunea de a o lăsa gravidă.

Ca și sărutul lui, actul de a face dragoste era ceva prin el însuși. Era plăcere doar de dragul plăcerii. Exista pentru a oferi și a primi în aceeași măsură. Era ceea ce ar fi trebuit să fie de la bun început, iar ea bănuia că pentru el era ceea ce fusese mereu: pasiune oferită cu generozitate.

Gura lui continuă drumul spre celălalt sân, oferindu-i aceeași atenție precum celuilalt. Ea își ridică șoldurile, implorându-l să se grăbească, dar el nu voia să renunțe la aventura de a explora ceea ce cunoscuse cândva.

– Ainsley, mă înnebunești!

El chicoti gutural.

– Bun.

Coborî mai jos, sărutând-o intim. O răsucire de limbă, o mușcătură în carnea ei sensibilă. Ea scâncea, suspina, își înfigea degetele în brațele lui. Voia să zboare, dar nu fără el.

Fiecare atingere îi trezea senzații. În scurt timp, se zvârcolea sub el, strigându-l, cerându-i să fie și mai aproape.

Ridicându-se deasupra ei, puternic și hotărât, se cufundă în ea și rămase nemișcat. Un geamăt slab din partea lui, un suspin profund din partea ei.

Trecuse așa de mult timp și, cu toate astea, totul era cunoscut, de parcă erau două piese de puzzle care fuseseră potrivite greșit, iar acum se regăseau dintr-odată și erau unite. Își dădu seama că acolo era locul ei. Sub el, lângă el, aproape de inima lui.

– Te iubesc, Jayne, zise el cu o voce joasă, revenind cu gura pe gura ei.

În timp ce corpul lui pătrundea în al ei, pasiunea creștea în fervoare și el o săruta flămând. Fiecare pătrundere puternică o ducea mai sus. Sărutările lui o ridicau și mai sus.

Până ce nu mai rămase nimic, doar senzațiile – nimic în afară de ele. Doar ele. Mișcându-se într-un ritm fluid, cunoscut, gura lui se prinse de a ei.

Când punctul culminant veni, el prinse țipetele ei, iar ea înghiți gemetele lui.

Apoi Jayne rămase ghemuită lângă el.

– Îmi place când mă săruți în timpul...

– Îmi place când te sărut. Ador să te sărut. Chiar și când nu este în timpul...

Ea îl mângâie pe piept, râzând.

– Mi-ai spus în acea noapte pe terasă că sărutul nu trebuie să fie începutul unui lucru, ci că e propriul stăpân. Se ridică și îl privi în ochi. Cred că sărutul din acea noapte a fost începutul nostru, Ainsley. Ai trezit în mine lucruri care dormeau de mult.

– Atunci de ce mi-ai interzis să te sărut?

– Pentru că mă speria ceea ce mă făceai să simt. Am crezut că, atâta vreme cât nu mă săruți, voi putea să păstrez distanța față de tine. Dar fiecare moment cu tine mă aducea mai aproape. Sentimentele pe care le am pentru tine încă mă sperie. Sunt așa de mari și atât de intense!

– Asta este bine, pentru că iubirea pe care o simt pentru tine mă sperie și pe mine. Nu am iubit pe nimeni, Jayne, nu așa. Nu există lucru pe care nu l-aș face pentru tine.

– Mă săruți din nou?

– Mereu te voi săruta din nou.

Și o sărută.

Epilog

Conacul Grantwood
Ajunul Crăciunului, 1865

Ainsley își invitase familia să petreacă Crăciunul pe domeniul său în acest an. Jayne se ocupase ca totul să fie perfect: bradul, împodobitul, felurile de mâncare. Era o gazdă amabilă, și el nu putea nega mândria pe care o simțea. Ținându-și fetița de aproape doi ani, Annie, în poală, în timp ce fiul său, nepoatele, nepoții și câinele recent achiziționat se jucau în jurul lui, se gândi că nu cunoscuse niciodată o astfel de mulțumire.

Când mergeau la Londra pentru sezon, organizau mereu un bal. La început, toată Londra vorbise despre ei. Căsătoria lor grăbită fusese sursă de bârfă. Faptul că el îl recunoscuse pe Tristan drept fiul lui stârnise și mai multe zvonuri. Dar, așa cum anticipase el, totul fu dat uitării, acum despre el și Jayne se vorbea ca și cum ar fi fost personaje dintr-o poveste, care trăiau fericite până la adânci bătrâneți – asta, dacă se discuta despre ei.

Alte bârfe erau mai interesante – domnișoara Brown se căsătorise cu un viconte care clarifica faptul că avea grijă ca fetele ei să aibă o poziție în societate. Ainsley și Jayne participaseră la nuntă. El putea să spună cu certitudine că alesese bine. Era fericită și iubită.

Mama lui se lăsă grațios pe scaunul de lângă el.

– Nu sunt sigură că, atunci când erați copii, Crăciunul să fi fost așa de vesel. Fiii mei au darul de a le aduce bucurie altora.

– E ușor să faci asta când tu însuți ești fericit.

– Aș fi mult mai fericită dacă cineva mi-ar spune ce îmi dă Leo cadou de Crăciun. Mărimea și forma îmi spun că este un tablou, dar un tablou cu ce?

Cu toată familia care se afla în jurul ei. Leo îl pictase pe bucăți, dar cu atât de mult talent, încât era imposibil să îți dai seama că familia nu se adunase pentru a poza și că, de fapt, fiecare pozase individual în casa lui.

– Surprizele sunt bune, mamă. Te menţin tânără.

– Leo mă ţine tânără. Privi în jurul ei prin cameră. La 16 ani, când eram aşa de speriată de ideea de a mă mărita cu tatăl lui Westcliffe, nu bănuiam că voi face o călătorie aşa minunată şi că voi câştiga aşa de multe lucruri pentru care să fiu recunoscătoare.

– Nu a fost mereu uşor.

– Nu, dar asta face totul mult mai plăcut când dobândeşti ceea ce vrei. Şi, chiar în acest minut, Lady Annie, am nevoie de un copil curios să vină cu mine să ne uităm la brad.

Mama lui se ridică şi îi luă fata din braţe. Annie ţipă de încântare.

– Să nu o pui să îţi deschidă cadoul! ordonă Ainsley.

– Nu pot să controlez pe unde îşi pun copiii mici degetele.

Înainte să apuce să mai spună ceva, ea deja se îndepărtase.

Se ridică în picioare şi chicoti când îl văzu pe Leo că o opreşte. Soţul ei o cunoştea prea bine. Ainsley bănuia că aveau să se uite la cadou mai târziu în seara aceea, după ce fiecare avea să se ducă la culcare. Leo voia să fie alături de ea când avea să-l vadă pentru prima dată. Ainsley nu se îndoia că urma să plângă şi că Leo avea să o ţină în braţe. Mama lui era o femeie norocoasă că avea în viaţa ei un bărbat care o iubea aşa de mult.

– Încerca să te facă să îi spui despre ce este portretul? întrebă Stephen în timp ce el şi Westcliffe veniră să stea lângă el.

– Da, aşa e.

– Mama nu a rezistat niciodată în faţa secretelor, zise Westcliffe.

– Să nu le afle, clarifică Stephen. Se pricepe foarte bine să le păstreze.

– Mi-a zis că îşi scrie memoriile, spuse Ainsley.

– Doamne, murmură Stephen. Nu sunt sigur că vreau să le citesc.

– Nu cred că sunt pentru noi. Cred că sunt pentru nepoţii ei.

– Nu, insistă Westcliffe. Copiii mei nu trebuie să afle despre isprăvile bunicii lor.

– Nu ştiu. Uneori, cred că e bine să nu iei totul în mormânt.

Avea să îi fie etern recunoscător lui Walfort că mărturisise rolul pe care îl avusese în accident. Deşi încă nu era sigur că îl credea. Dar noaptea aceea nu îl mai bântuia. Deşi erau momente când îi era teribil de dor de Walfort. Ştia că şi Jayne avea astfel de momente pentru că îi surprindea uneori o privire distantă. Apoi ea îi zâmbea, şi totul era ca înainte.

– Ei bine, să sperăm că va mai trece ceva timp până când mama va merge în mormânt, zise Stephen.

Frații lui se îndepărtară și se alăturară soțiilor lor.

Privind în jur, Ainsley o văzu pe Jayne. Era greu să nu o vezi îmbrăcată într-un roșu vibrant. Adora cum îi stătea în acea nuanță. Dar el o plăcea îmbrăcată în orice. Sau fără nimic.

Prinzându-i privirea, ea îi zâmbi și veni la el.

– Ce poznă puneai la cale cu frații tăi?

Se aplecă și îi sărută buzele.

– Nici una.

– De ce nu te cred?

– Vorbeam despre mama și speram să trăiască mult și bine.

– Nu cred că ea ar permite altceva. Înainte, îmi era teamă de ea, știi. Întotdeauna era așa de puternică și de curajoasă! Nu îi era teamă de nimic.

– Foarte asemănătoare cu tine.

– Tu mă faci puternică, zise ea, mergând alături de el și petrecându-și o mână peste a lui. Îmi place să petrec sărbătorile aici.

– Eu mă bucur de toată agitația, când toată lumea tropăie, dar mărturisesc că abia aștept să rămân singur cu tine mai târziu.

Ea îi aruncă o privire cochetă care prevestea ce avea să se întâmple mai târziu.

– Claire mi-a spus că Ralph Seymour a anunțat că s-a logodit, zise Jayne.

– Ce fericire pentru el!

De când obținuse titlurile, se dovedise a fi un marchiz vrednic, spre surprinderea lui Ainsley.

– Îmi dau seama că îmi place de el, zise Jayne cu un oftat.

– Pari dezamăgită.

– Nu chiar. Doar că uneori îmi aduc aminte cum i-am refuzat ce era de drept al lui. Iar făcând asta, i-aș fi negat fiului nostru titlul său de drept. Ce fătucă încăpățânată am fost!

– Tot încăpățânată ești.

Îl lovi în joacă peste braț.

– Unchiule!

Ainsley privi în jos, dar nu așa de jos cum privea altădată.

– Nepoate!

Vicontele Waverly ridică din sprânceană la el. Ajunsese să stăpânească gestul în urmă cu câteva luni.

– Cred că toți ar trebui să avem voie să desfacem câte un cadou înainte să ne ducem la culcare.

– Chiar așa?

– Am discutat cu fratele și cu sora mea, dar și cu verii mei, și toți suntem de acord.

– Aici nu este democrație, nepoate.

– Nu, dar sunteți depășiți numeric.

– Te gândești să urmezi cariera militară?

– Nu, dar Rafe probabil că da. Îi place să se joace cu soldații lui. Asta i-ai luat? Mai mulți soldați?

– Nu. Cumpărase telescoape pentru toți copiii. Micuțe, ca să se potrivească în mâinile lor. Cel pe care el îl moștenise de la tatăl lui avea să ajungă la Tristan într-o bună zi. Dar nu încă. Fii atent, Waverly! Dacă eu am voie să aleg cadoul care să fie deschis, atunci acel cadou va fi deschis în seara asta.

Băiatul își îngustă ochii, apoi încuviință din cap.

– Hai să mergem! Poți să deschizi cadoul de la mătușa Jayne și de la mine.

O oră mai târziu, fiecare copil își despachetase telescopul. Înfofoliți în haine, cu părinții ghidându-i, priveau la cer uimiți, căutând stele căzătoare. Lângă mama lui – care încă o ținea pe Annie –, stătea Leo. Toți aveau zâmbete strălucitoare ca luna.

Ainsley îngenunche lângă Tristan și îl ajută să se uite prin telescopul lui.

– Vezi luna?

– Aș putea să o ating.

– Nu chiar, dar aproape. Acum caută stelele!

Se ridică și zâmbi când Jayne veni spre el.

– Cred că sunt un succes cadourile, zise ea.

– Sper să învețe toți că poți ajunge până unde îți dorești.

Privi în jur și îi văzu pe Westcliffe ținând-o pe Claire, pe Stephen cu brațele în jurul lui Mercy și pe mama lui ghemuită lângă Leo. Toți avuseseră propriile călătorii ca să ajungă acolo, dar toți erau împreună. Și el era fericit de asta.

– Unchiule?

– Da, nepoate.

– Am văzut una. O stea căzătoare. Acum ce fac?

– Păi, băiete, acum te gândești la ceva ce îți dorești din toată inima și îți pui o dorință.

– Va deveni realitate, tati? întrebă Tristan.

– Bineînțeles.

– Pari foarte sigur de tine, zise Jayne.

Îmbrățișând-o, o trase lângă el, unde îi era locul. Unde avea să îi fie mereu locul.

– Am dovada. Prima dată când ne-am uitat la stele la Blackmoor, mi-am dorit ca tu să mă iubești.

– Oh, cred că asta s-ar fi întâmplat și fără dorințe. Te iubesc așa de mult, Ainsley!

În timp ce copiii priveau la cer, el își căuta propriul cer, coborându-și gura peste gura lui Jayne și sărutând-o profund. Nu mai simțea nevoia să își pună dorințe pentru că deja avea tot ceea ce își putea dori vreodată.

Nota autorului

Benjamin Franklin a fost creditat pentru crearea primului cateter, utilizarea acestuia fiind tot mai frecventă în epoca victoriană. Cu toate acestea, doctorii încă nu cunoșteau importanța sterilizării. Așadar, dispozitivul care i-a oferit lui Walfort mai multă libertate de mișcare a dus la moartea lui, introducându-i bacterii în organism. Astăzi, am ști că boala lui a fost septicemia, dar atunci doctorii lui au hotărât că a avut o febră mortală.

Doresc să recunosc meritul lui Suzanne Welsh, R.N., care m-a ajutat să înțeleg cum ar fi putut să moară Walfort, ce simptome ar fi avut, ce ar fi putut deduce medicii și cât de repede ar fi murit. Orice interpretări greșite ale aspectelor medicale din această istorie sunt ale mele. În plus, bănuiesc că în realitate el ar fi delirat și ar fi avut febră. Sper, dragă cititorule, că mă vei ierta pentru că l-am ținut lucid, dar avea multe de povestit și de îndreptat.

De mult am fost fascinată de povești cu femei care descoperă că soții lor au altă familie despre care nu știu nimic, iar această fascinație a stat la baza acestei povești. În sufletul său, Walfort nu a fost un om rău. Doar avea foarte multe defecte. Sper că ești la fel de fericit ca mine că Jayne și Ainsley s-au găsit unul pe celălalt.